

S.P. *Viata noastră*

Revistă trimestrială * Nr. 15 - Martie 2014

Revista *Viata noastra*

Revistă de cultură, atitudine și patriotism
"România trebuie fără amânare re-românizată!"
Andrei-Nicolae Mihai, Redactor "Viata noastra"

**Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre
la datele de contact de mai jos:**

**Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a
Redactor Mihai Andrei-Nicolae
Tel: 0761/782.503 sau 0235-421.340, interior 47**

Din cuprins

CONSILIUL DIRECTOR <i>Mulțumiri la început de an</i>	3	VASILE CHELARU <i>Jertfă neuitată</i>	44
ANDREI-NICOLAE MIHAI <i>Epistolă de suflet pentru schimbarea minții și salvarea vieții noastre</i>	5	ISTORII NEȘTIUTE <i>Proroocii despre vremea de apoi</i>	46
ELENA-GABRIELA COTAE <i>Mihai Eminescu între realitate și mit</i>	10	NECULAI GHEȚĂU <i>Anton Pann</i>	49
VICTORIA RUDI <i>Proverbe și cugetări despre Unire</i>	12	IPS BARTOLOMEU ANANIA <i>CE NE OFERĂ EUROPA?</i>	50
DUMITRU OLARU <i>Povestea Unirii Principatelor Române</i>	12	MIHAI-ANDREI NICOLAE <i>Mesaj către cetățenii Bârladului și întreg poporul român</i>	52
BIOGRAFII, COMEMORĂRI, EVOCĂRI <i>Grigore Vieru ÎPS Bartolomeu Anania</i>	14	ECATERINA TELETIN <i>Secretele sănătății</i>	53
VASILE FÂNARU <i>Povestea mărtisorului</i>	19	DANIELA T. TEODORU <i>Rolul kinetoterapiei în recuperarea bolnavilor cu afecțiuni vasculare periferice</i>	54
ANDREI-NICOLAE MIHAI <i>Primăvara și femeia</i>	20	PAGINA DE POEZIE <i>Ioana Teodoru, Petruș Andrei, Marian Pavel, Traian Dorz</i>	56
V.B. <i>Femeia și familia în contextul mediatic al societății contemporane - biofizician Virgiliu Gheorghe</i>	22	ADUNAREA GENERALĂ, MURGENI, 8 FEBR. 2014 <i>I. Raportul sintetic al Consiliului Director II. Luări de cuvânt</i>	58
VLAD BOTEZ <i>„Chemarea profesorului este de a lupta cu minciuna”</i>	27	PROIECTE, OBIECTIVE ȘI MĂSURI <i>pe anul 2014</i>	70
DOCUMENT <i>Învierea Domnului în temnițele comuniste</i>	32	GRUIA NOVAC <i>Publicitate? (Îi putem spune și așa)</i>	71
MARIA MARIN <i>TINERE PERSONALITĂȚI BĂRLĂDENE: Bogdan Năstase, Angela Cristea</i>	37	SERGHEI COLOȘENCO <i>Rebus</i>	72
LUCIA MUNTEANU <i>Evocare Elena Farago și Constantin Chiriță</i>	39	SERGHEI COLOȘENCO <i>Note de lector: O carte polițistă</i>	74
MARIA MIHĂILĂ <i>„Crizantema” și crizantemele</i>	42	CÂȘTIGĂTORII CONCURSURILOR <i>„Cupa Mărtisorului”</i>	75

Coperta 1: „La leagăn” de Leon Emile Caille (pictor francez, 1836-1907)
Coperta 4: „Primăvară” de Nicolae Grant (pictor român, 1868 – 1950)

revista@carpbarlad.ro

MULȚUMIRI LA ÎNCEPUT DE AN

Asociațiile de pensionari reprezintă interesele celor care au părăsit viața profesională, precum și a membrilor familiilor acestora, aflați în nevoi. Există o criză evidentă a vârstei a III-a, o sărăcie materială perpetuă, dar și o sărăcie a duhului, care îi amenință nu numai pe bătrâni, ci și pe copiii și nepoții acestora, astfel încât nu puține sunt cazurile când tocmai pensionarii și persoanele vârstnice ajung în situația să preia pe umerii lor, direct sau indirect, mare parte din sarcina asigurării existenței adescenților, forțați fiind de împrejurările sociale și economice contemporane.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, ca tip de asociație de într-ajutorare, are la bază identificarea unor îngrijorări majore sau insatisfacții, legate de riscul marginalizării și problemelor privind calitatea vieții persoanelor vârstnice și a membrilor familiilor dumnealor.

Menționăm că organizațiile de pensionari, constituite în societăți de într-ajutorare, au fost și sunt cele mai vizibile în spațiul românesc, încă din anul 1842; în orașul Turda găsim “Casa săracilor”, iar în anul 1871 “o casă de ajutor reciproc și de ocrotire a sănătății publice”.

Casele de ajutor reciproc ale pensionarilor, așa cum s-a stipulat în Legea nr. 21/1924 (Legea Mârzescu), H.C.M. nr. 454/1957, Legea nr. 13/1972 și Legea nr. 540/2002, sunt organizații cu caracter civic, persoane juridice de drept privat, cu caracter nepatrimonial, neguvernamentale, apolitice, cu scop de caritate, de într-ajutorare mutuală și de asistență socială.

Principalul scop al oricărei case de ajutor reciproc a pensionarilor este acela de într-ajutorare, de a oferi

servicii și a realiza protecție socială. Aceste case au unit oamenii, oferindu-le o mână de ajutor și recăpătarea speranței în mai bine.

Asociația noastră, prin munca asiduă a salariaților, membrilor Consiliului Director și a Comisiei de cenzori, a voluntarilor și a delegaților Adunării Generale, a realizat dezideratele enumerate, ceea ce se reflectă în creșterea numărului de membri, a numărului de ajutoare rambursabile sub formă de împrumut, a ajutoarelor nerambursabile și a facilităților, care sunt tot mai iubite și râvnite, nu numai de membri, ci și chiar de nemebrii noștri, datorită gratuităților și prețurilor modice, precum și prin diversificarea serviciilor oferite.

Această casă a unit pe membrii noștri, ca urmare a măsurilor noastre prin care s-a urmărit a se permite persoanelor vârstnice să rămână membrii deplin ai societății cât mai mult posibil, prin intermediul unor ajutoare rambursabile, cât și nerambursabile suficiente, dar și prin implicarea lor la viața publică, socială și culturală.

C.A.R.P.-ul “Elena Cuza” Bârlad, prin activitățile pe care le-a desfășurat în anul 2013, prin acelea pe care le desfășoară și le va desfășura în folosul membrilor săi, și-a adus o contribuție însemnată la ușurarea vieții celor vârstnici și chiar la creșterea speranței de viață a acestora.

Vârstnicul trebuie să rămână mereu tânăr și optimist! El nu este singur, el poate să se adreseze Asociației noastre cu orice problemă sau propunere constructivă, la noi există promisiunea că va găsi un umăr de ajutor și sprijin și sloganul Împreună suntem mai puternici înseamnă și că împreună ne e mult

Viata noastra

mai ușor, după cum și proverbul spune: “Unde-s doi puterea crește”.

Realizările Casei în anul 2013 s-au datorat unei activități incontestabile din partea salariaților, membrilor, reprezentanților delegați în Adunarea Generală, Președintelui, Consiliului Director, Comisiei de Cenzori, colaboratorilor și voluntarilor.

De aceea considerăm că problemele ridicate de membrii noștri în anul 2013 vor fi pentru noi îndrumări și directive în activitatea viitoare pentru binele acestora.

Prin tot complexul de activități Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad se dovedește a fi nu numai o instituție care ajută material pe pensionarii ei, ci și o instituție care se implică în promovarea valorilor spirituale ale poporului român în general și a Bârladului în special.

Trebuie să facem tot ce este posibil și legal pentru protecția socială a membrilor noștri și să atragem cât mai mulți români alături de noi, spre a salva neamul și țara noastră.

Trebuie să luptăm cu adevărat, nu doar de fațadă spre a ne împăca cu Dumnezeu, dar și spre a asigura o protecție socială reală membrilor pensionari, precum și celorlate categorii de membri, protecție ce trebuie asigurată sistematic, nu doar numai cu diferite ocazii.

De asemenea trebuie să fim alături de Protoerie și de Grupul de inițiativă al Societății Civile Bârlad în combaterea exploatarea gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice.

Trebuie să fim alături de Biserica cea adevărată, a moșilor și strămoșilor noștri așa cum și poetul național Mihai Eminescu ne-a învățat la sfârșitul vieții sale: “Biserica răsăriteană (adică ortodoxă) e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil, încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit de înghițirea prin poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanele de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualele ei poate fi cosmopolit, socialist, nihilist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e.”

Inceputul noului an este un prilej de a transmite tuturor membrilor un călduros La mulți ani, multă sănătate, răbdare și înțelepciune, pentru a îmbătrâni și a sfârși cu demnitate, cu credință în Dumnezeu și cu satisfacția că și-au făcut datoria față de țară și de familie, fiind exemplul de urmat pentru generația viitoare.

Mulțumim tuturor membrilor pentru fidelitate, cinste și corectitudine, pentru contribuția la rezultatele

obținute.

Mulțumim autorităților și colaboratorilor pentru înțelegere, sprijin și colaborare în interesul pensionarilor.

Mulțumim tuturor salariaților noștri pentru sânguința, implicarea, dedicarea, receptivitatea și răbdarea de care au dat dovadă în activitățile lor profesionale.

Mulțumim presei și mass-mediei pentru modul deosebit în prezentarea informațiilor privind activitatea cu aspectele pozitive și negative ale Casei.

Mulțumim persoanelor fizice și juridice care, prin ajutorul lor de orice natură au contribuit la facilitățile acordate membrilor în anul 2013 și la dezvoltarea și creșterea prestigiului asociației noastre. Mulțumim persoanelor cu contract de voluntariat,

Trăiască și să înflorească Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad! Trăiască și să înflorească orașul nostru, țara noastră și tot neamul românesc!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

CONSILIUL DIRECTOR

Mihai Nicolaie – Președinte

Fitcal Mircea – Consilier

Tănase Veruța – Consilier

Filip Stelian – Consilier

Râncu Liviu Adrian – Consilier

Pictură de Nicolae Grigorescu

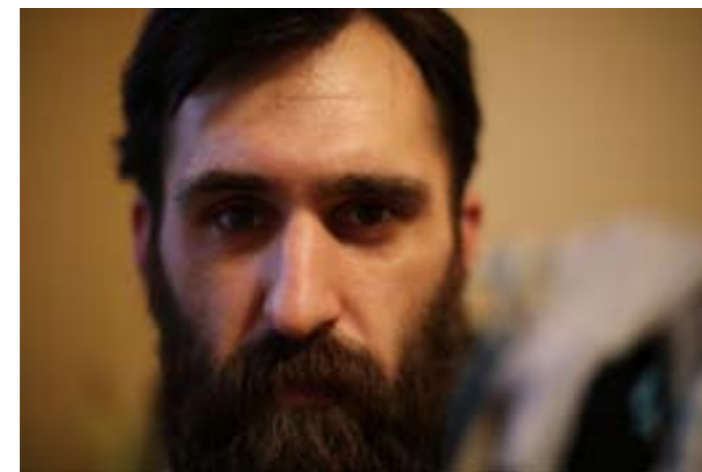
MIHAI ANDREI-NICOLAE

Epistola de suflet pentru schimbarea minții și salvarea vieții noastre

Iubiții noștri membri, voluntari, colaboratori și salariați, comemorăm în acest an trei sute de ani de la martiriul Brâncovenilor și lucrul acesta nu este o coincidență. Cu toții știm – sau ar trebui să știm – ce ni se întâmplă: cu exploatarea gazelor de șist, a cărei țintă este în primul rând otrăvirea apelor (dar care vă spun clar că are și o țintă mistică, de care vom vorbi – poate – în altă epistolă); cu faptul că pe 9 decembrie 2013, Senatul României a votat legea privind vânzarea și cumpărarea terenurilor agricole extravilane, principala miză a legii fiind faptul de a permite străinilor (europeni, deocamdată), să cumpere pământ agricol la liber, fără nici o restricție sau limită; cu faptul că devenim din ce în ce mai săraci, mai exploatați, mai trădați și mai luați în râs, în primul rând de frații noștri guvernanți și mai apoi de comunitatea internațională, care nu ne-a dorit niciodată și nici acum nu ne dorește binele; cu toate încercările mass-mediei centrale, care în totalitate este aservită puterii politice, străinilor și masoneriei, de a ne minți, de a ne manipula și dezinforma.

Singura religie a acestora pare a fi puterea și banul. De ce oare au acești neaveniți putere asupra noastră? Oare nu și pentru faptul că și pentru noi singura religie a devenit puterea și banul? Oare și pentru că ne-am dat și noi după ei, după putregaiul lor care vine din credințele și mentalitățile decăzute ale Occidentului – chiar dacă unii dintre noi credem că luptăm împotriva acestora, oare nu subtil și pe nesimțite a pătruns și în noi înșelarea și decăderea, obiceiurile și mentalitățile lor – chiar dacă nu credem și nu vrem să credem aceasta? Iar cei care credem că luptăm cu acest sistem satanic – că este un sistem satanic! – nu cumva ne-am amestecat cu el? Nu cumva luptăm tot cu armele lui – ne împotrivim noi, în viața noastră de orice înfățișare a răului? (Tesaloniceni 5, 22.)

Mă înfricoșez la cât de mult s-a urâțit românul. Mulți se plâng de sărăcie. Țara aceasta tot timpul a fost săracă (sau mai bine zis sărăcită) asta nu mă sperie deloc – sărăcia materială. Țara aceasta tot timpul a fost săracă, dar frumoasă – și nu mă refer aici la formele de relief. Țara aceasta tot timpul a fost săracă, dar niciodată învinsă! Și dacă ar fi fost cel mai adânc deșert, țara aceasta tot frumoasă ar fi fost, pentru în cursul timpului că românul a rămas român și nu și-a părăsit nici credința strămoșească, nici moștenirea națională, și vă spun: moștenirea națională este goală fără credința noastră dreaptă, ortodoxă – că aceasta și înseamnă

ortodox: drept credincios.

Românul tot timpul a stat drept: nu s-a amestecat cu nimeni, dar cu toți a trăit în pace! A trăit bine și cu turcul, și cu tătarul, și cu rusul, și cu evreul, și cu ucraineanul, și cu ungurul, și cu bulgarul și, într-un cuvânt, cu toată lumea. Dar nu s-a amestecat cu nimeni! A trăit cu ei în frăție, i-a privit cu dragoste creștinească, le-a fost gazdă bună și prieten de nădejde, dar cu ei nu și-a amestecat credința: acesta a fost Țăranul Român, Poporul Român. Nu degeaba se spune că “veșnicia s-a născut la sat”!

Populația e cu totul altceva. Ea tot timpul a fost ceva de nimic, fără țară, fără nici un Dumnezeu, ahtiată după bani și propriile patimi, mândră, cârtitoare, clevetitoare, care și-a privit moșii și strămoșii patriei, pe eroii și martirii credinței și neamului ca pe niște proști, încuiați și inadaptați, când, defapt, cea prostă și înșelată tocmai ea a fost și este – această pătură numită populație.

Guvernele mondiale, marile organizații mondiale și uniuni, cât și marile corporații economice mondiale, care sunt cu desăvârșire de orientare socialist-comunistă – aflate sub patronajul celei care a generat acest curent socialist-comunist-satanist, și anume masoneria – nu suportă caracterele, **nu suportă oamenii din popor**, ci își doresc o masă de populație: de oameni fără credință dreaptă, fără demnitate, fără caracter, fără dragoste de neam și țară, o populație demoralizată, coruptă, dezintegrată, cinică, vulgară, invidioasă, dezorientată – o populație cosmopolită. De aceea și încearcă aceste organisme mondiale (din care fac parte, dovedit: Banca Mondială, FMI, Uniunea Europeană, NATO, ONU, UNICEF, SUA etc.) să distrugă toate popoarele, națiunile și neamurile. Se dorește extirparea esenței sociale și a oricărui proces care formează osatura spirituală a

oricărui popor, și mai ales extirparea dreptei credinței și a judecăților sănătoase. Au declarat război deschis esenței divine din om și din lume, firii omenești și normalității. Dar totul pleacă de la dreptcredință!

Românii noștri s-au plecat tot timpul stăpânirilor lumești, adică politice. Strămoșii noștri au zis: “Bine, luați-ne apele, luați-ne vitele, luați-ne pământurile, luați-ne tot”, și și-au dat chiar fii și fiicele, chiar soții și soțiile – și nu oricui – turcilor, adică păgânilor, dar când s-a atacat dreapta credință, s-au făcut bici!

Toți domnitorii și voievozii s-au plecat stăpânirilor, dar au avut toți, într-o glăsuire, o singură condiție definitorie: “Lăsați-ne credința! Acceptăm tot, dar nu acceptăm alterarea credinței și predaniilor Sfinților Părinți, a Apostolilor, a Mântuitorului Hristos, a moșiilor și strămoșilor noștri – Ortodoxia. Vă dăm orice: aur, pământuri, oameni, viața noastră, dar nu vă atingeți de învățătura noastră, de credința pentru care părinții, moșii și strămoșii noștri au murit. Înțelegeți omenește: nu pentru pământ au murit aceștia, ci pentru Credință!”... Iată ce respect aveau aceștia atât pentru Dumnezeu, cât și pentru memoria înaintașilor.

Sfântul Ștefan cel Mare a ezitat: “Prea mult sânge! Să renunț, așa cum și alții înaintea mea au renunțat, că e vorba doar de pământ până la urmă și viața oamenilor e mai prețioasă încă”. Și știți de ce a luptat până la urmă? Pentru că Sfântului Daniil Sihastrul i s-a arătat prin rânduire dumnezeiască că aceia nu le doreau numai pământurile, cum le-au dorit strămoșii lor, aceia aveau în plan chiar anihilarea credinței ortodoxe. “Dute și luptă, cinstite Voievoade, că cu aceștia din urmă nu mai e vorba de pământ, ci pentru războiul lor păgânesc împotriva creștinilor și pentru distrugerea dreptei credințe luptă.” Și atunci marele Ștefan a spus: “Pentru pământ nu merită a se vărsa acest sânge, dar pentru credință vom lupta și dacă trebuie să vărsăm tot sângele întregului neam românesc. Mă duc la Luptă, drag părinte!”

Și iată că s-a dus la luptă iubitul voievod și a murit cu fiecare soldat ucis, nu numai de la nostru, ci și pentru sufletul fiecărui turc mort se muncea cu lacrimi de durere, și de aceea zidea după fiecare luptă câte o mănăstire: îl dorea sufletul pentru toți morții, și români și turci, se căina atât pentru românii plecați, dar și mai mult pentru atâtea suflete păgânești pe care le știa că se vor arde veșnic în iadul chinurilor veșnice. De aceea ridică Voievodul mănăstiri! Vedeți câtă dragoste pentru aproapele? Și mai vărtos, chiar și pentru vrășmași! Vedeți cât se căina voievodul atât pentru prieteni, cât și pentru dușmani, cum el pe toți iubea și pentru toți se ruga deopotrivă – atât pentru fii credinței și țării, cât și pentru fii pierzării?

Dar tristețea lui se transforma în recunoștință și bucurie și așa dădea slavă lui Dumnezeu, ridicând

laolaltă cu fierbințile lui rugăciuni și cu adâncă sa pocăință, biserici și mănăstiri – de aceea, că o căruță de oameni a oprit puzderia nenumărată a oștirilor fără Dumnezeu și astfel credința cea dumnezeiască nu s-a întinat.

Ce minune mai mare trebuia și ne trebuie ca să credem? Unul la zece mii, a învins! De ce? Că era Dumnezeu acolo!

Străinătatea nu s-a luptat și nu luptă cu omul, cu popoarele, ci mai presus de aceasta – chiar cu Hristos luptă, ei pe Acesta nu-L suportă! Dar vi se pare că sunt xenofob când zic străinătatea? De o mie de ori o zic: da, străinătatea! Străinătatea aceea străină de Dumnezeu, străinătatea care zace în sofism și minciună, în credințe diavolești, în caricaturi ale creștinismului, în frunte cu catolicismul și toate sectele și curentele care s-au rupt din el. Da, străinătatea, căci ne spune istoria clar: la moartea lui Brâncoveanu Voievod și a fiilor săi, erau prezenți nu numai turcii și păgânii, ci și **reprezentanții diplomatici ai Franței, Angliei, Rusiei și Austriei**, adică frați ai noștri și îi numim așa tocmai că sunt “creștini”. Dacă Brâncoveanu a fost ucis în numele satanicescului păgânism și este Sfânt la Dumnezeu și la oameni, **adică om al lui Dumnezeu** – aceia care au fost de față a cui oameni au fost? Dacă el este Sfânt, aceia ce sunt? Dacă el pentru iubirea sa către Dumnezeu a fost ucis, aceia pe cine iubeau? Dacă el pentru dreapta credință a murit, aceia ce credință au avut și au? Oare nu tocmai fiii acelor oameni conduc și astăzi lumea? Sau vi se pare că așchia a sărit departe de trunchi?

Strămoșii noștri au murit pentru Credință și Biserică, iar nouă ne e rușine de ea în fața acestui neam viclean și păcătos, adulter și desfrânat (**Marcu 8, 18; Matei 16, 4**), o suipăm, o defăimăm, ne aplecăm spre toate ereziiile occidentale, catolice, păgânești sau de-a dreptul luciferice. Două mii de ani strămoșii noștri au zidit Biserica și Credința și țara și neamul acesta, iar noi în mai puțin de două sute de ani, în frunte cu voievodul Cuza, ne-am dărâmat țara, pentru că am dărâmat credința și Biserica – și pe aceea din afară, dar mai ales pe aceea din sufletul nostru. Avea dreptate Nitzche în nebunia lui când a spus că “Dumnezeu a murit!” Da, a murit! A murit în inima oamenilor! Că Dumnezeu este veșnic, fără început și fără sfârșit, atotbun, atotînțelept și multmilostiv, Făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute; dar în inima oamenilor a murit, a fost alungat, răstignit, scuipat... ucis. Dar tot acolo poate oricând învia, numai să dorească omul!

Omule, ce putere ai, ce putere ți-a dat ție Dumnezeu! Câtă iubire are, că te-a lăsat să-L omori și să-L răstignești pe Mântuitorul tău, pe Fiul Făcătorului Tău, pe Acela în mâinile Căruia stă viața ta, pe Cel care de bună voie s-a întrupat, a pățimit și a murit pentru tine pe cruce, **ca să învii tu**, numai dacă te-ai pocăi

și te-ai întoarce către El, cu toată inima ta, fără să te uiți înapoi și să lași toată deșertăciunea și slava lumii acesteia mincinoase. Omule, câtă putere ai, câtă putere ți-a dat ție Dumnezeu! Să fii sfânt, să ai toată slava și cinstea, dar nu după cum o gândește lumea, ci cu mult mai mare și mai desăvârșită, după cum zice și Sfântul Nicolae Velimirovici: “*Și cu adevărat, n-au primit apostolii și sfinții în această lume însutit mai mult decât au lăsat pentru numele lui Hristos? Nu s-au ridicat sute și mii de biserici care le poartă numele în tot cuprinsul lumii? Și, nu sute, ci milioane de oameni îi numesc pe ei părinți ai lor și frați!*” și îi adoră? Omule, câtă putere ai, câtă putere ți-a dat ție Dumnezeu: să locuiești cu Îngerii, cu Sfinții și cu Maica lui Dumnezeu și cu Însuși Dumnezeu o veșnicie, pentru puțină mâhnire în viața aceasta! Omule, câtă putere ai, câtă putere ți-a dat ție Dumnezeu, să omori sau să învii pe Dumnezeu în inima ta, să te osândești sau să fii VIU în El și alături de El pe vecie... Dar “omul în cinste fiind n-a priceput; alăturat-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (**Psalm 48, 21**)...

De ce credeți că fiica diavolului pe pământ, masoneria, și în special cea evreiască a inventat, adoptat și impus cel mai păgubitor experiment social din istoria omenirii, și anume comunismul? Diavolul nu luptă cu Dumnezeu, că nici nu poate, ci cu omul. Numai așa poate diavolul întrista pe Domnul Multmilostiv – bătându-și joc de creația sa, de om. Nu poate diavolul învinge pe Dumnezeu și o știe clar, nu poate cel ce dintru început a fost ucigător de oameni și vrășmașul omului învinge acolo unde este credință! “Nu putem să cucerim lumea până nu le înfrângem credința” - și-au spus ei, cei care conduc lumea, la șoptele celui care știut sau neștiut îi învață. Și pe toți i-au învins! – e tot Occidentul catolic și sectar (care acum reprezintă principala masă de manevră), pe cel budist și hindus, ca să nu mai zic de acela păgân-african, iar pe musulmani îi păstrează și îi îngăduie doar pentru setea lor nesățioasă împotriva creștinismului, dictată chiar de cele mai sfinte cărți ale lor.

Și nu vedeți? Se duce o campanie pe toate planurile pentru ridicularizarea și apoi distrugerea Ortodoxiei. “Codul lui Da Vinci”, “Evangelia după Iuda”, scoaterea icoanelor din școli, lupta pentru emanciparea homosexualilor, defăimarea câtorva călugări și preoți la televizor pentru păcate omenești pe care le fac – că nu sunt nici primii, nici ultimii care vor cădea în greșală, pentru că pur și simplu nu există om care să nu alunece, toate acestea sunt doar sărace exemple. Și vedeți? Am ajuns să confundăm în mintea noastră definiția de statut social cu statut financiar! Și am ajuns, noi, românii(!), popor credincios, evlavios, cuminte și simțit să, avem mai multă simpatie pentru un bolnav psihic și pentru un om pur și simplu anormal cum e homosexualul – care

știm cu toții ce și cum face și numai dacă încercăm ne imaginăm ni se face rușine – dar nu mai putem avea milă pentru fratele nostru, fie el cleric sau mirean, care cade în păcate, nu altele decât cele în care și noi cădem zilnic: bârfă, lăcomie, mânie, iubire de bani, desfrânare. Adică, aici vreau să semnaliez că ni s-a stricat mintea! Ni s-a stricat mintea prin manipulare, că pentru acela care face ceva ce nouă ne și este rușine să ne imaginăm – luptăm, ba spunem că să-i dăm și voie (auzi nebunie!) să se căsătorească și să înfieze copii, iar pentru acela care face nu păcate pe care ne e rușine să ni le imaginăm, ci chiar pe acelea pe care și noi le facem cu mare îndrăzneală tot timpul și în tot locul, fără remușcări, ei bine, pe acela îl stigmatizăm. Și de ce? Pentru că e preot! Sau călugăr! Sau credincios al Bisericii! Că așa ne învață pe noi presa, și Uniunea Europeană, și Drepturile omului, și ONU și toate organizațiile acestea mondiale, că preoții și ortodocșii sunt niște diavoli fundamentalști, iar homosexualii și toți desfrânații sunt niște sfinți.

România trebuie fără amânare re-românizată! Românul și România trebuie să renască și să redevină la ceea ce a fost: popor de țărani neaoși, ortodocși plini de dragoste de neam și țară, gata oricând de sacrificiu.

Românul trebuie neapărat să se trezească din miasma vicleană a occidentului colonizator; și acesta nu pentru că avem ceva cu ei sau că suntem xenofobi – Doamne Ferește! – ci că în lăcomia lor nu se mai satură cu viața noastră, cu pământurile și apele noastre, ci ne doresc chiar sufletele noastre și ne-au convins că ei cu homosexualii, erezia, minciunile și fanatismul lor sunt sfinți, iar noi, dacă ținem la Biserica noastră, la preoții și călugării noștri, la moșii și strămoșii noștri, la dragostea noastră de neam și țară, la cumințenia, modestia și smerenia specifică poporului nostru – suntem niște diavoli fundamentalști și inadaptați! Auzi – inadaptați la homosexualism și desfrânare! Ca să ne accepte ei pe noi, ca să ne integrăm în lumea lor, **ne obligă** să facem legi speciale pentru păcate la care ne e și rușine să ne gândim – și e și firesc să ne fie rușine! Și vă spun clar: îi iubim și ne e milă de căderea lor, și ne rugăm pentru ei, că sunt frații noștri, dar nu avem nevoie de ei, nu depindem de ei, nu am depins niciodată de ei și adevărul este că niciodată nu ne-au ajutat – așa cum vor ei să ne convingă – cine va cerceta istoria, cu ușurință va afla aceasta! Avem nevoie de Hristos, de Maica Domnului și de Sfinții noștri care au înroșit cu sângele lor pământul românesc și de viața și exemplul cărora, din păcate, nici nu avem habar, mulți dintre noi nici nu am auzit, nici nu dorim.

Nu ne este rușine că suntem ortodocși, cum nu este nici rușine că suntem români! Și vom apăra aceasta cu prețul vieții! Dăm dreptul la replică oricui în paginile noastre, indiferent de orientare religioasă, etnie, orientare politică și așa mai departe, dar țelul

nostru este Adevărul! Și cu armele Adevărului se apără Adevărul, nu cu ale minciunii, nu cu ale relativității. Logica n-a murit și este în continuare o știință și nimeni nu o poate combate: trebuie atunci să o aplicăm, măcar că nu poate explica totul; dar un lucru face – prin logică, ca sistem științific mă refer – putem foarte ușor discerne între adevăr, minciună și sofism. Așa că noi aplicăm logica, împreună cu credința strămoșească care pleacă de la însuși Iisus Hristos și care numai în ortodoxie a rămas nealterată. Nu e mândrie, e adevăr istoric. Așa că tot ce facem, vrem a face în numele Adevărului, care nu e relativ așa cum ne învață nebunii lumii acesteia, care nu au nici un Dumnezeu. Suntem ortodocși, suntem patrioți și suntem naționaliști, adică îl iubim pe Dumnezeu și fiindcă îl iubim pe Dumnezeu ne iubim în primul rând părinții, moșii și strămoșii – adică neamul, cât și țara din pământul și pe pământul căreia suntem plămădiți – adică suntem patrioți. Și pentru că iubim pe Dumnezeu, iubim și pe fiecare om pe care Acesta l-a creat după chipul și asemănarea Sa – adică iubim pe tot aproapele, fie el de orice nație și orientare. Dar în primul rând iubim Adevărul! Nu urâm pe nimeni, ci urâm minciuna și vrem a combate cu toată ființa noastră pe oricine o răspândește pe ea în jurul său și în lume. Întreptarul nostru – și vorbesc exclusiv în numele dreptcredincioșilor – este Sfânta Scriptură, învățătura de învățatură ortodoxă (**gr. doxa – credință, ortos - dreaptă**), manualul de Logică și istoria obiectivă.

Acum trei sute de ani, pe 15 august 1714, când creștinii pomeneau Adormirea Maicii Domnului, chiar în ziua în care voievodul împlinea 60 de ani, a fost adus, împreună cu ceilalți prizonieri la Yalı Köşkü ("Pavilionul mării"). Erau prezenți sultanul Ahmet al III-lea, marele vizir Gin Ali și, după cum am mai spus, și reprezentanții diplomați ai Franței, Angliei, Rusiei și Austriei.

Li s-a cerut să renunțe la credința ortodoxă pentru a fi grațiați, dar voievodul și-a încurajat fiii să fie statornici în credință, fiind singurul bun ce le-a mai rămas.

Înfuriat, sultanul a poruncit să fie tăiate mai întâi capetele celor patru copii ai voievodului, apoi cel al sfetnicului lanache, crezând că astfel îi va înfrânge credința. Dar Sfântul Brâncoveanu, îndurerat, și-a făcut semnul crucii spunând: "Doamne, fie voia Ta!" și a întins capul său călăului. Cele șase trupuri decapitate au fost aruncate în apele Bosforului, iar capetele purtate pe ulițele cetății.

„Odată cu Brâncovanul au pierit cei patru feciori ai lui, căroră el le-a grăit astfel în ora morții: „Iată, toate avuțiile și orice am avut, am pierdut! Să nu ne pierdem încai sufletele... Stați tare și bărbătește, dragii mei! să nu băgați seamă de moarte. Priviți la Hristos, mântuitorul nostru, căte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit. Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici vă clătiți din credința voastră pentru viața și lumea

aceasta...”. Acestea zicând el, porunci împăratul de le tăiară capetele, întâi ale feciorilor, începând de la cel mai tânăr, și mai pe urmă a tăiat capul lui Constantin Brâncovanu, și aruncară trupurile în mare. Și creștinii, după aceea, aflându-le, le-au astrucat la Patriarhie.”¹

Noi ce vom face?

Iată, Dumnezeu ne trimite semn din înaltul cerului, prin unșii Săi cei din Biserica Ortodoxă Română și întărit prin decizie de guvern: 2014 a fost declarat anul omagial al Sfântului Mucenic al lui Dumnezeu, Constantin Brâncoveanu, și totodată voievodul și românul Constantin Brâncoveanu, aproapele nostru. Cine dintre noi ar putea să nu-l iubească pe acest român? Cine, oare, ar putea să nu îl ia exemplu?

Iată calea: ne trimite Dumnezeu nu numai acest exemplu, ci rânduieste ca anul acesta să aibă o dublă comemorare: a martiriului Brâncovenesc, dar și a **Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii!** Parcă ne-ar spune Dumnezeu:

“Iată vin anii cei mai grei, urgia e la uși, nu mai e mult, dar voi să nu fiți fără de nădejde; vor căuta sufletele voastre, vor căuta să vă omoare, dar dacă veți voi să fiți cu Mine, și Eu voi fi cu voi. Mai știți voi oare cum?

Vă place ucenicul meu iubit, al vostru voievod pe care îl numiți Brâncoveanu Constantin? Vreți să fiți tari, demni și frumoși ca el?

Iată de aici trebuie să începeți: mergeți la Sfânta Biserică și vă spovediți, cât mai e timp și cât mai sunt preoți, că și pe aceștia pe care acum îi cârțiți vi-i voi lua pentru cârtirea voastră și va căuta omul zeci și sute de kilometri și abia de va găsi un preot al lui Dumnezeu ca să-i să-i dezlege păcatele. Bisericile vor fi deschise în mare fală, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică. Vin vremuri rele. Drept aceea căutați preoții Bisericii cât mai e vreme și spuneți-le toate păcatele de la naștere și până acum, cu tristețe pentru ele și cu hotărârea fermă de a nu le mai repeta, și faceți ce vă voi învăța prin gura slujitorilor mei, că Eu vă aud pe voi și eu vă dezleg pe voi. Spuneți-mi Mie și eu vă voi răspunde! Iar cei care ați plecat din credința cea dreaptă, întorceți-vă și Eu vă voi primi pe voi ca și cum nici n-ați fi plecat, numai pocăiți-vă.

Faceți aceasta și Eu vă voi dezlega și de robia păcatului, și de robia lumii. Începeți de aici! Întorceți-vă de la calea voastră cea rea cu pocăință sinceră și căutați la părinții din vechime izvoarele adevăratei credințe, căci va veni așa o vreme că nici cărțile adevăratei credințe nu se vor mai găsi, ci altele mincinoase și modificate, așa încât la vedere vor părea dreptslăvitoare, dar în ele se

¹ Gheorghe Șincai, *Cronica românilor și a mai multor neamuri*, I-III, ediție îngrijită de F. Fugariu, București, 1978

va sălășlui toată viclenia și amăgirea satanei și mulți se vor pierde atunci, cei mai mulți. Drept aceea siliți-vă să învățați adevărul și îndreptarul credinței dreptslăvitoare (ortodoxe) cât mai e timp, ca să nu fiți înșelați. Cel care nu merge în fiecare duminică la Sfânta Liturghie și nu ascultă slujba, și la slujbele Bisericii Mele, acela nu este casnicul și fiul Meu. Cine are pe Biserică mamă, acela are pe Dumnezeu Tată. Mergeți cât mai e timp!

Pocăiți-vă și vă spovediți, împărtășiți-vă cât de des de Hristos în toată legea Bisericii Mele Dreptslăvitoare și căutați cu toată sinceritatea voastră Adevărul și Mila. Faceți aceasta acum, și nu precum Constantin veți fi, ci mai mari ca el vă voi face și așa voi salva și neamul acesta, numai întorceți-vă inimele către mine și da-ți-mi inima voastră Mie și astfel, și în adâncul necazurilor morții de veți fi, Eu vă voi odihni pe voi și nici o suferință nu veți mai simți niciodată, nici în acest veac, nici în celălalt, și lacrimile vostre se vor preface în lacrimi de bucurie.

Iată stau la ușă și bat! Eu sunt un Dumnezeu al inimii și de aceea doresc inima voastră! Un singur Dumnezeu în trei străluciri. Un singur Botez. O singură Cale. O singură Credință! O singură Biserică. Veți fi urâți, prizoniți, defăimați, chinuiți și omorâți pentru numele meu, dar cel ce va răbda până în sfârșit. Iată, Fiul Tatălui, Mântuitorul vostru Iisus Hristos v-a spus vouă toate:²

De Mă iubiți, păziți poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi! Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi. Iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.

Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul. Dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face. Voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.

Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său? Cel ce

² Începând de aici cităm din Sfânta Scriptură: Ioan 15, 15-18; Ioan 14, 21; Ioan 15, 12-14; Ioan 14, 12-14; Ioan 12, 25; Luca 9, 23; Marcu 8, 35-37; Matei 10, 37-39; Ioan 12, 25; Ioan 15, 17-27; Matei 10, 32-33; Marcu 8, 38; Ioan 14, 6; Ioan 14, 1-4; Ioan 14, 6; Ioan 15,11; Ioan 16, 33

iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi. Cel ce își iubește sufletul îl va pierde; iar cel ce își urăște sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viața veșnică.

Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis. De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar (aceasta), ca să se îplinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept". Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine.

Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri.

Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă găsesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu. Și unde Mă duc Eu, voi știți și știți și calea. Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. Iar voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.

Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină.

Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.”

MIHAI EMINESCU ÎNTRE REALITATE ȘI MIT

La 164 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu este firesc să ne întrebăm cât se înscrie în realitate existența sa omenească și în ce împrejurări apare în cultura noastră Mihai Eminescu, mitul poetului tânăr trecut în veșnicie cu enigmele sale.

Adevărul este că suntem în fața unei personalități greu de cuprins într-o formulă convenabilă generațiilor care s-au succedat de la apariția sa uimitoare.

La început am văzut POETUL asociat superficial cu idilele și romanele sale inspirate din povești de iubire ce înflăcărează sufletul romanticului de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Magma poetică din postume încă rămânea necunoscută marelui public: proiecte grandioase aveau să se descopere mai târziu și să atragă atenția cercetătorilor: „Rugăciunea unui dac”, „Povestea măgarului călător în stele”, „Memento mori..”.

Proza fantastică era un gen prea puțin cunoscut în literatură română și doar spiritual superior al lui Titu Maiorescu îndrăzne să-l promoveze la „Junimea”.

Acesta nu ezită să considere nuvela „Sărmanul Dionis” demnă de a apărea în „Convorbiri literare”.

Gazetăria este un alt domeniu căruia Eminescu i se dedică trup și suflet: nimic din imaginea delicată a îndrăgostitului din *Sonete*, nici aspirațiile grandioase ale personajelor romantic din proză, ci omul Eminescu în dezacord cu o societate care îngrădește, plafonează ori mutilează spiritul.

În toate aceste laturi ale personalității sale Eminescu-omul își împletește năzuințele cu cele ale personajului romantic generând astfel propriul mit: poetul tânăr și nefericit care trece în veșnicie asemenea unui

„...prinț
Ce se uit-adânc în ape
Cu ochi negri și cumiți”
(*O, rămâi*)

Critica și istoria literară a secolului XX-lea îi recunoaște meritul de a fi deschis calea prozei fantastice în care mai târziu vor străluci Vasile Voiculescu și Mircea Eliade, iar în zilele noastre publicistul Mihai Eminescu își dezvăluie profunzimea unei profesii care are onestitate, respect pentru adevăr și mai presus de toate patriotism, cuvânt demonetizat pe care trebuie să-l reînviăm dacă lecția lui Eminescu a folosit cuiva...

Iată de ce azi, mai mult ca oricând ar trebui să despărțim apele de uscat întrebându-ne: cât e realitate și cât e mit în ceea ce-l privește pe Eminescu, câte se pot proba și câte rămân construcții ale emoției noastre, cine a fost defapt acel băiețandru de 16 ani care zdruncina cutumele ale propriei familii, cine a fost tânărul care lua în răspăr o lume așezată în structuri rigide?

Nu cumva ne-am hrănit prea mult din emoții, neputând să ne explicăm apariția unei asemenea personalități mult peste limitele secolului al XIX-lea în prea tânără cultură română? Cum a început? Și când?

Poate ar trebui să căutăm în biografia sa spațiile acelea largi pe care omul Eminescu le-a transferat eroului său, fie că acesta se numește Toma, Nour ori Dionis. Nu seamănă izbitor portretul următor cu fotografia cea mai cunoscută a lui Mihai Eminescu, student?

“Un om care-l cunoașteam, fără a-l cunoaște, una din acele figuri ce ți se pare că ai mai văzut-o vreodată-n viață, fără s-o fi

văzut niciodată, fenomen ce se poate explica numai prin suprapunerea unei afinități sufletești... Era frumos de-o frumusețe demonică. Asupra feței sale palide, musculoase, expresive, se ridica o frunte senină și rece ca cugetarea unui filozof. Iar asupra frunții se zburlea cu o genialitate sălbatică părul său negru-strălucit, ce dădea pe niște umeri compacți și bine făcuți. Ochii săi căprui, mari, ardeau ca un foc negru sub niște mari sprâncene stufoase și îmbinate, iar buzele strâns lipite, vinete, erau de-o asprime rară”.

(„Geniu pustiu”, în Poezii, Proză literară, vol.II Cartea Românească 1984, pag.377)

Născut la Botoșani la 15 ianuarie 1850, Mihai Eminescu, cel de-al șaptelea copil al unei familii cu respect pentru știința de carte, a devenit o legendă vie, în primul rând prin origini. Biografii, curioși din fire, i-au fabricat fel de fel de obârșii. Un prim aspect al mitului de mai târziu e posibil să fie chiar la acest nivel al existenței sale pământeste. Să fi fost oare Eminescu nostru la origini turc, albanez, person, suedez, rus, bulgar, sârb, polon, armean? El însuși lămurește problema când afirmă că se trage dintr-o „familie nu numai română, ci și nobilă neam de neamul ei”.

(D. Murărașu, „Mărturie în legătură cu originea lui Mihai Eminescu”, București)

Colecțiunea Prietenii istoriei literare, 1931)
Copilăria poetului a fost legată de Ipotești unde trăia

aproape țărănește, bucurându-se de o libertate pierdută odată cu plecarea la Școala de la Cernăuți.

De mai multe ori fuge spre țărâmul visurilor sale, dar tatăl veghează strașnic la instrucția micului Mihai, singurul vâstar al familiei, care avea să refuze calea aleasă de părinte. Nu de acte oficiale avea trebuință băiețandru răzvrătit, ci de lectura cărților din biblioteca profesorului său, Aron Pumnul.

De aici, până la imaginea hoinarului nesupus, ajuns pe jos la Blaj, trăind asemenea unui François Villon, nu e decât un pas.

Odată cu publicarea primelor poezii l se schimbă și numele și destinul...

De acum înainte contemporanii săi aveau să trăiască o neconținută uimire, admirație și notorietate față de junele diferit de toți.

Așa s-a întâmplat la Blaj unde este privit cu respect de către seminaristi, când află ca tinerelul cu câteva cărți în traistă, publicase poezii la revista „Familia”.

Tot așa s-a întâmplat mulți ani mai târziu, când Tudor Arghezi, copil de șapte ani aude, pe Calea Victoriei, în București: „uite-l pe Eminescu!” Și n-a mai putut uita figura aceea răvășită de cine știe ce gânduri ori viziuni. Mitul Eminescu încă nu apăruse.

Percepția contemporanilor trebuie să fi fost una incompletă sau deloc binevoitoare dacă era văzut ca un individ veșnic îndrăgostit și veșnic în căutare de bani, așa cum cu spiritul său mușcător notează I.L.Caragiale.

Chiar pentru prietenul Ioan Slavici este un mister ce făcea poetul în cămăruța sa mizeră atunci când îi scrie lui Iacob Negruzzi: „Eminescu nu lucrează nimic...”

Într-un manuscris-agăsiturmătoarea notă edificatoare pentru felul în care „lucrea” Eminescu: „Când omul înzestrat de natură c-o porție de creier mai mare decât semenii săi, n-are de lucru, nu muncește pentru hrana de toate zilele, atunci nu face ca plebea spiritual, care-și omoară vremea în petreceri deșarte, ci-și cântărește puterile sufletului său, filozofează sau produce ceva din puerea minții, se ține de știință, de literatură, de arte.

(M. Eminescu, Mss 2283)

În cercurile studentești Eminescu era căutat de străini și admirat pentru că trecea drept un individ original ceea ce se explică prin faptul că deși în aparentă viața poetului nu se deosebea în mod apreciabil de a celorlalți colegi, avea un sens interior ce nu se lăsa ușor de dezvăluit.

E atras nu doar de filosofie, astronomie, economie, istorie, literatură ci și de artele plastice de vreme e vizitează muzee precum cel de la Belvedere unde este impresionat de tablourile maieștrilor olandezi. În legătură cu puterea științei și a artei asupra omului va scrie mai târziu în însemnările sale:

„Arta având facultatea de-a fi mai perceptibilă, pentru că-i plăcută, pătrunde mai lesne în masa claselor și produce astfel o conștiință unitară public, care pe nesimțite pe preface într-o solidaritate etică...”

(Eminescu, Mss 2285)

Arta și iubirea se armonizează firesc atât în viața cât și în opera lui Mihai Eminescu astfel încât ne punem întrebarea:

cât trebuie să fi căutat pentru micul Mihai iubirea pentru o Elenă din copilărie, ori pentru tânărul student Eliza sau Milly din epoca vieneză, dar Veronica Micle, cunoscută de poet pare-se, într-un muzeu tot pe atunci?

Cu ce a rămas din aceste iubiri fugare sau statornice e mai de preț ca orice transfigurare a celui mai nobil sentiment omenesc, în cuvânt cu putere de pătrundere a esențelor:

„Ideal pierdut în noaptea unei lumi ce nu mai este,
Lume ce gândea în basme și vorbea în poezii,
O! te văd, te aud, te cuget, tandră și dulce veste
Dintr-un cer cu alte stele, cu alte raiuri, cu alți zei.
Venere, marmură caldă, ochi de piatră ce scânteie
Braț molatic ca gândirea unui împărat poet,
Tu ai fost divinizarea frumuseții de femeie,
A femeiei, ce și astăzi tot frumoasă o revăd.”

(*Venere și Madonă*)

Pentru a întregi imaginea lui Eminescu nu putem ignora perioada cea mai tensionată a vieții sale, aceea de gazetar mai mult ca oricând proletar și boem. Neîngrijit, avea o singură preocupare: să apară la timp articolele. Fie că lucra la „Curierul de Iași”, fie mai târziu la ziarul „Timpul”, dorința sa era să exprime întotdeauna adevărul; nu-l interesa jocurile politice față de care s-a arătat complet străin.

„Ce caută acești oameni care... vroeisc să câștige averi și onoruri... ce sunt aceste păpuși care doresc a trăi fără muncă, fără știință, fără avere moștenită, cumulând câte trei, patru însărcinări publice din care n-ar putea să împlinescă niciuna în deplină conștiință?”

Ca o tristă ironie gazetele timpului scriu bombastic și plângăreț la moartea lui Eminescu, tragicul eveniment învăluit și astăzi în mister. Era 15 iunie 1889.

Titu Maiorescu înțelege cu superioritate intelectuală ce-l caracterizează, ce loc ocupă deja Eminescu în cultura română. Într-un fel s-a scris în românește până la el, altfel după transformarea sa în mit.

Toți marii poeți ai secolului al XX-lea și-au măsurat cu el forța artistică: Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Ion Barbu.

Epigonii au pierit, impostorii s-au ascuns în fraze lipsite de seva fierbinte a vieții.

Manualele școlare s-au grăbit cu superlative neînțelese de elevi sau demonetizat prin deasa lor folosire: „Lucașul poeziei românești”, „geniul poet”, „ultimul mare romantic”...

În concluzie Eminescu este spirit viu, greu de concentrate într-un cuvânt sau sintagmă, fiecare cititor având un “Eminescu” al său.

Tot ce trebuie este să-l citim pentru că numai astfel putem ajunge la izvorul de înțelepciune care ne-ar salva pe fiecare în parte și neamul românesc în întregul său.

„Nu credeam să-învăț a muri vreodată,
Pururi tânăr înfășurat în manta-mi,
Ochii mei înălțam visători la steaua
Singularității.”

Pare a ne spune peste vreme poetul Mihai Eminescu. Să-l ascultăm!

PROVERBE ȘI CUGETĂRI DESPRE UNIRE

“Unirea e puterea!”

“Steagul este România, acest Pământ binecuvântat al PATRIEI, stropit cu sângele străbunilor noștri !” (Alex.

I. Cuza)

“În unire stă tăria !”

“Unire în cuget și simțiri !”

“Nevoia de unitate este cea mai profundă și mai nobilă nevoie a spiritului omenesc.”

“Unirea multora, chiar când sunt slabi, e greu de biruit; doar din ierburi multe se împletește frânghia cu care se leagă elefantul.”

“Nu este legătură mai sfântă decât unirea între oameni.”

“Omul nu e o insulă de sine stătătoare; fiecare e o fărâmbă din continentul uman.”

“Cu cât e mai larg colectivul ale cărui perspective coincid cu perspectivele proprii ale omului, cu atât omul este mai frumos și cu atât stă pe o treaptă mai înaltă.”

“În dezbinarea dinăuntru stă slăbiciunea tuturor.”

“Copacul mare nu se taie dintr-o lovitură; c-o lovitură copacul nu cade.”

“Borii uniți la pășune, lupul nu-i poate răpune.”

“Omul care cugetă și simte ideea de UNIRE are un principiu conducător în viață.”

“Mulți oameni, muncind împreună mult folos aduc, dar fiecare în parte, nici pentru a sa trebuință.”

“Bobiță cu bobită se umple sacul !”

“Multe mâini fac sarcina mai ușoară !”

“Picătură cu picătură fac lacul mare!”

“Din puțini se face mult, din bănuți se face sută !”

“Când câinii veghează, lupii nu cutează !”

“O singură nucă nu sună într-un sac !”

“Noi vrem să fim de-a pururi un popor de frați !”

Înv. VICTORA RUDI

POVESTEA UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE

Așa a vrut istoria cu pana ei să scrie,
Să avem și noi un stat modern și o mai mare Românie,
Ca prin îngemănarea celor două Principate
De-atâta vreme nedrept și-absurd de Milcov separate,
Pe harta Europei să mai răsară o țară,
O mândră Românie de-a pururi unitară.
De secole am tot visat cu mare stăruință
Să ni se împlinescă grabnic această nobilă dorință.
Și-așa, cum hotărât ne-a îndemnat cu mare-nsuflețire bardul din Mircești

Vasile Alecsandri, prin versurile solemne și firești:

**„Veniți la Milcov cu grăbire,
Să-l secăm dintr-o sorbire
Și să-ntindem hora mare
Peste-a noastre vechi hotare.
Și-ntre noi să nu mai fie
Decât flori și armonie.”**

Mulți domnitori și-au mai dorit Unirea să o facă
Peste această sfântă, veche vatră geto-dacă,
A încercat Mihai Viteazu pe la 1600,
Dar aspirațiile i-au fost definitiv înfrânte.
De-atunci mai mult de două veacuri și jumătate că trecură,
Vreme în care Unire nu se mai făcură.
Dar uitate-acum, că Pronia cerească
A hotărât pe veci Unirea să se-nfăptuiască.
Când într-un singur glas striga poporul
Ca Alexandru Ioan Cuza să fie al țării domnitorul!
Și în Țara Românească și în Moldova, cum se știe,
A fost atunci o sinceră și mare bucurie.
La București, la Iași și la Focșani a fost o mare sărbătoare
Și Milcovul s-a bucurat și el curgând așa-ntr-o dulce-nvolburare.
Nu mai era de-atunci hotar ostil de cruntă despărțire,
Era acum un râu simbol, care-nsemna Unire.
Dar să vorbim acum și despre Domnul Alexandru Ioan Cuza,
Ce unii cu gând rău încearcă a-l acuza.
În scurta vreme cât el a domnit
Atât de multe lucruri bune a mai înfăptuit.
Una din marile lui fapte
Că a creat în România prima universitate
Și-a mai făcut o treabă colosală,
De a făcut reforma, ce se impunea – fiscală.
Și altă faptă imperios vitală
A creat armata națională.
Și pentru cei ce-s necăjiți și trăiesc la țară
El a făcut reforma cea agrară.
Preocupat a fost de construirea căilor ferate,
De școli, de drumuri și multe alte lucruri pentru țară imporante.
Dar pe de altă parte, pentru cei cu averi nemăsurate,
S-a umplut săracul numai de păcate.
Fără vreun drept de apel averile le-au fost confiscate
Și multe din biserici și mănăstiri au fost desființate,
Că mulți dintre aceia ce-n ele cu credință și dragoste slujiră
De supărare și necaz se-mbolnăviră și muriră.
Dar într-o societate, oricât te-ai strădui, nu poți,
Să-i mulțumești și să-i împaci pe toți.
Pe Alexandru Ioan Cuza de tot ce a făcut el rău
Să-l judece Prea Bunul Dumnezeu.
Iar noi românii pentru faptele bune care le-a făcut
Să nu-l uităm, ar fi păcat și-ar fi urât.
Mai îngăduitori cu el să fim
Să-l stimăm, să-l prețuim și să-l iubim!

DUMITRU OLARU,
Bârlad, 22 ianuarie 2014.

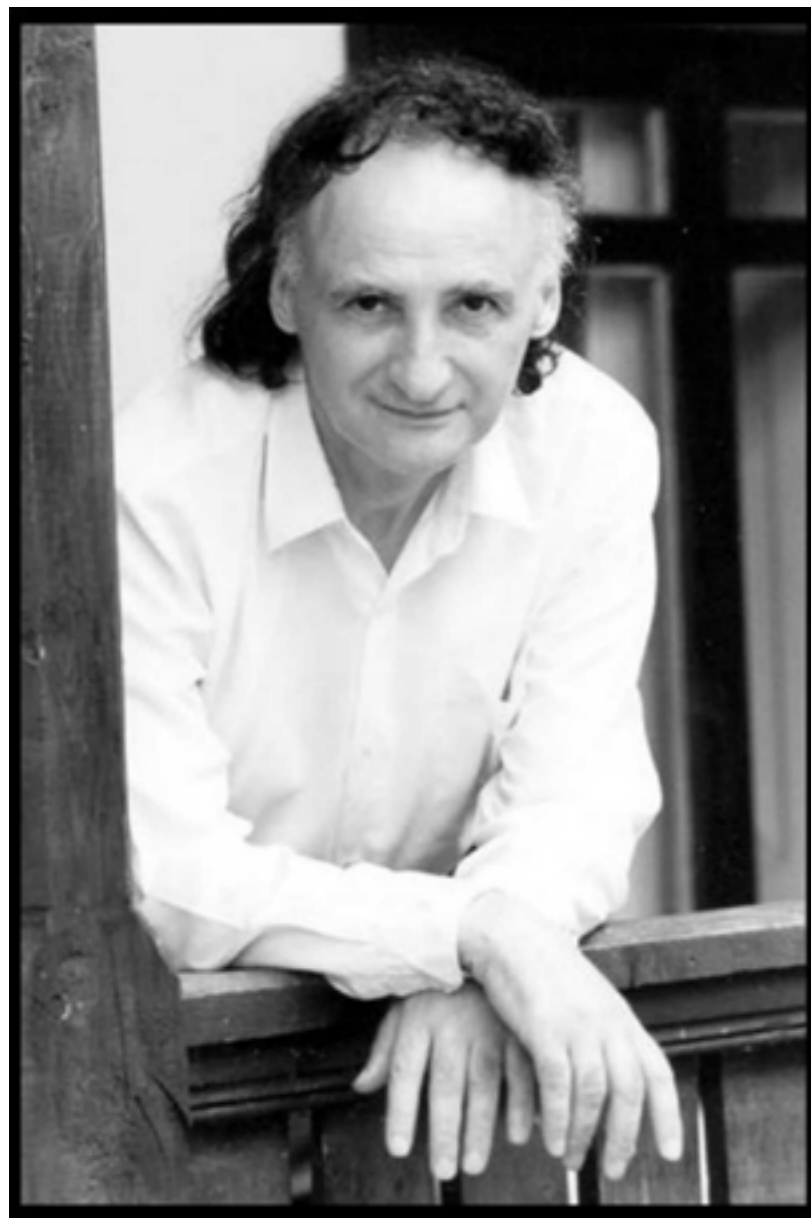
Biografii, comemorări... evocări

Inaugurăm o nouă rubrică în cadrul revistei noastre, după cum bine puteți vedea, rubrică în care ne propunem a evoca personalități, dar și momente istorice care s-au petrecut în trecut.

În acest număr am ales a evoca două personalități contemporane edificatoare pentru neamul românesc și ceea ce ar trebui el să fie. Amândurora li se potrivesc de minune versurile poetului Grigorie Vieru – care este și unul dintre cei doi evocați: *O spun să mă audă /și plin de floare pomul:/ "Și din mormânt voi spune/ mulțimii adevărul."* În acest număr, poetul Grigorie Vieru și ÎPS Bartolomeu Anania al Ardealului

GRIGORE VIERU,

79 DE ANI DE LA NAȘTERE, 5 ANI DE LA MOARTE

S-a născut la 14 februarie 1935, în satul Pererâta, din fostul județ Hotin, pe teritoriul de azi al Republicii Moldova, în familia de plugari români: Pavel și: Eudochia Vieru, născută Didic. A absolvit școala de șapte clase din satul natal în anul 1950, după care a urmat școala medie din orașelul Lipcani, pe care o termină în 1953

A debutat editorial în 1957, student fiind, cu o plachetă de versuri pentru copii, "Alarma", apreciată de criticii literari. În 1958, Vieru a absolvit Institutul Pedagogic "Ion Creangă" din Chișinău, Facultatea de Filologie și Istorie. În același an, i-a apărut a doua culegere de versuri pentru copii, "Muzicuțe", și s-a angajat ca redactor la revista pentru copii „Scânteia Leninistă”.

A fost redactor la revista *Nistru*, publicație a Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova. Între 1960 și 1963, Vieru a fost redactor la Editura Cartea Moldovenească, unde i-au apărut și două plachete de versuri pentru copii: "Făt-Frumos și Curcubeul" și "Bună ziua, fulgilor!". În 1964, publică în revista *Nistru* poemul "Legământ", dedicat poetului Mihai Eminescu.

În 1965 îi apare volumul "Versuri pentru cititorii de toate vârstele", pentru care i se acordă Premiul Republican al Comsomolului în domeniul literaturii pentru copii și tineret (1967). În 1967, Revista *Nistru* publică poemul "Bărbații Moldovei", cu o dedicație pentru "naționalistul" Nicolae Testițeanu. Întregul tiraj este oprit, iar dedicația este scoasă.

În 1968 are loc o cotitură logică în destinul

poetului, consemnată de volumul de versuri lirice "Numele tău", cu o prefață de Ion Druță. Cartea este apreciată de critica literară drept cea mai originală apariție poetică. În anul apariției, cartea devine obiect de studiu la cursurile universitare de literatură națională contemporană. Trei poeme din volum sunt intitulate "Tudor Arghezi", "Lucian Blaga", "Brâncuși", iar alte două sunt închinat lui Nicolae Labiș și Marin Sorescu. Asemenea dedicații apar pentru prima oară în lirica basarabeană postbelică.

În 1969 el publică "Duminica cuvintelor", la Editura Lumina, cu ilustrații de Igor Vieru, o carte mult îndrăgită de preșcolari, care a devenit "obligatorie" în orice grădiniță de copii.

În 1970 Editura Lumina publică "Abecedarul", semnat de Spiridon Vangheli, Grigore Vieru și pictorul Igor Vieru. S-a dat o luptă aprigă de câțiva ani pentru apariția volumului, luptă în care s-au angajat și învățătorii basarabeni, lucrarea fiind considerată naționalistă de către autorități. Tot în 1970 apare volumul selectiv de versuri pentru copii "Trei iezi". La numai câteva zile după apariție, în urma unui denunț, volumul este retras din librării pentru poemul "Curcubeul", în care s-a găsit "ascuns" tricolorul românesc.

În 1973 Grigore Vieru trece Prutul în cadrul unei delegații de scriitori sovietici. Participă la întâlnirea cu redactorii revistei *Secolul XX*, Dan Hăulică, Ștefan Augustin Doinaș, Ioanichie Olteanu, Geo Șerban și Tatiana Nicolescu.

În 1974 Zaharia Stancu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, îi face o invitație oficială din partea Uniunii Scriitorilor, căreia poetul îi dă curs. Vizitează Transilvania, însoțit de poetul Radu Cârneli. În același an, apare volumul de versuri lirice "Aproape", cu ilustrații color de Isac Cârnu.

În 1977, la invitația Uniunii Scriitorilor din România, Vieru vizitează, împreună cu soția, mai multe orașe din România: București, Constanța, Cluj-Napoca și Iași. Un an mai târziu, prin apariția la Editura Junimea din Iași (director Mircea Radu Iacoban) a volumului "Steaua de vineri", cu un cuvânt-înainte semnat de Nichita Stănescu, se rupe tăcerea între scriitorii români de pe ambele maluri ale Prutului.

În 1981, la Editura Albatros din București (director Mircea Sântimbreanu), în colecția "Cele mai frumoase poezii", apare o selecție din lirica poetului sub numele "Izvorul și clipa", cu o prefață de Marin Sorescu.

În 1982 este lansat filmul muzical pentru copii "Maria Mirabela", al regizorului Ion Popescu Gopo, textele pentru cântece fiind semnate de Grigore Vieru, iar în 1988 i se acordă cea mai prestigioasă distincție internațională în domeniul literaturii pentru copii: Diploma de Onoare Andersen. În același an apare cartea de versuri "Rădăcina de foc", la Editura Universul din București (director Romul Munteanu).

În 1989 Grigore Vieru este ales deputat al poporului.

Adunând în jurul său pe cei mai populari interpreți și compozitori de muzică ușoară din Basarabia, poetul întreprinde un turneu în Moldova de peste Prut.

În 1990 Grigore Vieru este ales Membru de Onoare al Academiei Române, în 1991 devine membru al Comisiei de Stat pentru Problemele Limbii, iar în 1992, Academia Română îl propune pentru premiul Nobel pentru Pace.

În 1993, poetul este ales membru corespondent al Academiei Române.

La împlinirea vârstei de 60 de ani, în 1995, Vieru este sărbătorit oficial la București, Iași și la Uniunea Scriitorilor din Chișinău. În același an poetul este ales membru al Consiliului de administrație pentru Societatea Română de Radiodifuziune. În 1996 este decorat cu Ordinul Republicii.

În 1997 Editura Litera din Chișinău lansează volumul antologic "Acum și în veac" (Colecția: Biblioteca școlarului), iar în 2000 este decorat cu Medalia guvernamentală a României "Eminescu" - 150 de ani de la naștere.

La 16 ianuarie 2009 poetul a suferit un grav accident de circulație, în apropiere de Chișinău. La 48 de ore după accident, inima lui Grigore Vieru a încetat să bată, pe fondul unor politraumatisme multiple și al unei poliinsuficiențe a sistemelor și organelor.

Sursa: grigorevieru.md

Nu am, moarte, cu tine nimic

de Grigore Vieru

Nu am, moarte, cu tine nimic,
Eu nici măcar nu te urăsc
Cum te blestema unii, vreau să zic,
La fel cum lumina pârăsc.

Dar ce-ai face tu și cum ai trăi
De-ai avea mamă și-ar muri,
Ce-ai face tu și cum ar fi
De-ai avea copii și-ar muri?!

Nu am, moarte, cu tine nimic,
Eu nici măcar nu te urăsc.
Vei fi mare tu, eu voi fi mic,
Dar numai din propria-mi viață trăiesc.

Nu frica, nu teamă,
Milă de tine mi-i,
Că n-ai avut niciodată mamă,
Că n-ai avut niciodată copii.

93 DE ANI DE LA NAȘTERE, 3 ANI DE LA ADORMIREA ÎN DOMNUL A ÎPS BARTOLOMEU ANANIA

Motto: *“Pe Bartolomeu Anania îl spovedesc și el este unul din cei care mai țin adevărul și nu o să cedeze. Mai spovedesc și pe alți ierarhi și dacă nu fac ce le-am zis și nu țin adevărul până la capăt, o cam slăbesc cu ei... Nici pe Hristos nu l-a urmat nimeni, dar El a biruit. Așa și Anania a biruit”. Părintele Arsenie Papacioc*

Bartolomeu Anania, pe numele de mirean Valeriu Anania, a fost un scriitor și cleric ortodox român. Din 1993 și până la moarte (31 ianuarie 2011, Cluj-Napoca) a fost arhiepiscop al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului (până în 2005 în cadrul Mitropoliei Ardealului). În anul 2006 a devenit primul mitropolit al Mitropoliei Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului. În anul 2007 a fost principalul contracandidat al mitropolitului Daniel Ciobotea la alegerea noului patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Valeriu Anania s-a născut la 18 martie 1921, din părinții Ana și Vasile Anania, în comuna Glăvilă-Piteșteana, județul Vâlcea. A urmat școala primară în satul natal,

apoi cursul secundar l-a făcut la București. S-a înscris la Seminarul Teologic Central din București ale cărui cursuri le-a urmat în perioada 1933-1941. A frecventat și cursurile la liceele „Dimitrie Cantemir” și „Mihai Viteazul” din capitală, luându-și bacalaureat în urma examenului susținut la liceul „Mihai Viteazul” (1943).

În anul 1935, minor fiind, s-a înscris în organizația „Mănunchiul de prieteni”, organizație legionară a tineretului școlar. În anul 1936 era deja încadrat în „Frăția de Cruce”, organizație superioară celei dintâi. Peste ani înalt Prea Sfințitul Bartolomeu Anania își amintește: „Nu am apucat să devin legionar din două motive, unul formal și altul de fond: în ianuarie 1941, la vremea când

eu încă nu eram major (la aceea vreme majoratul era la 21 de ani), „Frăția de Cruce” din Seminarul Central a fost desființată. În al doilea rând, în timpul scurtei guvernări legionare, dar și după aceea, mi-a fost dat să văd și reversul medaliei, adică fața neștiută a Gărzii de Fier, cu care nu puteam fi de acord. Mărturisesc însă că în „Frăția de Cruce” din Seminar nu se făcea politică, nici antisemitism, ci doar educație, și că nu am avut de învățat decât lucruri bune: iubire de Dumnezeu, de neam și de patrie, corectitudine, disciplină în muncă, cultivarea adevărului, respect pentru avutul public, spirit de sacrificiu.”

În anul 1941 a fost arestat o lună de zile pentru participarea la funeraliile unui comandant legionar. Mărturisește în continuare înaltul prelat: „După trei săptămâni am fost eliberat, dar în cazierul meu a rămas fișa cu calificativul „legionar”, un stigmat de care, orice ai face, nu scapi o viață întreagă. Nu am făcut parte niciodată dintr-un partid politic, dar am fost și am rămas de dreapta”. În anul 1942 a fost arestat și condamnat din nou, la șase luni de închisoare, pentru că ar fi deținut în podul Mănăstirii Cernica materiale legionare și arme.

La 2 februarie 1942 s-a călugărit la Mănăstirea Antim din București, dându-i-se numele de Bartolomeu. În același an, la 15 martie 1942, a fost hirotonit ierodiacon, slujind în această calitate la Mănăstirile Polovraci și Baia de Arieș.

În toamna anului 1944 s-a înscris ca student la Facultatea de Medicină și la Conservatorul de Muzică din Cluj, după ce Ardealul de Nord a revenit sub administrație românească. În calitate de președinte al studenților din Centrul Studențesc „Petru Maior” a organizat și condus greva studențească cu caracter anticomunist, contra guvernului condus de Petru Groza la 6 martie 1946 și totodată antirevizionistă împotriva celor care nu erau de acord cu revenirea Ardealului la România. Din cauza organizării acestei greve a fost exmatriculat în anul 1947, după care a ajuns stareț la Mănăstirea Toplița, aflată pe atunci în județul Mureș (interbelic).

Ulterior și-a continuat studiile la Facultatea de Teologie din București și la Academia Andreiană din Sibiu, obținând titlul de „licențiat în teologie” (1948).

Între anii 1948-1949 a fost intendent la Palatul Patriarhal, iar apoi, între anii 1949-1950, inspector patriarhal pentru învățământul bisericesc. Între anii 1950-1951 a fost asistent la catedra de Istorie Bisericească Universală la Institutul Teologic Universitar din București, iar între 1951-1952, decan al Centrului de Îndrumare Misionară și Socială a Clerului, la Curtea de Argeș. În perioada 1952-1958 a deținut funcția de director al Bibliotecii patriarhale din București. Conform mărturiilor unor contemporani, s-a bucurat în toată această perioadă de protecția patriarhului Justinian Marina.

În anul 1958 a fost din nou arestat, sub acuzația

de activitate legionară înainte de 23 august 1944. A fost condamnat de către Tribunalul Militar Ploiești la 25 de ani de muncă silnică pentru „uneltire contra ordinii sociale”. Și-a ispășit pedeapsa în Închisoarea Aiud, la secția „politici”, unde a făcut parte dintr-un comitet de reeducare.

În timpul detenției i-a murit mama, iar el a fost înștiințat de acest fapt de către fratele lui, închis și el în aceeași închisoare. În 1964 a fost eliberat, împreună cu alți deținuți politici, în urma unui decret dat de autorități pentru anularea detenției politice.

În anul 1966 a fost trimis de către Biserica Ortodoxă Română în Statele Unite ale Americii, unde a îndeplinit mai multe funcții în cadrul Arhiepiscopiei Ortodoxe Române: secretar eparhial, consilier cultural, secretar general al Congresului bisericesc, director al Serviciului „Publicații”. În anul 1967 a fost hirotonit ieromonah de către Arhiepiscopul Victorin, acordându-i-se din partea Sfântului Sinod rangul de arhimandrit. A ținut numeroase conferințe și a făcut parte din mai multe delegații ale Bisericii Ortodoxe Române peste hotare. Este membru fondator al Comitetului Sălii Românești din Detroit, avându-l ca invitat la dineul de promovare din 21 mai 1976, pe laureatul Premiului Nobel, George Emil Palade.

A participat la diverse conferințe în Detroit, Chicago, Windsor și Honolulu, fiind ales ca membru în delegația Bisericii Ortodoxe Române care a vizitat Bisericile vechi orientale din Egipt, Ethiopia și India (1969). Conform jurnalistului Ioan T. Morar, Bartolomeu Anania ar fi furnizat Securității note informative despre Andrei Scrima, unul din teologii ortodocși de seamă aflați în exil.

După reîntoarcerea în țară a fost director al Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, între anii 1976-1982. În anul 1982 se va retrage la Mănăstirea Văratec, pentru a se dedica scrisului. Operei sale scriitoricești, deosebit de bogată, va adăuga una de excepție: diortosirea și adnotarea Sfintei Scripturi, după Septuaginta, într-o limbă frumoasă și curgătoare. Această lucrare o va elabora și desăvârși după alegerea ca Arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului, la 21 ianuarie 1993. După cum mărturisește singur, această operă i-a solicitat peste zece ani de muncă de ocaș. Biblia aceasta, tipărită în anul 2001 a devenit și ediția jubiliară a Sfântului Sinod.

În primăvara anului 1990 a făcut parte din Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii, alături de clericii Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Daniel Ciobotea, Constantin Voicescu, Iustin Marchiș, Toader Crășmariu și de mirenii Horia Bernea, Octavian Ghibu, Teodor Baconsky, Sorin Dumitrescu.

La 21 ianuarie 1993, după moartea arhiepiscopului Teofil Herineanu, a fost ales arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului. Hirotonirea întru arhieru și instalarea în Catedrala Ortodoxă a Clujului a fost oficială

de patriarhul Teoctist în data de 7 februarie 1993, înconjurat fiind de un sobor de ierarhi și de o mare mulțime de credincioși.

În toamna anului 2005, după decesul mitropolitului Antonie Plămădeală, a declarat inițial că este prea bătrân pentru a candida la scaunul de mitropolit. Nemulțumit că Laurențiu Streza și nu Andrei Andreicuț, candidatul pe care l-a susținut în mod public, a fost ales în funcția de mitropolit al Ardealului, a inițiat ruperea episcopilor din nordul și centrul Ardealului de sub jurisdicția scaunului mitropolitan de la Sibiu.

Acest demers a stârnit nemulțumirea unor credincioși și a atras dezaprobarea unor comentatori.

La 2 martie 2006 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a ridicat pe arhiepiscopul Bartolomeu la rangul de mitropolit al Mitropoliei Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului. Această nouă mitropolie, înființată canonic de către Sfântul Sinod la 4 noiembrie 2005, a fost trecută în Statut și i s-a stabilit denumirea de către Adunarea Națională Bisericească pe 1 martie 2006. A fost instalat oficial ca mitropolit la 25 martie 2006 de către un sobor de ierarhi în frunte cu Patriarhul Teoctist.

La alegerile desfășurate la 12 septembrie 2007 a obținut 66 de voturi în Colegiul Electoral Bisericesc, față de 95 de voturi obținute de mitropolitul Daniel Ciobotea, care astfel a fost ales succesor al Patriarhului Teoctist.

S-a afirmat în literatură încă de pe băncile școlii, făcându-și debutul în anul 1936 la revista „Vremea”, apoi la revista „Dacia Rediviva”, al cărei redactor principal a și fost. După ani a colaborat la revistele: „Gazeta Literară”, „Lucașul”, „Magazin Istoric”, „Ateneu” și altele.

A publicat în revistele centrale bisericești, „Glasul Bisericii”, „Mitropolia Olteniei”, buletinul și calendarul „Credința” din Detroit, „Renașterea” din Cluj (unele sub pseudonimul Vartolomeu Diacul). Din punct de vedere al scrisului duhovnicesc, din multele lucrări amintim „Filele de acatist” (1976), „Acțiunea catolicismului în România interbelică” (1992) penultima lucrare, „Cartea deschisă a Împărăției”, o tâlcuire competentă a Sfintei Liturghii izvorâtă din experiența sa. În anul 2008 a publicat un volum de memorii.

Vorbind de activitatea sa de dramaturg, trebuie să menționăm dramele: „Miorița” (1966); „Meșterul Manole” (1968); „Du-te vreme, vino, vreme!” (1969); „Păhărelul cu nectar” (fantezie pentru copii-1969); „Steaua Zimbrului” (1971); „Poeme cu măști” (1972). Acestea au fost puse în scenă de o serie de teatre ale țării: „Barbu Ștefănescu Delavrancea” din București, „Alexandru Davila” din Pitești, „Dramatic” din Baia Mare ș.a

În anul 1982 a obținut Premiul pentru Dramaturgie al Uniunii Scriitorilor din România.

Alegerea sa ca arhiepiscop nu l-a făcut să abandoneze scrisul astfel că în anul 1978 devine membru al Uniunii

Scriitorilor din România. I-au apărut volumele de poezii: „Geneze” (1971); „Istoriei agrippine” (1976); „File de acatist” (1981); Anamneze” (1984); „Imn Eminescului în nouăsprezece cânturi” (1992); „Poezie religioasă românească modernă” (1992). La acestea se adaugă volumele de proză și de eseuri: „Greul Pământului” (1982), „Rotonda plopilor aprinși” (1983), albumul „Cerurile Oltului” (1990), „Amintirile peregrinului Apter” (1991), romanul exotic „Străinii din Kipukua” (1979) și multe altele. Este prezent în: Streiflicht – Eine Auswahl zeitgenössischer rumänischer Lyrik (81 rumänische Autoren), - „Lumina piezișă”, antologie bilingvă româno-germană, de Christian W. Schenk cuprinzând 81 de autori români, Dionysos Verlag 1994.

Onoruri:

- Președinte de onoare al Fundației „Nicolae Steinhard” (1993);
- Membru de onoare al Senatului Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj (1993);
- Premiul special pentru volumul „Din spumele mării”, la Salonul de carte din Oradea (1995);
- Senator de onoare și membru al Marelui Senat al Universității Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca (1996);
- Premiul „Cartea anului”, pentru volumul „Din spumele mării”, la Salonul național de carte din Cluj-Napoca (1996);
- Marele Premiu pentru poezie al Festivalului internațional de poezie „Lucian Blaga”, Cluj-Napoca (mai 1999);
- Diploma și medalia Academiei de Artă, Cultură și Istorie din Brazilia (mai 2000);
- De la Președinția României, Medalia Comemorativă „150 de ani de la nașterea lui „Mihai Eminescu” și Ordinul Național „Pentru Merit” în grad de Mare Cruce (2000);
- Premiul pentru Opera Omnia, al Uniunii Scriitorilor, filiala Cluj (martie 2001) ș.a.

De asemenea, IPS Bartolomeu i-au fost decernate titlurile de Doctor Honoris Causa al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj (1 iunie 2001), al Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj (7 iulie 2001); „Cetățean de onoare” al municipiului Cluj-Napoca (25 ianuarie 1996); „Cetățean de onoare” al municipiului Bistrița (martie 2001). „Cetățean de onoare” al municipiului Dej, Cetățean de Onoare al comunei Vad /2005.

Pentru activitatea sa ecleziastică a fost distins cu: Crucea Patriarhală - București, Ordinul Sfântului Mormânt al Patriarhiei Ierusalimului, Ordinul Sfinților Apostoli Petru și Pavel al Patriarhiei Antiohiei.

Începând cu data de 22 noiembrie 2010 a fost membru de onoare al Academiei Române.

Sursa: ro.wikipedia.org

Material alcătuit de Mihai Andrei-Nicolae

Luna martie începe cu obiceiuri străvechi consemnate în calendarul român, transmise din generație în generație până în zilele noastre.

Pentru moșii noștri, întâi martie avea însemnătatea începutului de an. Într-un străvechi calendar agrar, 1 martie era prima zi a anului, zi în care din firul vremii, tors de Baba Dochia, se împletea funia anului: alb și negru, iarnă și vară, zi și noapte, moarte și viață.

Vreme înaintă, cele două fire răsucite de lână albă și neagră, se dăruiau atunci când pe cerul lui martie strălucea Luna Nouă. În vechime negrul era considerat culoarea fertilității, a pământului roditor și a norilor aducători de ploaie, pe când albul era culoarea morții și a doliului.

Apoi firul negru a fost înlocuit cu cel roșu (simbol al vieții, al soarelui, al inimii și al pasiunii) spre a fi dăruit de 1 martie înainte de răsărit. Mai târziu, acestui șnur bicolor i s-a adăugat un bănuț de argint, aramă sau de aur și s-a numit „marț” sau „mărțișuș”. Bănuțul a fost înlocuit în timp cu fel de fel de figurine, închipuind semnele norocului, ale primăverii și ale dragostei: trifoi

VASILE FÂNARU

cu patru foi, potcoavă, coșar, ghiocel, buburuză, inimioară. Este momentul în care mărțișorul a trecut de hotarul satului și a ajuns la oraș. I s-a spus mărțișor, iar noi îl cumpărăm, îl dăruim și îl primim în prima zi a lui martie. Apoi îl purtăm la mână, la gât sau prins în piept până când vedem primul pom în floare. Atunci îl legăm de o crenguță înflorită și ne punem o dorință.

Odinioară se credea că primind mărțișorul, pomul este ferit de deochi, iar deochiul era cel mai păcătos de pe pământ, singurul care îi putea lua mana. Recunoscător, pomul îl proteja de soarele alb de primăvară, care „strică” obrazul, pe cel care l-a împodobit cu prețioasa

amuletă, iar printr-un transfer simbolic de proprietății – îi dăruia parfumul, frumusețea și mai ales vigoarea lui.

Pe atunci, mărțișorul era o piesă de rezistență din recuzita magică și se purta într-un timp incert cum este cel de la cumpăna dintre ani. Iar 1 martie era început de an nou, atât în calendarul român, cât și în cel geto-dac, răstimp în care anul murea spre a renaște, iar spiritele demonice hălăduiau nestingherite, ca la orice început

și sfârșit al lumii. Poate de aceea oamenii legau șnurul bicolor de coarnele animalelor, de aripile cloștilor, de toarta găleții de apă, la poarta casei și a grajdului, formând nenumărate cercuri și noduri magice.

Majoritatea etnologilor consideră că tradiția mărtișorului este de sorginte latină, romanii venerându-l în această zi pe zeul războiului, Mars (sau Marte).

din această perspectivă, șnurul mărtișorului se poate explica prin împletirea culorii roșu, a vieții și a victoriei în luptă, cu albul, simbol al începutului și totodată al morții posibile, sugerată de inițierea companiilor militare din ideile lui Marte. Tot la 1 martie, imperiul roman sărbătorea Matronalia, zi în care bărbații ofereau daruri soțiilor și mamelor.

Caracterul profund feminin al sărbătorii este confirmat de faptul că în vechime, mărtișorul era un simbol lunar. Se dăruia în prima noapte cu Lună Nouă din Martie și era din argint sau din aramă (metale lunare). În plus, bănuțul găurit, asemenea pietrei plate cu o gaură la mijloc este un „simbol matricial feminin”. Faptul că mărtișorul feminin și lunar este legat de un pom („simbol axial masculin”) în accepția lui Ivan Evseev poate fi interpretat drept un abandon al anotimpului fragil și tainic patronat de lună, în brațele viguroase ale verii.

Există și etnologi care susțin că mărtișorul ar fi un „talisman solar”, majoritatea dintre ei preluând teoria lui Romulus Vulcănescu, potrivit căreia fetele, după ce purtau mărtișorul toată luna martie, ieșeau într-un spațiu deschis și-l aruncau spre cer, rostind următoarea invocare: „Sfinte Soare, Sfinte Soare/ Dăruiescu-ți mărtișoare/ În locul lor tu mă ferești / De pistrui ce mă-nnegrește. Ia-mi, te rog, negrețele/ Și dă-mi albețele,/ Fă-mi fața ca o floare/ Sfinte Soare , Sfinte Soare”. Unii cercetători merg mai departe, argumentând proveniența cultică solară a mărtișorului prin faptul că îmbinarea culorilor alb-roșu se regăsește în costumul călușarilor, dansatori magici ce personifică herghelia divină a anotimpului patronat de cal.

VASILE FÂNARU
Băcani

ANDREI-NICOLAE MIHAI

PRIMĂVARA ȘI FEMEIA

"Femeia înseamnă *împărăteasă dăruitoare*. Femeia, dacă zici că-i slabă, totuși, din momentul în care te-ai angajat să te numești soț, nu te poți numi soț, decât lângă o soție. Trebuie să o pui pe tron, cu orice chip! Să nu se mai vadă în femeie numai un scop meschin sau un lucru de caznă. Femeia este extraordinară în creația lui Dumnezeu! Dați-vă seama că destinul întregii omeniri depinde de cuvântul Fecioarei Maria, libere: Fie mie după cuvântul Tău." Iată ce este femeia în ortodoxie, așa cum ne învață Părintele Arsenie Papacioc.

Luminat de Evanghelia lui Hristos, creștinismul a consacrat definitiv în istorie demnitatea supremă și valoarea unică a persoanei umane, indiferent de gen, rasă ori poziție socială. Faptul că „în Hristos nu mai este nici bărbat, nici femeie” înseamnă că și unul și celălalt sunt în primul rând persoane, adică ființe raționale, libere și iubitoare, create după chipul lui Dumnezeu, adică al Sfintei Treimi.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că ceea ce ține întreaga societate laolaltă este dragostea dintre bărbat și femeie, sfințită de Taina Cununiei. Bărbații vor ridica armele și chiar își vor jertfi viața pentru acesta iubire. De aceea a spus Sfântul Apostol Pavel: "Femei, fiți supuse bărbaților voștri, ca Domnului." De ce? Pentru că atunci, când domnește înțelegerea, copiii cresc bine, gospodăria este bine întreținută, iar vecinii, prietenii și rudele laudă rezultatul. Și astfel, și familia, și societatea dobândesc mari foloase.

Dar când nu există înțelegere, totul devine confuz

și valorile se răstoarnă: când este pace între căpeteniile unei oștiri, totul se desfășoară în orânduială, dar când nu e, toate sunt în neorânduială. La fel este și aici. De dragul înțelegerii a spus Dumnezeu prin gura Apostolului că femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului. Deci, după cum bine observă Preafericitul nostru Patriarh Daniel, bărbatul și femeia ca persoane sunt ființe egale, dar mai ales complementare, chemate la comuniune de iubire, dincolo de orice condiționări fizice, biologice sau sociale și tocmai în aceasta perspectivă, relația care se stabilește între dimensiunea umană masculină și cea feminină nu mai poate fi gândită ca un raport de forțe concurențiale în plan biologic, intelectual sau social, așa cum se întâmplă zilele acestea în lume. Și cel mai clar exprimă această egalitate sfințenia, întrucât sfinții bărbați și sfințele femei din calendar se bucură de aceeași cinstire din partea lui Dumnezeu și a oamenilor, a Bisericii.

Totuși, din dragoste pentru dumneavoastră și nu din alt motiv, am dorit și am ținut a vă spune următorul lucru: chiar dacă nu credeți – vă spun – 8 martie s-a impus ca Zi Internațională a Femeii sub influența socialismului american, în urma eforturilor de emancipare a femeii. În statele fost comuniste, această sărbătoare e percepută ca „o moștenire” a comunismului, deoarece în acei ani ea a fost folosită în scop propagandistic. Pentru comuniști, 8 martie era ziua unui anumit tip de femeie : revoluționară, eroină, muncitoare.

Plecând de la aceste premise și înțelegând contextul istoric al nașterii și impunerii ei la noi, am putea aprecia faptul că această zi nu evaluează tocmai adevăratele calități ale feminității și cu atât mai puțin pe cele creștine. De departe, mult mai bine aleasă ca zi, care să reflecte ziua femeii creștine este cea decisă de Sfântul Sinod, și anume Duminica Femeilor Mironosițe.

După cum bine surprinde un părinte contemporan, viața sfântă a femeilor mironosițe, curajul de a înfrunta moartea, patosul credinței, atitudinea pioasă, supunerea și ascultarea lor, demnitatea, le-au făcut vrednice ca numele să le fie trecute în Cartea vieții, iar nu feminismul sau luptele de emancipare feminină de azi. Zilele de 1 și 8 Martie ar trebui privite ca niște zile normale și nu împotriva ortodoxiei, așa cum sunt privite acum. De ce spun împotriva ortodoxiei, adică a mântuirii? Pentru că femeia devine mai leneșă în aceste zile, se dedă plăcerilor trupești, așteaptă tot felul de daruri, iar în loc să poarte în piept iconițe cu chipul Domnului, alege să poarte unele cu zâne, spiriduși, coșari și chiar cu diavolul!

Am realizat toate evenimentele mărtișorului (a luni martie adică) în numele venirii primăverii, dar mai ales a mamei, căci femeia e făcută să devină soție și mamă – acesta este rostul tuturor femeilor! Și vă spun, chiar și aceea care nu poate face copii, devine mamă: pentru soțul său în primul rând. Chiar și călugărițelor li se mai spune așa frumos și măicuțe, cu toate că maicile nu fac copii, dar se căsătoresc cu Dumnezeu și devin mame pentru toți oamenii, prin rugăciunile lor, liman celor necăjiți, asemenea Maicii Domnului, cum și călugării se mai numesc și părinți, devind părinți mijlocitori prin rugăciune la Dumnezeu, tuturor oamenilor.

Cum spune și părintele Arsenie Papacioc: "Femeile sunt ca florile: toate sunt frumoase, dar fiecare în felul ei. Bărbatul trebuie să se plece să o ia - adică să-i arate eleganță, prețuire. Atunci floarea își arată și mirosul și calitățile ascunse, pentru că tu ai știut să răscolești adâncurile și ai făcut din ea ceea ce nu știa ea că este."

Femeia este împărăteasă dăruitoare, dar, tu, bărbate, trebuie să o pui pe tron!

FEMEIA ȘI FAMILYA ÎN CONTEXTUL MEDIATIC AL SOCIETĂȚII CONTEMPORANE - BIOFIZICIAN VIRGILIU GHEORGHE

Tendința lumii de astăzi este de a sta foarte mult la suprafață, suprafață însemnând simțurile și relația lor cu suprafața lucrurilor.

După Botez, înlăuntrul inimii omului se sălășluiește Hristos, dar în timp, acumulând tot felul de experiențe contrare Evangheliei, pătimișe, Hristos este îngropat înlăuntrul inimii ca într-un mormânt.

Răspândindu-ne în cele ale lumii se așterne încet încet peste inimă un fel de zid de nesimțire, un fel de pâclă dincolo de care noi nu-L mai vedem pe Hristos și nu mai putem avea o relație vie cu Hristos și inima se transformă practic într-un mormânt. Dar sufletul, care totuși îl caută pe Hristos se întreabă „cine o să-mi dea mie la o parte piatra de pe mormânt?”. Piatra este nesimțirea aceasta pe care lumea o sădește înlăuntrul sufletelor noastre.

Relația cu Dumnezeu nu este una intelectuală, ci este una trăită, simțită.

În momentul în care noi ne adâncim în viața aceasta a lumii cu atât inima noastră, ființa noastră devine mai insensibilă la prezența lui Dumnezeu, la prezența duhurilor.

De ce au fost femeile primele care au ajuns la mormânt? Pentru că femeile sunt mai apropiate de cele ale inimii.

Există anumite « fabrici » răspândite în lumea întreagă care emit anumite noxe, un fel de gaz. Odată pătruns în plămâni omului, în sângele lui, în creierul lui, produce anumite schimbări care depind de la om la om, nefiind identice la toți oamenii. Unii devin obsedați de a câștiga bani, alții aleargă permanent pentru satisfacerea unei plăceri sau a alteia (în America s-a ajuns la o epidemie de consum de pornografie, 70 % dintre bărbați fiind consumatori), într-un cuvânt, se petrece ceva cu oamenii.

În Anglia, 60 % dintre oameni mărturisesc că se simt singuri.

Rata depresiilor în Europa este de 15-20 %, în Germania ajungând la 25 % ceea ce înseamnă că unul din patru oameni trece în prezent printr-o depresie.

În România, în mediul urban, 30 % dintre copii au tentative de suicid.

Care sunt aceste « fabrici » care emit noxe? Majoritatea centrelor care emit programe mediatică, mass media. Hollywood-ul cu tot ce înseamnă producție de imagine, producție de informație ce invadează planeta. Toate aceste „gaze” au invadat planeta și vrem, nu vrem le respirăm, suntem scufundați în acest mediu.

Mass-media au devenit un mediu în care noi suntem scufundați și așa cum peștele nu realizează că există apă până nu eșuează pe uscat, așa și omul, tot mai greu realizează că se află scufundat în acest mediu până în momentul în care iese afară și vede cum arată lumea din afară. Însă nu este ușor să vezi lumea din afară. Poți s-o vezi doar cu alți ochi.

Care e problema cu acest mediu? Mediul acesta ne definește toate semnele după care noi ne construim identitatea, ne construim obiectivele după care suntem, ne mișcăm, existăm. Așa cum circulația nu se poate realiza într-un oraș fără semne de circulație tot așa omul nu se poate manifesta în lume fără aceste semne care-i dau sensul, care-i spun ce trebuie să facă.

În general, toate procesele care țin de conștiință sunt extrem de delicate, sunt greu de perceput și de cuprins. Există un mecanism automat al minții umane de a se updata permanent la mediu. Se adaptează și up-datează. Nici nu-ți dai seama, ai intrat într-un mediu și începi să te îmbraci cum îi vezi pe ceilalți că se îmbracă, începi să vorbești, să te miști, să te porți pentru că nu vrei să fii tratat ca altul venit din afară ci vrei permanent să te integrezi.

Există o presiune permanentă a mediului asupra noastră de a fi potrivit valorilor sale așa că cei care controlează mediile acestea ajung să ne controleze fără ca noi să ne dăm seama viața, conștiința, obiectivele, comportamentele, vestimentația.

Modul în care funcționează în acest moment televiziunea, filmografia, moda este foarte asemănător celui în care se instalează într-un computer un soft anume.

Televiziunea și întregul mediu instalează permanent în mintea omului softuri iar omul devine pradă unor medii care sunt făcute și contrafăcute de cineva.

Noi trebuie să avem un criteriu de valoare pentru că trăim într-o societate care anulează sistematic orice criteriu de valoare. Care este criteriul binelui, de exemplu? Sănătatea trupeză și fericirea, fericirea fiind mai presus de sănătatea trupeză, având un exemplu foarte simplu pentru a arăta aceasta. Pe pachetele de țigări scrie că dăunează grav sănătății dar asta nu înseamnă că oamenii nu consumă țigări. De ce totuși omul cumpără țigări dacă vede ce scrie pe el? Pentru că omul este o ființă spirituală, el nu se mișcă după niște reguli date la nivel biologic, el urmează în general miturile fondatoare ale lumii în care trăiește, urmează narațiunile fundamentale ale culturii în care se află, urmează programele cu care sunt investiți psihologii de educație care le-au fost implementate de-a lungul timpului din copilărie până în prezent, așa că omul nu are o libertate absolută și nu se manifestă cum vrea el. Sau cine crede, riscă, după cum spune Sfântul Ignatie Briancianinov, că oricine crede că este neînșelat, înșelat este.

Hegel spune că fericirea înseamnă raportul dintre ceea ce îți dorești și tot ceea ce reușești să realizezi din tot ce ți-ai propus. Cu cât reușești să realizezi mai mult din ce îți dorești cu atât ești mai fericit. E o definiție filosofică, mecanicistă, dar care are un anumit grad de funcționabilitate în sensul că cei care își doresc cele mai puține lucruri au cele mai mari șanse să fie fericiți pentru că nu așteaptă mult și orice li s-ar oferi pentru ei este mult. Așa că omul smerit are cele mai multe șanse să fie fericit. În schimb, omul care își dorește foarte multe are șanse din ce în ce mai puține să fie fericit, psihologic vorbind.

În acest context, publicitatea este cel mai mare dușman al societății în care trăim pentru că ea înșămânțează prin excelență dorințe. Publicitatea vinde dincolo de produse proiecte de viață, vinde dorințele cele mai ascunse ale sufletului uman.

Publicitatea creează nevoi și acolo unde nu sunt, căci acesta este scopul ei, iar dovada cea mai bună este că cu cât se investește mai mult în publicitate cu atât cresc mai mult vânzările.

În Statele Unite, de-a lungul istoriei, au devenit președinți cei care au investit cel mai mult în publicitatea prin televiziune.

Efectele mass-media asupra căsătoriei: rata divorțului în Europa – 55 %, Belgia fiind pe locul 1 în lume cu 71 %.

Familia este fundamentul oricărui stat.

Una din marile probleme pe care le implică prezența mass-media este instalarea acestor softuri. Toate programele de televiziune conțin același set de teme, motive și obiective repetate sub diverse forme în tot ce înseamnă media. Acestea sunt ca niște semințe care sunt aruncate în mintea omului. Când noi urmărim un film,

noi nu urmărim motivele acestea, ci acțiunea filmului dar problema este că în spatele acțiunii, în spatele narațiunii principale se află ceva.

Orice expunere la mesajul mediatic presupune o lecție. Lecțiile nu se iau ca la școală căci cele mai bune lecții se iau prin modelare.

Omul, prin vedere, își însușește modele. Tot ceea ce facem noi este să urmărim modele și să ne construim obiectivele, căile pe care vom merge în viață.

O fată care vede de tânără telenovele învață cum trebuie să arate bărbatul de care trebuie să se îndrăgostească, cum să se comporte cu ea, cum trebuie să fie viața ei. Bărbatul la fel, are filmele lui și ajung la un moment dat în care fiecare își dorește și visează la minunata lui poveste de dragoste. Dar fiecare vis este o consolidare a mesajului, fiecare tip de reverie înseamnă să fixeze softul care a fost predat, virusul care s-a instalat generează ouăle fantastice și se înmulțește. Astfel îți construiești realități, îți construiești eul, identitatea, modul în care te raportezi la lume, la ceilalți, la cel de lângă tine. Și atunci lucrurile sunt simple, caută eroul. Și eroul apare sau nu apare dar îl va găsi, îl proiectează foarte ușor asupra celui pe care îl întâlnește și care îndeplinește minimele condiții pentru a respecta aritmetica fixată anterior în minte și apare îndrăgostirea. Îndrăgostire care în mod natural nu este dragoste.

Se întâlnesc amândoi cu un soft, cu o narațiune extrem de complexă și foarte bine definită și dintr-o dată constată și ea și el că lucrurile nu merg, au impresia că sunt înșelați, că celălalt l-a înșelat, dar de fapt s-a înșelat singur. S-a înșelat singur pentru că a aplicat celuilalt un proiect imaginativ pe care-l construise anterior, un scenariu pe care-l avea în minte. Ea nu s-a îndrăgostit de bărbatul de lângă ea printr-o cunoaștere reală a omului și printr-o asumare reală a omului ci de niște proiecte care nu funcționează. Problema fundamentală aceasta este, că aceste softuri care au fost implementate în mintea omului nu sunt funcționabile. Aceasta este problema mass-media, că narațiunile pe care le promovează nu sunt reale, nu sunt funcționabile și eficiente în viața de toate zilele. Ele sunt făcute ca să vândă bine, să producă impresie și să respecte niște criterii de eficiență în vânzare.

E un cerc vicios, cu cât e mai multă violență și se produce o desensibilizare cu atât e nevoie de mai multă violență pentru ca omul să se poată sensibiliza.

Nu există om în lumea aceasta care să nu fie influențat într-o măsură mai mică sau mai mare de media, nu există om care să nu aibă mentalități sau stereotipuri mentale care să nu fie infectate de mesajul mediatic.

A doua mare problemă a familiei de astăzi este percepția sexualizată a relației căci accentul pe care-l pune media e pe sex și nu pe dragoste.

Orice se petrece la nivel sufletesc se întipărește la nivelul cortexului, rețelei neuronale, generează producție de hormoni, un tip de funcționare a trupului.

Relația sexuală are în centru trupul iar trupul se

epuizează rapid, stimulii senzoriali sunt ușor epuizabili și atunci inevitabil se tinde către altceva. Astăzi vine din spate puternic pornografia și ea schimbă cu totul realitatea.

Pornografia este cea mai mare problemă a lumii de astăzi. În 2-3 săptămâni omul devine dependent, în 6 săptămâni se schimbă valorile acumulate și asimilate într-o viață întreagă, în câteva luni se produc deviații sexuale, într-un an doi poate să ducă la divorț sau dacă nu la nesimțire sau la violarea propriei soții.

Dragostea adevărată și orice relație altruistă, orice sentiment de dragoste este mediat de oxitocină.

Oxitocina îți dă o stare de bine, reduce depresiile, contribuie la vindecarea rănilor de două ori mai repede, contribuie la scăderea durerii.

O altă problemă provocată de mass-media este obiectificarea sexuală a femeii. 85 % dintre personajele feminine prezente în mass-media sunt sexualizate iar 65 % sunt hipersexualizate, adică este un personaj care are un anumit potențial erotic pe care și-l manifestă cu ostentație. Iar omul prinde aceste modele, fetița, tânăra, adultul, urmărindu-le și le însușește. Adică ce-și însușește? Un punct de vedere patologic, anume că femeia este un obiect destinat plăcerii bărbaților.

Proportional cu gradul în care este afectată de acest fenomen cu atât scad scorurile la performanțele intelectuale.

O altă problemă pe care o provoacă obiectificarea trupului este reprezentată de problemele de alimentație pentru că femeia mediatică este o femeie prin excelență

slabă, anorexică.

Cu cât femeia este expusă mai mult la media cu atât mai mult crește rata de anxietate și depresie pentru că modelul mediatic este complet diferit de posibilitățile pe care le are un om normal. Femeia care suferă de aceste fenomene este patologic dispusă să se arunce în patul unuia sau altuia pentru că ce confirmare mai bună ai că funcționezi ca obiect destinat plăcerii decât faptul că ești dorită sau că funcționezi ca atare? O femeie de acest gen poate ajunge să justifice trauma unui viol pentru că așa este setată.

Dar cea mai mare problemă cauzată de media este depresia. Modelul mediatic fiind altul decât modelul real duce la mari conflicte și la stări anxioase și depresive. Și astfel omul alunecă foarte ușor în depresie iar cauza poate s-o arunce asupra oricui. Dar de multe ori cauza este în faptul că așteptările noastre nu mai sunt cele care ar trebui să fie.

Femeia de astăzi, sub presiunea vectorului feminist, nu mai este mulțumită cu rolul pe care îl avea în familia tradițională.

Familia nu poate dura și nu poate avea coerență dacă soțul și soția nu-și respectă rolurile pe care le aveau în familia tradițională.

Copiii care n-au parte de afecțiune în prima parte a vieții au probleme de socializare, de adaptare la situație, au probleme emoționale.

Noi trăim într-o societate care impune o concepție evoluționistă care spune că totul e relativ, care spune că rolurile pot fi schimbate, că poți să faci orice. Dar

lucrurile nu sunt așa, nici nu poți face ce vrei nici nu poți schimba rolurile.

Atunci când rolurile din familie vor fi desființate, familia va dispărea.

Atunci când adoptăm un comportament care nu ține de firea noastră se produce o modificare hormonală care afectează mai mult sau mai puțin sănătatea.

Nu poți controla populația atât timp cât aceasta are două lucruri: este patriarhală și este creștină. Atât timp cât familia este puternică nu poți controla individul pentru că familia și personalismul creștin îi dau individului forța de a se impune sistemelor de control.

Realizarea obiectivului de control al societății nu se poate face decât în măsura în care distrugi societatea patriarhală impunând matriarhatul sau ideea feministă și exploatând energia sexuală, printr-o revoluție sexuală, pentru a-i întoarce pe tineri împotriva părinților și rânduinelor familiei tradiționale.

Orice femeie își alege un bărbat puternic pentru că are nevoie de protecție și simte că trebuie să fie protejată. În ultima vreme însă femeia nu mai este mulțumită cu rolul ei de femeie iar bărbatul nu-și mai asumă rolul său de bărbat. Iar aceasta este o mare problemă. În momentul în care femeia adoptă un comportament bărbătesc nu o să se simtă bine, o să fie nefericită, are tensiuni, conflicte. Dacă nu-l adoptă, iarăși nu se simte bine pentru că i se spune să fie mai dură, să impună.

Presiunea asupra bărbatului este și ea foarte mare. Ea se manifestă astăzi prin noua generație de mame care sunt ele însele atinse mult de doctrina feministă și care îl forțează foarte mult pe bărbat astfel încât bărbații ajung să fie arțăgoși, instabili și să nu-și asume femeia. Băiatul care crește într-o familie doar cu mamă și surori, fără tată, ajunge să aibă un comportament feminin și când se căsătorește intră în conflict cu soția lui pentru că aceasta simte să aibă lângă ea un bărbat și nu o femeie. El va împărtași o psihologie feminină și va intra ușor în conflict cu femeia lui.

Primul dar al femeii este acela că creează acest climat în care familia se simte bine, în care copilul se maturizează cum trebuie.

Ce putem face ca să ne eliberăm de acest straturi de mesaje induse de mass-media? Vindecarea vine în Biserică, să strigăm la Dumnezeu. Dar acest strigăt trebuie să aibă o caracteristică, să fie sincer și să fie până la capăt.

Este foarte important să conștientizăm toate aceste lucruri și să luptăm cu ele, pentru că dacă ne lăsăm duși de val, de curenții aceștia de suprafață, fără să înțelegem că suntem scufundați într-un mediu, riscăm să ajungem foarte nefericiți, să ne distrugem pur și simplu viața.

Înainte era nevoie de un motiv foarte mare ca o familie să divorțeze, acum este nevoie de un motiv foarte puternic ca o familie să reziste.

Pe bărbat nu-l odihnește nimic mai mult decât

ascultarea femeii.

Dacă noi am trăi ortodox harul lui Dumnezeu ar lucra și s-ar rezolva foarte multe probleme.

Să nu ne expunem din neglijență, indiferență sau chiar ignoranță mesajului mediatic pentru că acest mesaj este conformat în așa fel încât să ne afecteze viețile.

Mecanismele pe care cei din media le folosesc țin și de patimile noastre.

Cel mai prețios lucru în viața noastră este timpul. Cel care știe să folosească timpul poate să aibă bucurii incredibile din lucruri foarte, foarte simple.

Consecința ultimă a relativizării este negarea propriului eu și sinuciderea. Consecința primă a faptului că există Dumnezeu este înveșnicirea omului.

Nimeni nu ajunge la sinucidere fără să fi trecut prin păcate mari de tot. Două dintre acestea sunt curvia și trufia.

Comunitatea și familia joacă un rol foarte important. Necazul este că astăzi s-au dizolvat comunitățile. Comunitatea îl făcea pe tânăr să fie ancorat într-o realitate umană concretă și să aibă relații umane concrete, să aibă modele înlăuntrul comunității.

Astăzi, pentru că copiii trăiesc în afara comunităților au ca modele comunitățile virtuale și își construiesc cum pot identitățile, dar și le construiesc după modele care sunt false, modele care sunt sugerate și care sunt patologice în cele mai multe cazuri.

Comunicarea dintre doi oameni se bazează 7 % pe cuvinte și sensurile lor, 38 % pe intonație, accente și 55 % pe limbajul corpului. Când cunoști pe cineva pe o rețea de socializare nu te mulțumești doar cu cei 7 %. Și atunci ce faci? Completezi în imaginație iar tendința este să înfrumusețezi, să idealizezi. Iar cel care se prezintă are aceeași tendință, de a se prezenta idealizat mai ales pentru că nu se cunoaște pe sine.

80 % dintre femeile care comunică pe internet probleme emoționale intime ajung în patul bărbaților respectivi.

Facebook-ul este unul dintre cele mai periculoase fenomene mediatice pentru tânărul contemporan.

Jocurile pe calculator produc efecte pe termen lung, distrug voința, distrug motivația.

Organismul mental este la fel ca cel fiziologic de aceea trebuie să păstrăm o igienă riguroasă și din acest punct de vedere.

Bărbatul trebuie să fie capabil să-și asume femeia.

Rezolvarea problemelor din familie stă în a vedea fiecare unde greșește.

Cel mai important lucru pe care îl poate face omul în lume e să nască. La fel de importantă este și fecioria sufletească.

Arme și pastile pentru a ne însuși vechiul model de familie: viața în Biserică, dobândirea harului lui Dumnezeu, să fim mădulare vii ale Bisericii, totul depinde de atitudinea noastră.

De cele mai multe ori, oamenii care se trufesc și

îi judecă pe ceilalți cad în desfrânare pe când cel ce se smerește și își dă seama de limitele sale capătă o mai mare stabilitate în ispita aceasta trupească.

Femeia care îi dă lecții soțului a ratat ocazia de a-și schimba soțul pentru că nici un bărbat nu suferă ca femeia să-i dea lecții și să-l pună la zid.

Femeia ar trebui să facă în așa fel încât să-i treacă ideile ei prin mintea bărbatului.

Omul are nevoie de cineva prin care să respire și care să-i confirme că ceea ce crede el este adevărat. De aceea este nevoie de comunitate.

În familie smerenia este mai mare decât dragostea.

Părintele Dionisie Ignat de la Colciu spune „Smerește-tu ca să-i linștească Dumnezeu nervii celuiilalt”.

Așa cum monahul adevărat este cel care-și iubește chilia, așa și familistul adevărat este cel care-și iubește căminul, să fie acasă.

Datoria noastră ca părinți este să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne educa copiii pentru că vom da răspuns la Judecată pentru cum am făcut-o.

Familia care nu are copii să facă tot ce le stă în putere în dăruirea către ceilalți.

Dumnezeu când îți dă ceva îți dă și harul ca să-l duci.

Tot consumul de pornografie duce la desfrânare, dezechilibre mintale, demotivare, reacții de irascibilitate, neliniște. Pornografia funcționează ca drogul.

Singurul motiv pentru care se poate întemeia familia ortodoxă este relația cu Dumnezeu.

Creierul copilului se întemeiază pe armonia din relația dintre părinți de aceea este bine ca tatăl să fie simbolul

autorității iar mama nucleul central al dragostei. Un copil care are parte de căldura emoțională a mamei are parte de stabilitate emoțională în viață. Copilul crescut într-o familie în care are parte de autoritatea tatălui are forța de a depăși obstacole în viață.

E un pogorământ ca femeia să lucreze. Femeia nu este atât de rezistentă la stres. Mintea femeii trebuie să fie mai mult la familie decât la carieră.

Pornografia este cea mai mare batjocură adusă femeii.

Femeia care se smerește în familie capătă foarte mult har.

Familia se hrănește din întâlnirea soților și din discuția dintre ei și din discuția lor cu copiii.

Uitatul la televizor este un timp pierdut. Există și riscul ca atunci când apar discuții între soți unul dintre ei să se refugieze la televizor. Copiii din familii fără televizor sunt printre cei mai buni la școală.

Nu este indicat ca bătrânii să se uite la televizor pentru că această non-activitate le grăbește distrugerea rețelelor neuronale.

Când a apărut televiziunea ea era o reflexie a realității, dar acum lumea reală se conformează imaginii.

Televizorul scade posibilitatea de a avea o familie sănătoasă. Dar și aici este o chestiune de alegere. Vrei sau nu vrei o familie sănătoasă?

Credința este cea mai liberă relație pe care o poate dezvolta omul.

Să trăim Ortodoxia așa cum este ea!

V.B.

„CHEMAREA PROFESORULUI ESTE DE A LUPTA CU MINCIUNA”

Vlad Botez

Dumitru Mihalache, profesor de matematică la Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad

Domnul Dumitru Mihalache, profesor de matematică la Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad este unul dintre oamenii care spun deschis ce se întâmplă în sistemul de învățământ din România. Coordonator al Centrului educațional creștin-ortodox „Cetatea Sfântului Voievod Ștefan cel Mare” și membru în Grupul de Inițiativă al Societății Civile bărlădene, dumnealui ne-a vorbit în acest interviu despre școala de tip penitenciar din România, despre chemarea profesorului de a lupta cu minciuna din sistemul de învățământ, despre motivele reale ale slăbirii autorității dascălului și despre nevoia de a curăța școlile de politicianism. Pentru acest profesor, religia este cea mai importantă disciplină de studiu, fiind „singura care ne învață cum să trăim frumos și cum să ne mișcăm spre veșnicie”.

„Vom răspunde în fața lui Dumnezeu și pentru ce copii creștem la școală”

Domnule profesor, care este responsabilitatea unui dascăl în fața lui Dumnezeu?

Responsabilitatea dascălului e mare. Noi, la școală, de fapt, suplinim părinții. Și această mare responsabilitate

a părinților față de copii ni se transferă și nouă atât timp cât copiii sunt la școală. Noi completăm educația de acasă cu educația copiilor în școală, astfel încât copilul, la sfârșitul cursurilor, la sfârșitul perioadei de învățare, să aibă o educație completă. Cel mai important lucru este ca la sfârșitul acestei perioade să își păstreze harul Duhului Sfânt de la Botez. Dacă l-a pierdut, înseamnă că este ratată acțiunea noastră ca educatori creștini, și a noastră ca profesori, și a părinților. Vom răspunde în fața lui Dumnezeu și pentru ce fel de copii creștem noi acasă, dar și pentru ce copii creștem la școală. Dacă îi formăm ca buni creștini, înseamnă că educația noastră și-a atins scopul. Dacă nu îi formăm astfel, înseamnă că am dat un rebut.

Cineva spunea că profesorul trebuie să se comporte cu elevii la fel cum se comportă preotul cu Sfintele Daruri. Cum înțelege acest lucru un profesor de matematică?

Trebuie să vedem chipul lui Dumnezeu în fiecare om în parte și, implicit, în fiecare copil, despre care Domnul nostru ne-a spus foarte hotărât: „Lăsați copiii să vină la Mine!”. Deci, comportamentul nostru trebuie să fie blând, pe cât posibil, pentru că aici depinde și de copil. Dacă acesta este recalcitrant, dacă are curențe mari de educație, noi trebuie

să luăm măsuri mai dure pentru îndreptarea lui, tot la fel cum preotul ne dă un canon mai greu dacă avem păcate mai mari, căci așa se cuvine, ca să ne îndreptăm. Bine ar fi ca noi să ne putem comporta ca preoții în Sfântul Altar, acolo unde se produce întâlnirea preotului cu Dumnezeu, cu harul Duhului Sfânt, dar nu cred că reușim noi, profesorii, întotdeauna, să facem acest lucru.

„Trebuie să ai o grijă permanentă față de ceea ce îi spui elevului”

A fi un dascăl bun este echivalent cu a fi mereu în stare de trezvie?

Nu știu dacă pot să răspund la această întrebare, care este foarte profundă. Trebuie să ai o atenție și o concentrare permanentă asupra lucrurilor pe care le spui copilului, asupra lucrurilor pe care le faci împreună cu elevul, o grijă permanentă față de ceea ce spui, față de ceea ce faci, să nu-l strămbi, să nu-l duci pe calea greșită, ci să-l îndrumi pe calea cea bună. Nu cred că este echivalent. Poate că sunt profesori care să aibă o astfel de trăire creștină, încât să spună că au reușit să aibă această stare de trezvie, dar în cazul profesorului creștin obișnuit, nu în cazul profesorului înduhovnicit, în sensul profund al cuvântului. Este dificil să ai starea de trezvie la rugăciune, dar ce să mai vorbim de stare de trezvie permanentă... Aceasta o realizează foarte puțini, cred eu, dar țin să subliniez că aceasta este doar părere personală, asta cred eu din ceea ce am citit, din ceea ce am încercat. Din cât pot eu să mă rog, îmi dau seama că e destul de greu să ajungi la această stare chiar și în timpul rugăciunii. Dar să păstrezi aceeași stare în timpul unei ore - mi se poate foarte greu, dacă nu aproape imposibil. Dar totuși, pentru oamenii puternic înduhovniciți, cred că este posibil acest lucru. Eu unul, nu reușesc să mă rog cum trebuie, nu sunt mulțumit de cum mă rog, dar încerc să fiu foarte concentrat, încerc să-i învăț pe elevi lucrurile corect și bine, să nu-i stâlesc.

„Religia ne învață cum să trăim frumos și cum să ne mișcăm spre veșnicie”

Dacă am primit un copil bun pe mână, să nu-l stric, să rămână măcar la fel de bun cum este, dacă nu reușesc să-l îmbunătățesc măcar un pic. Dar scopul nostru este să-l îmbunătățim. Este o idee frumoasă ca noi să predăm disciplina noastră de studiu într-o stare de pasiune, dar nu o pasiune atât de mare încât copilul să simtă că această disciplină este cea mai importantă, pentru că nu disciplina științifică în sine este importantă. Cel mai important obiect de studiu este tot religia, pentru că religia este singura care ne învață cum să trăim frumos. Celelalte obiecte ne învață parțial anumite lucruri, cum să ne mișcăm în lumea aceasta, dar religia ne învață și cum să ne mișcăm în lumea asta, dar, mai ales, cum să ne mișcăm spre veșnicie. Religia ne învață cum să trăim frumos, complet și integral ca ființă umană, ca fii ai lui Dumnezeu.

Cum poate un profesor să le transmită elevilor virtuți precum smerenia, având în vedere faptul că societatea pune pe primul loc concurența, faptul de a fi mai bun decât celălalt?

La ora actuală, profesorul are de luptat cu multe minciuni, minciuni care se instituie ca adevăruri prin legi,

legi laice permise fie pe linie europeană, fie date chiar de către statul nostru. Profesorul trebuie să lupte, în primul rând, ca să arate că ceea ce se cere la ora actuală în învățământ se îndepărtează de idealul creștin, ideal pentru care este menit învățământul într-o țară creștină.

„Miezul sistemului de învățământ trebuie să fie Domnul nostru Iisus Hristos”

Noi spunem acum că trebuie să punem în centrul sistemului de învățământ copilul. Comuniștii spuneau că trebuie să punem în centrul sistemului de învățământ educatorul sau profesorul. Dar noi știm foarte clar că miezul sistemului nostru de învățământ trebuie să fie Domnul nostru Iisus Hristos. Deci e deplasat de la bun început scopul nostru în învățământ, scopul pentru care noi educăm copilul. E greu să-i convingem pe părinți că de fapt ceea ce ni se cere este greșit și că nu așa trebuie crescut copilul, cum se cere în lumea aceasta. Nu-i putem învăța deocamdată smerenia fără să ne luptăm pentru scopul pentru care ar trebui să educăm noi copiii. Asta-i prima problemă pentru care trebuie să ne luptăm, ca să putem vorbi apoi de smerenie.

Prin comportamentul nostru creștinesc nu putem să fim decât smeriți în fața copiilor, dar în același timp trebuie să luptăm și pentru dreptate. Iar dreptatea este că în centrul sistemului nostru de învățământ trebuie pus Domnul nostru Iisus Hristos. Cum putem lupta? Arătând de fiecare dată ceea ce este greșit în problemele care se pun în legătură cu sistemul nostru de învățământ. Ni se cere să facem proiecte pe anumite direcții, iar asta vine chiar de la nivel de minister.

„Un rezultat adevărat și bun nu se poate obține cu minciuna”

De exemplu, să facem un proiect pentru învățământul de la țară. Foarte bine, chiar trebuie făcut un proiect pentru acest lucru. Dar cu ce scop se face proiectul? Scopul de la bun început este bun, să îmbunătățim calitatea învățământului de la țară. Eu am mers undeva la țară și am văzut că s-a făcut un anumit proiect finanțat de Ministerul Învățământului și de Uniunea Europeană și observ pe un perete niște planșe cu formule de matematică greșite. Scopul inițial a fost bun, dar la ce s-a ajuns în final? În final s-a ajuns la „hai să cheltuim banii de la Uniunea Europeană sau de la Ministerul Învățământului, așa, nu contează cum și ce rezultat avem.” Adică se deturneză în mod voit de la bine spre rău ceea ce trebuie făcut. Se pleacă cu un scop bun, dar în final tot banul contează, și atunci întrebarea este: cine a făcut un asemenea proiect? Profesorii, ca mine, ca altul. Ce-au făcut? Au trădat, au trecut de partea cealaltă, de partea banului. Asta e problema cu care ne luptăm noi la ora actuală, cu minciuna care începe să capete caracter de lege în sistemul de învățământ. În momentul în care îi spui copilului, sau mai bine zis ești învățat să îi spui copilului ce bun este el, ce bine a făcut el lucrurile, ce frumos este, îl lauzi în fiecare moment, folosești minciuna cum se poate și bun nu se poate obține cu minciuna.

„Noi predăm și caracterul nostru elevilor, nu doar disciplina de studiu”

În acest context, care este chemarea profesorului în România anulului 2013?

Chemarea principală a profesorului este să lupte împotriva minciunii din sistemul de învățământ, să spună ce trebuie făcut acum cu sistemul de învățământ. Când își dă seama că un anumit lucru este o minciună, când o anumită problemă care se ridică de la Ministerul Învățământului este o minciună trebuie să se dezică de ea imediat și, împreună cu colegii, să lupte împotriva acelei minciuni. Noi avem acum de luptat cu tatăl minciunii, avem de luptat cu concepția venită și pe linie americană, și pe linie europeană și pe linia comunismului din România, potrivit căreia este foarte comod să trăiești dacă spui minciuni. E incomod, e mult mai incomod dacă vrei să lupți și să fii de partea adevărului. S-a ajuns să nu te poți mișca în societatea românească din cauză că e corect politic să spui un anumit lucru sau să faci un anumit lucru, deși e lucru mincinos.

Unii, într-o parte, vor mai mulți bani, alții, în altă parte, ei vor mai mulți bani, și așa se produce dezbinarea, adică lucrarea celui rău în societate, în lumea aceasta. Noi predăm și caracterul nostru elevilor, nu doar disciplina de studiu. Astfel îl învățăm pe elev că e bine să spună minciuni, că e bine să se descurce, că e bine să dea din coate, că e bine să facă orice rău numai să iasă în evidență. Să iasă în evidență prin orice mijloc, fie că face rele, fie că face bune. Dacă la noi nu erau cazuri în care apăreau indivizi care trăgeau cu pușca prin școli, acum a început să apară pericolul acesta și în România. De ce? Pentru că am ridicat la rang de idol libertatea.

„Părinții educă adesea copilul în sensul fricii de oameni, și nu al fricii Lui Dumnezeu”

L-am înlocuit pe Domnul nostru Iisus Hristos cu idolul libertății importat din altă parte, unde rezultatele deja s-au văzut și oamenii știu că nu e bine ceea ce se întâmplă. Acum și la noi copiii încep să devină violenți de la o vârstă foarte fragedă, pentru că părinții, de frică, dar nu de frica lui Dumnezeu, ci de frica oamenilor, îi înarmează pe copii cât mai bine pentru luptă, nu pentru comuniune. Te trezești că elevii sunt bătauși. De exemplu, eu sunt diriginte acum la o clasă a cincea cu 25 de fete și 6 băieți...dacă ați ști cât de bătaușe sunt fetele! Se bat fetele între ele și mai bat și băieții! E firesc așa ceva? Nu-i firesc, dar eu sunt convins că părinții au educat copilul în sensul acesta al fricii de oameni, și nu al fricii lui Dumnezeu. Că dacă elevul are frica lui Dumnezeu, vede chipul lui Dumnezeu din colegul său și nu-l lovește, căci are conștiința că dacă îl lovește, îl lovește pe Dumnezeu.

Altfel, dacă am frică de om, îi dau eu mai întâi ca să nu-mi dea el mie. Așa că lupta noastră în sistemul de învățământ începe să fie o luptă împotriva minciunii, împotriva violenței. Eu sunt total de acord cu smerenia și că în fiecare moment trebuie să fim smeriți. Smerenia se și învață, o învățăm de la profesori, de la oameni care chiar sunt smeriți. Dacă nu luptăm cu minciuna și cu dezbinarea, nu o să avem cum să fim smeriți, nu o să avem cum să fim creștini, căci dacă nu ești smerit, nu ești creștin.

„ Este foarte important ca politicul să nu se mai

implice în școli”

De asta cred că responsabilitatea școlii este atât de mare, de asta cred că este foarte important ce fel de directori avem în școli, este foarte important ca politicul să nu se mai implice în școli, pentru că impun minciunile în școli, nu adevărurile, adică minciuni legate de interesele lor materiale pe plan local, național sau chiar european. De asta cel mai bine a dus-o învățământul românesc imediat după Revoluție, când nu se amestecau politicienii în școli. Și chiar la liceul nostru, rezultatele cele mai bune s-au obținut în perioada 1990-2003, când nu aveau acces la manevrarea școlilor. Acum pun ei directori, schimbă ce vor, cum vor, și atunci cei tineri vor zice că așa trebuie să se întâmple. Dar nu așa trebuie să se întâmple! Pentru că se poate trăi altfel, și mult mai frumos, și mult mai bine, și mult mai corect. Scoaterea politicului sau mai bine zis pentru scoaterea politicianismului din școala românească este un lucru pentru care trebuie să luptăm noi, profesorii creștini. Acesta a devenit deosebit de agresiv în ultima perioadă, nu mai ține cont de nimic, acționează pe față, fără frică de justiție, fără morală. Sunt legături de tip mafiot realizate în sistemul de învățământ între unii profesori și anumiți politicieni. Deci iată că avem de luptat și de făcut multe lucruri ca profesori creștini.

„Fără educație n-o să reușim să progresăm nici din punct de vedere duhovnicesc”

Poate fi socotită educația la fel de importantă ca sănătatea?

Educația este la fel de importantă ca sănătatea. Dacă ne gândim la fiecare om în parte, la fiecare familie în parte, fără educație n-o să reușim să progresăm nici din punct de vedere duhovnicesc, nici din punct de vedere material. Școala românească este dirijată spre secularizare, spre ateism. Așa cum au dirijat-o cei din regimul comunist, așa o dirijează și cei din sistemul actual. Ei nu-i mai spun comunist, dar este același lucru cu regimul comunist din foarte multe puncte de vedere. Ceea ce trăiam înainte de 1989 cu secretarii de partid care umblau cu propaganda și căutau să ne impună regulile partidului comunist în școli, retrăiesc acum cu senatori și deputați care vor să ne impună regulile și dorințele lor în școala românească.

Este un lucru deosebit de grav și deosebit de asemănător, dacă nu chiar identic cu ce se întâmpla înainte de 1989, situație despre care eu cred că nu mai poate continua mult timp. Ei au crezut că generațiile actuale nu știu ce s-a întâmplat înainte de 1989. Din fericire, sunt foarte mulți profesori care știu ce s-a întâmplat atunci în școlile românești și îi informează pe ceilalți cum și ce se făcea și cum se face acum. Le spunem: comparați și vedeți că e la fel, și nu e bine să fie așa, noi nu suntem de acord, nici atunci n-am fost de acord și nici acum nu suntem de acord să se întâmple lucrurile așa.

„Setea de putere îi determină să stăpânească și acest domeniu”

Asta este problema de bază la ora actuală, să curățim școlile de politică. O să spuneti că nu se poate, în societatea modernă nu se poate fără politic în școli. Bine, să spunem că nu se poate fără politică în școli, dar să avem în școală

cât mai puțin politică, asta se poate. Nu cât mai multă, cum este la ora actuală. Pentru că nu se poate controla în totalitate câtă este, dar se simte dacă este foarte multă și se simte tot la fel de bine dacă e în regulă, după cum merg treburile. Dacă treburile merg bine, în mod sigur politicul nu este implicat foarte tare în școala respectivă, dacă treburile merg prost, în mod sigur e implicat mult.

Poate apărea și întrebarea: cum poate influența, ce scop au politicienii de se implică în treburile școlii și ce interes au? Setea de putere îi determină să stăpânească și acest domeniu. Faptul că e o persoană foarte importantă și poate da un telefon să pună o pilă este unul din motivele de bază pentru care politicienii caută să pună mâna pe școli. Ca să poată dirija ceea ce se întâmplă în școala respectivă, așa cum gândesc ei, nu cum trebuie. Se bazează pe un alt păcat foarte mare, slava deșartă, pentru că el vrea să fie cel mai mare și în școală dacă e deputat, dacă e senator, vrea să fie cel mai mare și în spital, vrea să fie recunoscut ca cel mai mare, să fie salutat de toată lumea, să fie în capul mesei peste tot. Asta este din cauza setei de putere, slava cea deșartă. Că altfel, ce interes ar putea avea, decât acesta, să iasă în evidență, să fie laudat?

„Nu poți să predai o disciplină cum este matematica dacă nu ai autoritatea necesară predării”

Sunteți de acord cu afirmația: cum e profesorul, așa e și școala, cum e școala, așa e și omenirea? Au profesorii această conștiință? Ce responsabilități decurg de aici?

Da, în bună măsură sunt de acord cu afirmația, dar ce facem cu întrebarea: de ce a scăzut autoritatea profesorului în școală? Eu, în domeniul științific, știu următorul lucru: nu poți să predai o disciplină cum este matematica sau fizica sau chimia dacă nu ai autoritatea necesară predării, care vine din seriozitate, din știință și din credința elevului că profesorul poate să-l învețe lucrurile respective și din respectul elevului că profesorul poate să-l învețe acele lucruri. Dacă statul scade autoritatea profesorului, dacă părinții denigrează autoritatea acestuia vorbindu-l de rău în fața copiilor, ce se întâmplă de fapt? Și care este rezultatul lipsei de autoritate a profesorului în fața copiilor? Nu se mai poate preda nimic serios. Putem face jocuri, putem să învățăm câteva lucruri elementare, dar știință în profunzime nu se mai poate face, dat fiind faptul că nu mai am oameni cu autoritate care să predea disciplina respectivă. Ce se va întâmpla? Dacă am scăzut, dacă am negat autoritatea profesorului, să vedem rezultatul. Ce pot eu să pun în loc? Ca un copil să învețe, trebuie să pună în loc o altă autoritate. Ei, acum nu mai pun nimic în locul autorității profesorului, nu mai este niciun fel de autoritate.

Și dacă nu am pus nimic în locul profesorului ca autoritate, de învățat, voi învăța tot nimic. Adică va fi o sumă de cunoștințe elementare de un nivel foarte scăzut care se vor putea preda și învăța.

„Dacă nu am pus nimic în locul profesorului ca autoritate, de învățat, voi învăța tot nimic”

Asta are și un scop politic, să scadă autoritatea profesorului, pentru că acesta, în România, tot timpul a avut un cuvânt de spus în alegeri, au dirijat opinia publică spre direcția bună, stricând planul pe care și-l făcuseră

politicienii. Uneori au reușit, alteori nu, dar au fost simțiți ca prezenți, așa că din punct de vedere politic s-a dorit ca lor să le scadă autoritatea. Cum s-a acționat? Salarii mici, ca să nu aibă putere economică și să fie disprețuiți de majoritatea populației. Acum nici nu mai îndrăznesc absolvenții să se mai facă profesori. De ce să mă fac profesor? N-am cu ce trăi, n-am cu ce să-mi încep viața. Însă acest lucru va duce la o lipsă de profesori, care până la urmă îi va determina să mărească salariile pentru că nu o să aibă altă soluție. Lipsa de profesori îi va determina să plătească ca să vină tinerii și să se facă profesori.

Dar acum, asta se dorește, este exact politica pe care o ducea Stalin și partidul comunist bolșevic ca să țină poporul în subordine: să nu cumva să le dăm salarii mari profesorilor și medicilor, pentru că va crește puterea lor economică și implicit puterea lor de influență. Politica asta este dusă la ora actuală și de partidele politice, partide care provin din fostul partid comunist, din fosta securitate, așa că să nu ne mire foarte tare ce se întâmplă în țările din răsăritul Europei, pentru că greu se putea altfel, ar fi trebuit să avem claritate și viziune politică în 1989, măcar la câțiva oameni politici, și n-am avut, și se vede ce s-a întâmplat și unde am ajuns.

„Profesorul nu va mai ști să răspundă la toate întrebările elevului”

Dacă profesorul nu are autoritate și devine un nimic, și școala devine nimic, iar societatea va fi ceea ce începe să se vadă - nimic din punctul de vedere al formării omului, al realizării ființei umane. Când tu urmărești o ștachetă foarte jos coborâtă, ceea ce se va realiza va fi cam la nivelul școlii profesionale. Cam acesta e nivelul la care se va ajunge și la care s-a și ajuns de fapt în școlile publice din Occident. Acolo școală serioasă se face în școlile private, unde se păstrează disciplina, unde este păstrată autoritatea profesorului. O să spunei că profesorul nu trebuie să umble după bani, că e o meserie vocațională, dar nici nu umblă după bani, el e mulțumit să aibă un salariu decent cu care să poată trăi. Dar nu se dă nici măcar minimul pentru a putea trăi și atunci calitatea profesorului în învățământ începe să scadă vertiginos. Slăbirea autorității profesorului va fi un factor realizat prin neștiință, pentru că profesorul nu va mai ști să răspundă la toate întrebările elevului.

Mulți politicienii vorbesc despre reforma din sistemul de învățământ. Nu s-a făcut nicio reformă în sistemul de învățământ și nici nu se va face atât timp cât nu se vor cheltui bani. Cât timp clasele rămân formate din 30 de elevi și în același timp i se cere profesorului să lucreze diferențiat, vă dați seama că totul este o minciună. Cum poți să lucrezi diferențiat într-o clasă cu 30 de elevi? De câte ori pot eu să-l ascult pe un elev într-o lună de zile? Trebuie să se facă clase cu 15-20 de elevi, dar asta înseamnă să faci mai multe școli, să ai mai mulți profesori, să cheltui mai mulți bani, și atunci poți să-i ceri profesorului de matematică să treacă pe la fiecare elev o dată la două ore, dacă nu chiar în fiecare oră.

„Să nu mai alegem oameni mincinoși”

Cât timp spun că investesc într-o direcție, de exemplu cumpără tablete și așa mai departe, astea sunt doar vorbe

politice ca să adoarmă conștiința oamenilor, dar nu văd în asta a fi o soluție de durată. Ce e mai grav e însă faptul că se spune că nu avem bani, ceea ce iarăși este o minciună. Avem bani, dar banii sunt ascunși în economia subterană. Când guvernul rămâne fără bani, nu caută să recupereze bani din economia subterană, ci mărește impozitele, scade salariile profesorilor, ale medicilor, pensiile. De fapt, ce s-a întâmplat? Banii sunt, s-ar putea plăti sistemul de învățământ dacă s-ar culege banii din economia subterană, dacă s-ar culege impozite de la cei care trebuie să plătească impozite și nu plătesc decât așa, secvențial. Dar pentru asta trebuie voință politică, și în ultimii douăzeci de ani n-am văzut voință politică. În învățământ nu se cheltuiesc foarte mulți bani ca să spunem că n-ar fi cu ce să se facă. S-ar putea face, dar e mai greu de strâns bani de la cei care sunt obișnuiți să nu mai dea bani.

Părerea mea este că nu vom vedea o îmbunătățire a situației societății până nu se îmbunătățesc clar lucrurile și în învățământ și în sănătate, și în primul rând în politică. Să nu mai alegem oameni mincinoși. Doar îi vedem că spun minciuni, cine ne obligă să îi alegem? Să nu-i mai alegem. O să întrebați, dar pe cine alegem? Dacă e rău, îl aleg pe altul, măcar să văd ce face celălalt. Iar dacă și acela e rău, îl schimb, nu îl mai aleg nici pe acela. Că dacă vede că îl schimbi, va face măcar ceva pentru oameni, ca data viitoare să nu îl mai schimbe. Altfel nu avem cum să acționăm, decât făcând greve sau acțiuni de protest, ca și în cazul gazelor de șist. Problema aceasta este o problemă foarte importantă.

„Ce face, își ia cimitirul, strămoșii, biserica, și-i duce cu el?”

Unii au zis: pentru 200 de oameni să sufere țara întreagă? Dar ce, omul acela nu are același drept ca toată țara, ca toți oamenii din țară? Eu însă l-aș duce pe cel care a declarat asta să stea un an în acel sat și să trăiască ca un țăran despre care spune el că se împiedică, și să vadă dacă poate trăi fără apă, așa cum se preconizează că se va întâmpla în respectivul sat dacă se vor exploata gazele de șist. Și dacă nu se va putea trăi, unde să mă duci? În altă parte? Și unde în altă parte? Ce face, își ia cimitirul, strămoșii, biserica și-i duce cu el? Nu cred că-i convine cuiva, deși un politician spunea că există varianta relocării. Relocatul e ușor când e vorba de altul, dar când e vorba de tine, nu-i așa ușor. Și, în general, comunitatea sătească e diferită de comunitatea orașenească, acolo sunt mai mulți creștini proporțional cu populația, iar oamenii trăiesc în comuniune. Din acest motiv poporul român s-a simțit mult mai bine la sat, pentru că aici trăiau în comuniune, cu reguli precise, se ajutau unii pe alții, făceau ce se cuvine unui creștin. În comunitățile mici se simte viața creștină mai bine decât în comunitățile mari. Ce facem cu sufletul aceluia sat?

În contextul acesta al slăbirii autorității profesorului, mai poate fi acesta un model vrednic de urmat?

Nu se dorește să fie vrednic de urmat. Am văzut un film american despre un profesor și despre copilul unui senator american. Se duce profesorul la părinte și îi spune despre copil că are un comportament neadecvat, iar politicianul

îi răspunde: Dar ce, dumneata ai să-mi crești mie copilul? Deci nu dorește să-i crească copilul, îl disprețuiește atât de mult încât nu-și dorește să-i crească copilul.

„Cum mai creștem oameni puternici, dacă nu le punem și restricții?”

Cam la asta s-a ajuns și la noi. Profesorii să fie acolo, să urmărească doar ce fac copiii. De la autoritate profesională și morală s-a ajuns la meseria de paznic, adică devine un fel de școală - penitenciar, cu un nivel minim de cunoștințe, să-i păzim să nu se bată, să-i păzim să nu devină violenți și astfel ajungem la sloganul „țara ne vrea proști”. Și unii chiar acceptă ideea aceasta, ceea ce este dezastruos pentru țară și pentru societate, pentru ce se va întâmpla în continuare în România. E dezastru și pentru viața duhovnicească. Elevul nu mai învață pentru că nu mai crede că e util să învețe și nu se mai gândește ce va deveni el, ce vrea să devină el. Începe să fie învățat să nu se mai gândească la treburile acestea care sunt foarte importante în formarea unui tânăr. La noi se revine la o școală de tip hedonist în care se cultivă plăcerile, dar cu restricțiile cum rămâne? Cum mai creștem oameni puternici, dacă nu le punem și restricții? Un om devine puternic dacă știe că trebuie să facă atât cât să nu supere pe celălalt, nu numai ce-i place lui și fără să-i pese ce se întâmplă cu celălalt. Avem mult de luptat pentru a convinge poporul să nu fie de acord cu un învățământ de tipul acesta.

Hristos a spus: „Nu te teme, turmă mică”

E adevărat că sunt și profesori exagerați, dar la școlile serioase nu încap astfel de profesori, la un moment dat se autoexclud, sistemul face o curățire automat, dacă e un sistem sănătos. Dar unde treaba nu-i serioasă se întâmplă și treburi de acest gen. Un astfel de profesor nu trebuie să mai fie profesor, nu doar să-i iei autoritatea, îl scoți din sistem. Dar celorlalți, de ce să le-o iei? Un om fără autoritate nu poate face nimic. Și mai cu seamă, la ce se întâmplă la ora actuală în România, prin adoptarea de legi europene prin care se protejează copilul față de părinți, a fost atacată în primul rând familia creștină, slăbindu-se autoritatea părinților, astfel încât aceștia nu mai știu ce soluții să adopte pentru educarea propriului copil. A fost atacată familia, școala, urmează Biserica.

S-a urmărit slăbirea familiei creștine și s-a dorit ca aceasta să devină neînsemnată pentru a-și face loc familia homosexuală. Se urmărește slăbirea școlii publice și a Bisericii, principalii factori de coeziune ai poporului român, pentru că întreg sufletul acestui popor se urmărește a fi slăbit, descreștinat și înglobat în familia europeană atee. Dar să nu uităm cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos: „Nu te teme, turmă mică”. Și nu suntem puțini care gândim așa. Ați luat acest interviu unuia dintre cei mai mici profesori de matematică din Bârlad, dar care crede că tot ceea ce face, face totdeauna mai bine și mai frumos cu ajutorul lui Dumnezeu și spre slava Lui.

Ce cărți recomandați elevilor, în afară de culegerile de matematică?

„Sfântul Închisorilor”, „Întoarcerea la Hristos”, „Imn pentru crucea purtată”, „Oranki”.

Invierea Domnului în temnițele comuniste

Săptămâna Patimilor - Închisoarea Pitești, Camera 3 Subsol, anul 1951

Paștile din 1951...

Eram siguri că, după vizita lui Țurcanu, Zaharia va veni cu o nouă metodă de tortură.

După masa de seară, Zaharia s-a întors ca un taur înfuriat și și-a debitat repertoriul lui muzical. A ales zece dintre noi și, împreună cu cei din comitet, ne-a aplicat legea „dragostei lui Gheorghiu”.

Apoi, ne-a fixat o nouă poziție pe priciuri: în loc să ținem mâinile pe genunchi, trebuia să le ridicăm în sus, pe lângă cap. După bătaia primită, abia ne mai puteam mișca, iar prin ținerea mâinilor în sus în poziție fixă, surescitarea nervoasă se intensifică în așa măsură, încât era imposibil de suportat.

Atunci ne-am convins cu toții că, până la urmă, nu vom putea răbda și nu vom avea de ales decât să ne lepădăm de Mișcarea Legionară sau să înnebunim. (...)

Săptămâna care a urmat acestor întâmplări a rămas de neuitat.

Noua poziție fixă era atât de greu de suportat, încât doream, mai mult ca oricând, să vină moartea sau un cutremur să dărâme fortăreața Pitești, iar molozul ei să ne îngroape pentru totdeauna. Cât de așteptată a fost și cât de sublimă ni se părea acum moartea de martir! Numai Dumnezeu însă știa când avea să ia sfârșit această tortură și în ce fel.

Se apropiau Paștile și eram îngroziți la gândul că ceea ce se petrecuse la Crăciun se va repeta aidoma

și de Paști, cu aspecte însă mult mai satanice, pe care imaginația omului sănătos la minte nu le poate crea.

Era Duminica Floriilor, înainte de Săptămâna Patimilor. În acea după-amiază, Zaharia s-a întors de la camera 4 spital și a făcut o nouă redistribuire pe prici.

Deodată, mi-a trecut prin minte că se pregătea ceva straniu, ceva de nedescris, în legătură cu Săptămâna Patimilor și cu Paștile.

Primul pe prici, a fost așezat, după noua ordine, Maglavit, urmat de Nedelcu, de Bordeianu Dumitru, autorul acestor jalnice amintiri, Popescu Paul, Zelică Berza, Grigoraș, Huțuleac, Sântimbreanu, Reus, Gheorghiu și Andrișan. Toți aceștia făcuseră parte din grupul lui Maglavit. Când am văzut această nouă ordine și mai ales faptul că toți eram din grupul mistic, fără să ne dăm seama, o groază ne-a cuprins, presimțind ceea ce ne aștepta.

Luni, în Săptămâna Patimilor, imediat după prânz, Zaharia s-a întors cu un teanc de hârtii în mână, mai multe măture tocite, un ghem de ață groasă, niște cutii de conserve goale, mangal și o sticlă.

Le-a așezat pe priciul nostru, și, din cozile de mătură, ne-a pus să facem cruci.

Una din cruci, mai mare, era pentru Ungureanu.

Nu ghiceam ce avea de gând să facă Zaharia. Din cutia de conserve, a făcut cădelnița, iar hârțiile aduse le-a împărțit celor ce se lepădaseră de Mișcarea Legionară și la vreo 5-6 care făcuseră de planton de la 15 ianuarie.

După ce toate acestea au fost pregătite, Zaharia ni s-a adresat în felul următor:

„Misticilor și – celorlalți din cameră – bandiților, pentru că credeți în Dumnezeu și în Patimile Lui, iar după cum știți eu nu cred în astfel de baliverne, și pentru că este Săptămâna Patimilor, să vedeți și voi ce patimi vor îndura acești mistici!”

Oricine mi-ar fi spus și orice aș fi citit în cea mai pornografică literatură, nu mi-aș fi putut închipui niciodată că niște minți satanizate și bolnave puteau născoci asemenea mășcări, pentru a huli și ofensa Majestatea lui Dumnezeu, Sfințenia și Neprihănirea Lui.

Așa cum am mai relatat cu ocazia Crăciunului din 1950, nu-mi voi îngădui – pentru bruma de cultură și carte pe care mi-am însușit-o în decursul anilor de învățătură, pentru bunul simț și pudoarea unui umil creștin – să prezint înaintea cititorilor astfel de abjecții adresate lui Dumnezeu. Dacă le-aș pronunța sau le-aș scrie, m-aș face purtătorul de cuvânt al satanei și al slugilor lui.

Ce sens ar avea să descriu pornografiile, insultele și hula adusă lui Dumnezeu? Cei credincioși ne vor crede pe cuvânt, avându-i martori pe Dumnezeu și pe acei ce, în Numele Lui, au îndurat astfel de torturi. Nu ne vor crede ateii, care și așa hulesc pe Dumnezeu, fără a fi torturați.

Din după-masa de luni și până în Vinerea Mare, când se cânta Prohodul în bisericile noastre, precum și în cele trei zile de Paști, s-a cântat tot timpul pe melodia Prohodului, de către cei zece care se lepădaseră de Mișcare, plus plantoanele, tot acest repertoriu de pornografii, mășcări și scabrozități, care depășeau orice imaginație.

Noi, „misticii”, am fost purtați timp de opt zile, în genunchi prin cameră, de la un capăt la altul, în frunte cu Ungureanu, închipuind patimile Domnului.

Lui Ungureanu i-au făcut coroană de spini, iar în cutiile de conserve s-a pus mangal stropit cu gaz lampant și i s-a dat foc, ca să tămâiem cu ele, în timp ce mergeam în genunchi, făcând metanii.

L-am văzut pe Ungureanu plângând ca niciodată, îngrozit de ceea ce ne-au forțat să facem.

Ce mi-a cutremurat sufletul în timpul acestei torturi a duhului, a fost imaginea mamei, pe care am văzut-o în fața ochilor, îndoliată, așa cum înțelegea ea să trăiască Săptămâna Patimilor Mântuitorului.

O vedeam plângând; îi era poate gândul la suferințele mele, deși biata de ea nu știa în ce iad mă aflam.

La fel, le vedeam plângând pe toate mamele celor torturați și îngroziți de a fi puși să-L hulească pe Dumnezeu. Dacă ar fi văzut aceste mame la ce au fost supuși fiii lor, multe dintre ele și-ar fi ieșit din minți.

După opt zile de mers în genunchi, ni s-au rupt pantalonii, iar genunchii erau numai o rană.

Singurul dintre noi care a refuzat să participe la acest ritual satanic, a fost Nedelcu Aristide. Așa înnebunit cum era, s-a desprins din cortegiu. A fost tolerat, pentru că,

spuneau ei, își ieșise din minți.

La sfârșitul celor opt zile de chin și umilință, de dimineața până seara, distruși sufletește, scârbiți de noi înșine, de neputința și slăbiciunea noastră, imploram Cerul să ne ia zilele.

Din cauza mersului pe ciment, genunchii noștri erau o rană sângerândă și, când atingeam cimentul, călcăm parcă pe ace. Dar, în afară de rănilor fizice, această degradare spirituală a lăsat răni și mai adânci în sufletele și conștiința noastră.

Mă gândeam cu groază în acele momente dacă aveam să petrecem la fel și alte sărbători ale Nașterii și ale Învierii lui Hristos, în timp ce părinții, frații, surorile și prietenii noștri vor trăi bucuria adevăratelor sărbători.

Nu numai în camera 3 subsol s-au petrecut asemenea orgii, ci în toate celelalte camere, după cum aveau să mărturisească, după demascări, cei ce le-au trăit ca și noi.

Iată scopul final al reeducării comuniste: scoaterea lui Dumnezeu din inimile oamenilor și prăbușirea lor în neant. (Dumitru Bordeianu - *Mărturisiri din mlaștina disperării*)

Despre prăznuirea Învierii Domnului cu Nicolae Purcărea

Celebrul celular al închisorii Jilava - Cum petreceți Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului în închisoare?

- Pentru noi, creștinii din închisoare, Patimile și Învieria erau momentul sublim al trăirii noastre, depășindu-ne și pe noi ca oameni. Ne încadram în tradițiile creștine pe care neamul nostru le trăia în Săptămâna Patimilor și de Învierie, cu singura deosebire că noi nu aveam bucuria materială. Naveam ouă să mâncăm, n-aveam cozonac sau alte bunătăți, dar trăirea și bucuria Învierii era copleșitoare pentru noi.

Ne transpunea parcă în alte ceruri, în cu totul alte locuri, și uitam chiar de suferința noastră. Fii sigur că ceea ce încercam noi să facem în temniță era pregătirea sufletească pentru a întâmpina cum se cuvine marea sărbătoare. În afară de post - îți poți închipui că mai era și post acolo unde noi posteam permanent? -, exista un paradox: știind că noi postim, atunci ne dădeau o mâncare mai bună. În Vinerea mare ne dădeau friptură, cum nu ne dădeau de altfel niciodată.

- Noi, creștinii ortodocși, în Săptămâna Mare ne ducem să ne spovedim, să ne cuminecăm, participăm la slujba Învierii. Cum se petreceau atunci lucrurile în închisoare?

- Trăiam cu gândul. Ne rugam în comun, chiar dacă gardienii ne urmăreau pas cu pas, ba, mai mult, de sărbători înăspreau regimul, în sensul că dublau paza, vigilența lor era mai mare. Ei știau că noi trăim în rugăciune și ducem o altfel de viață. Dacă lucreai în fabrică, atunci îți măreau norma, te obligau la corvezi mai mari în spinare, dar bineînțeles că nu ripostam.

- Aveați voie să cântați „Hristos a Înviat”?

- N-aveam voie! Dar îl murmuram sau, așa încet, tot îl cântam, pentru că nu ne puteau opri să cântăm.

- Care-i cea mai frumoasă sărbătoare de Paști pe care ați petrecut-o în închisoare?

- În general, ai putea să mă întrebi care a fost cea mai îngrozitoare. Trăiam bucuria, trăiam suferința, umilința Patimilor. Știam că e momentul Învierii, când auzeam clopotele.

Cea mai frumoasă înviere am petrecut o în lagărul de la Caracal, în 1945, la o Înviere oficiată de o sută de preoți, în toate limbile. Au participat mii de persoane. În curtea lagărului s-a făcut o slujbă de Înviere care într-adevăr te făcea să evadezi din cadrul strâmt al lagărului. Îți dădea aripi, te transfigura. *(Interviu realizat de Florin Palas, apărut în revista Veghea, în 2008. Reproducere parțială)*

800 metri sub pământ

În 1954, noi am sărbătorit învierea lui Hristos la 800 metri sub pământ într-o mină de plumb. Personal am fost unul din cei care făceau curse cu acele vagoane joase pe care le foloseau în mină să care minereu; așa că slujba mea era în principal să merg mult. Mulți dintre noi munceam împreună.

Cum puteam să sărbătorim Paștele? Din freze am făcut clopote. Am luat toate bucățile metalice de la frezele pentru rocă și le-am pus pe o sfoară. Lovite toate cu o tijă metalică de la un capăt la celălalt al sfirii făceau un zgomot minunat. Acela a fost momentul când anunțam începerea slujbei.

Atunci am intrat în ascensor și am coborât în locul unde se aranjase un altar și cruci din bârne. A fost momentul vieții noastre când am simțit o adâncă, religioasă tăiere a respirației. Noi, preoții am cântat tot ceea ce știam tare, profund, cu tot riscul. Eram cumva în afara noastră, nimeni nu se temea de pericol – era atunci sau niciodată; cu toții eram într-un gând.

Când am intrat în ascensor, am intrat cântând „Hristos a înviat!”. Apoi am auzit pe cei care coborau de la suprafață în mină în locul nostru, am putut auzi cântecul lor în adâncime, în mină. Cântecul a început jos sub pământ, a continuat în ascensor și la suprafață. Am intrat la dușuri cântând. După spălare ni se dădea ceai, dar atunci autoritățile ne-au încuiat în dormitoare două zile. După cele 2 zile, ne-au adunat pe toți în fața comandantului lagărului.

„Știți de ce ați fost încuiați, nu-i așa? Când vă va intra în minte că sunteți aici pentru reeducare? Când o să vă vină mintea la cap? Priviți aici, băieți! (și au îndreptat amenințător puștile lor spre noi). Toate viețile voastre sunt în mâinile noastre: suntem cei care decidem ce se va întâmpla cu voi. Și am decis că voi nu sunteți buni de nimic. Vă vom împușca pe toți. Acum, toți preoții în dreapta mea!”

Acolo am fost 20 de preoți atât ortodocși cât și greco-catolici. Eu personal n-am ieșit, am stat împreună cu laicii. Apoi, comandantul a început din nou: „Acum, uitați-vă bine la ei! Vedeți! Aceștia sunt cei care vă învață ideile lor politice. Aceștia sunt criminalii care vă bagă în cap ideea de Dumnezeu. Eu nu știu de unde au luat preoții ideea de Dumnezeu. Hei, voi! Îndrăzniți să spuneți că voi credeți în Dumnezeu?! Oricine spune că mai crede în Dumnezeu să facă un pas în fața mea, chiar acum!”

Ce puteam să fac? Nu am făcut pasul prima dată, dar acum trebuia să-l fac. Nu am avut curajul în primul moment, dar de data asta mi-am spus mie că trebuia să recunosc ceea ce așa și era: credeam în Dumnezeu.

Am pășit în față. Comandantul mă cunoștea foarte bine. „Hai, spune, de unde ești?”

I-am spus de unde sunt și m-a întrebat:

– „Crezi cu adevărat că există Dumnezeu, nu-i așa?”

– „Da!”

– „Nu sunt mai mulți decât tine? Hai să-i chemam pe toți aici!”

Și au adunat toți preoții. Curtea lagărului era plină de gropi adânci și pline cu apă. Superiorii ne-au alergat prin acele gropi timp de 2 ore. După aceea nici una din acele gropi nu mai era plină de apă, curtea a devenit ca o mlaștină murdară. *(Pr. Justin Pârvu - “Părintele Justin Pârvu și bogăția unei vieți dăruită lui Hristos – vol I”)*

19 aprilie 1952

Săptămâna Patimilor are în închisoare un alt ecou decât în libertate. Acolo unde nu este suferință, lumea este copleșită de pregătirile materiale pentru praznic. Aici, în împărăția durerii, totul se concentrează pe trăirea semnificației religioase.

Drumul pe galerie, spre adâncuri, se parcurge cântându-se imnuri religioase. Răsună bolțile subterane de cântările: “Cu noi este Dumnezeu”, “Sfinte Dumnezeule” și altele.

Ocașii care merg în șir, purtând lămpile ce scânteiază în joc de lumini și umbre de-alungul galeriilor învăluite în beznă, par niște pelerini ce merg spre un tărâm plin de taine. Așa treceau, odinioară, creștinii primelor prigoane, prin labirintul tainic al catacombelor. Ocașii de astăzi sunt cei mai buni frați cu prigonii și martirii de atunci, căci și sufletele lor se înalță spre cer din adâncul catacombelor.

În Vinerea Mare se ține post negru. Nu se mănâncă nimic și nu se bea apă, deși în adâncul ocnei, se lucrează din greu și, în multe locuri, în căldură tropicală. Nu-i nimic! În ziua în care Stăpânul ceresc a răbdat pentru noi, trebuie să răbdăm și noi!

În singurătatea de la celula 7, începe o nouă epocă de efervescență sufletească. Acum totul începe să fie foarte clar. Parcă mi s-a ridicat un vâl de pe creier. Percep frumusețea Creștinismului cu toată intensitatea. Simt un impuls masiv de a mă dăruia slujirii lui Hristos.

Nu există un sens al existenței în afara lui Hristos.

Sunt atât de entuziasmat pentru acest moment de renaștere sufletească, încât notez în “Jurnal” bucuria regăsirii mele, prin aceste cuvinte:

“Pe frontispiciul acestei celule trebuie să se scrie cu litere de foc: în acest cavou s-a născut un om!”

Este data de 19 aprilie 1952. Din 29 decembrie 1948 nu am mai avut un asemenea moment de creștere interioară. Mă simt în profunzime altul. A dispărut din sufletul meu orice teamă și orice îndoială. De-acum toate aspirațiile și energiile mele se vor concentra spre idealul apostolic.

Această înviere sufletească a mea se petrece în chiar aceste zile ale Sărbătorii Învierii Domnului. În aceste zile nu am fost scos la anchetă și nu am fost întrerupt în elanurile mele sufletești.

Doar două momente au tulburat această liniște. Primul, în legătură cu Zita. Acum câteva zile a fost scoasă la anchetă. Cel care a condus-o la Weiss era plutonierul Seres. Acest individ sadic, nu s-a putut stăpâni să n-o lovească cu cizmele peste picioare, în timp ce o ducea la anchetă. Când a revenit în celulă, Zita plângea. De-abia a reușit Aurora să o liniștească.

A doua întâmplare a fost ieri, în prima zi de Paști. În tot cursul zilei, am avut impresia că nu prea s-au făcut anchete. A fost liniște pe coridoare. Pe la amiază, a apărut la vizetă sublocotenentul Codileanu. Era, probabil, ofițer de serviciu. Când a deschis ușa, a pătruns în celulă un puternic miros de parfum. Aha, mi-am zis, sărbătorește și el Paștele!

- Ești singur? m-a întrebat el cu un ton binevoitor.

- Da! am răspuns.

M-a privit stăruitor și în ochii lui nu era nimic din lucirea metalică care emană, de obicei din ochii securiștilor. A închis vizeta și s-a depărtat. Deși părea o vizită de rutină, undeva, în adâncul intuiției, a stăruit impresia că vizita nu era întâmplătoare.

Noaptea Învierii! Ne risipim pe galerii, la locurile de muncă, dar aproape nimeni nu lucrează. Venirea lui Eisenhower la putere în America ne dă curajul de a ne manifesta mai liber. Numai cei timorați încearcă să-și realizeze norma.

Spre sfârșitul timpului de muncă, toți ocașii ne apropiem de corfă. Acolo, în spațiul din fața corfei, vast cât o catedrală, este o mare de oameni. În această noapte, în ocnă, impresia de catacombă este mai reală ca oricând. Pe margini sunt oameni care țin atârdate sfredele de diverse dimensiuni. La mijloc, un grup de preoți, cei care s-au întâmplat să fie în mină în această noapte, se pregătesc de săvârșirea mării Slujbe a Învierii. Ca la o comandă, lămpile se sting, una câte una. La sfârșit își sting lămpile și gardianul și civilul de la corfă, care stinge și becul electric. Întuneric absolut. Liniște suprafirească. Brusc se aprinde o lampă. Lumina țâșnește parcă din infinitul beznei. Se aude vocea preotului:

- Veniți de luați Lumină!

Și lumina trece din lampă în lampă, din suflet în suflet. Apoi vocea cucernică intonează:

- Mărire Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoare și nedespărțitei Treimi, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor, amin!

Din zeci de piepturi răsună cântarea pascală: “Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”.

Și vocea preotului continuă tunătoare:

- Să se scoale Dumnezeu și să se risipească toți vrăjmașii Lui și să piară de la fața Lui toți cei ce-L urăsc pe Dânsul!

Să se risipească și să piară vrăjmașii lui Dumnezeu! Cuvintele sună și răsună ca niște ciocane pe nicovalele veacului ateu.

La fiecare cântare, de pe margini, răsună glasul metalic al sfredelelor lovite de ciocane. Sunt clopotele ocnei! Niciodată nu am auzit dangăte mai vibrante și mai tulburătoare. Totul este amețitor. Nimic nu lipsește din majestatea Noptii Sfinte: lumini, cântări, clopote...

Cine a trăit o asemenea noapte trebuie să devină un alt om! Aici, în adâncul acestei catacombe, cu întunericul ei copleșitor, răsare o rază de lumină de care nu te poți împărtăși nicicând și nicăieri în altă parte. Raza din catacombă! Ce fericire! A meritat să suporti toate chinurile de până acum, numai să te învrednicești de un asemenea har! *(Pr. Liviu Brânzaș - Raza din catacombă)*

Închisoarea Aiud, anul 1980

...Mă întorc acum la întâmplarea mea de Paști. Mă pregăteam pentru sărbătoare. Îmi purificam sufletul pe cât puteam, eram surd la insulte, insensibil la lovituri, blindat împotriva foamei, încălzit de o rugăciune interioară. În noaptea în care știam că este noaptea de Paști, la ora 12 noaptea, am auzit clopotele din Aiud bătând.

Vuietul lor pătrundea foarte... spiritual. Adică nu era un vuiet ca și când ai fi lângă el, cipătrundea prin ziduri. Era ca un mesaj pe care lumea de afară îl trimitea, lumea aceea care sărbătorea Învierea Domnului.

Și am cântat „Hristos a înviat!”. La început în gând, pe urma am simțit nevoia să-l cânt nu cu voce tare, dar să mă aud eu însumi. Era o liniște mormântală și orice mișcare din celule era reflectată în afară, pe culoar și, sigur, gardianul m-a auzit cântând și a venit la mine și m-a insultat. Și am hotărât să încetez să mai cânt ca să nu tulbur noaptea aceea Sfântă a Învierii. Mi-am adus aminte de tot ceea ce se întâmpla în copilăria mea... Cele mai dragi amintiri în perioada aceasta de izolare au fost relația mea cu elevii de la Seminarul Teologic și amintirile copilariei. Era vorba de inocenta – inocenta copilariei și inocenta acelor tineri care ma sustinuseră în timpul predicilor mele.

RUBRICĂ DE MARIA MARIN

Bogdan Năstase Managerul Afacerilor Europene

A doua zi dimineata garda se schimba la ora 7. Pe secție la noi – era o secție specială de sancțiuni, de pedepse -, erau șase gardieni (era o secție mult mai mare). Ei veneau înșiruiți unul după altul. Gardianul care era de serviciu intra în rândul celorlalți și cel care rămânea pe secție deschidea ușa. Noi trebuia să stăm cu fața la perete. El intra și se uita să vadă dacă totul este în ordine. Și n-aveam voie să ne întoarcem cu fața din nou la ușă decât în momentul în care auzeam ușa încuindu-se.

În dimineața aceea de Paști, nu m-am întors, n-am stat cu fața la perete. Era un gardian... Dacă dumneavoastră ați văzut un drac frumos, omul acesta era într-adevăr un drac frumos. Sigur că era un tânăr de țară, un băiat subțirel, înalt, cu ochi albaștri, absolut angelici, cu o figură foarte frumoasă, totdeauna îmbrăcat elegant, cu costumul pe el. Ceilalți veneau mai murdari. Era totdeauna foarte curat, foarte elegant. Însă avea o cruzime de neexplicat. Este greu de înțeles cum poate cineva care are o frumusețe așa de angelică să fie așa de crud? Dacă omul acesta nu bătea 5-6 deținuți în serviciul lui, probabil nu se simțea bine. Și în general, în închisoare, sub teroare, sub spaime, este mai ușor să suporti propria ta tortură decât să auzi pe altul torturat. Când auzai strigătele...

Majoritatea celor bătuți erau deținuți de drept comun, pentru că erau puțini deținuți politici. Oamenii aceștia strigau când îi băteau. Noi tăceam, niciodată nu strigam. Dar ei strigau și imaginația ta începea să lucreze. Și-ți închipuiai lucruri oribile. Era o strângere sufletească așa de mare, încât ai fi preferat să vină să te bată pe tine, numai să nu mai auzi strigătele celui alt. Și acesta era unul din oamenii care găsea o plăcere din a-i tortura pe ceilalți. În dimineața aceea când a deschis el ușa, eu mă rugasem toată noaptea la Dumnezeu. Poate am spus de sute, de mii de ori „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”. De mii de ori poate. Ca să intre în mintea și în inima mea adânc adevărul Învierii. Am stat cu fața spre ușă când a intrat el, i-am spus „Hristos a înviat!”. Gardianul s-a uitat la mine, a întors capul și s-a uitat la cei care erau în spatele lui. S-a întors din nou la mine și-a spus „Adevărat a înviat!”.

A fost pentru mine ca o lovitură în creștetul capului. Și am înțeles atunci că nu el mi-a spus „Adevărat a înviat!”, ci că a fost îngerul Domnului. Acela, care stând la mormânt, a spus femeilor mironosițe: „Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți? Iată a înviat. Veniți să vedeți locul unde-l pusese”. Prin gura lui îngerul mi-a confirmat Învierea, pentru că aveam nevoie de această confirmare și pentru ca Dumnezeu a vrut să-mi confirme prin gura vrăjmașului meu adevărul acestei Învieri. Celula mea s-a umplut de lumină. Și bucuria mea a fost așa de mare, încât cele 5-6 ore până la prânz, când venea mâncarea, au fost în lumină și bucurie spirituală.

Eram incredintat unui colonel politic al inchisorii

care dădea ordine speciale pentru mine, în sensul rău al cuvântului, nu în sensul bun. Colonelul nu era un om rău atunci când era beat. Atunci când era treaz era foarte rău. Spre norocul nostru, al meu mai mult, era mai mult beat decât treaz. Așa că l-am auzit venind la ora 12 pe culoar.

Culoarele aveau o rezonanță extraordinară. Auzeam pașii de pe culoar și stiam, îi recunosteam pasul, pentru că urechea se ascute și spiritul urmărește fiecare mișcare, așa încât stiai cine vine și stiai cu ce intenții vine.

Și m-am gândit că într-o piesă de teatru. Am să stau cu spatele la perete. Am să întorc fata spre el, am să-l privesc în ochi și am să-i spun „Hristos a înviat!”. Nu mai era ce fusese prima dată. Nu mai era un impuls interior. Era ca într-o piesă de teatru. Adică eu stiam ce-o să-mi spună el, el stia ce o să-i spun eu, ne cunoșteam reciproc. El stia incapacitatea mea, eu stiam capacitatea lui, puțină lui imaginație în care trebuia să reacționezi exact așa cum îl stiam. E destul. Și i-am spus „Hristos a înviat!”. El s-a uitat la mine și a spus: „L-ai văzut tu?”. Zic: „Domnule colonel, eu nu l-am văzut când a înviat, dar cred în adevărul Învierii pentru autoritatea celor care l-au văzut, pentru apostoli, pentru ucenici, pentru martiri, pentru milioane de creștini care au murit slavind pe Hristos fie prin chinuri, fie prin moarte naturală, dar care constituie garanția că Hristos a înviat. Dumneavoastră, știți, ați văzut Polul Nord? Dar credeți în el pentru autoritatea atator oameni de știință. Nici pe Stalin sau pe Marx nu i-ați văzut decât în poza, dar credeți în ei pentru autoritatea comunistilor care vorbesc de ei”.

Cu cât vorbeam, cu cât argumentam logic, cu atât inima mea se întrista. Cu atât lumina din celula dispărea. Pentru că încercam să argumentez logic, cu logica umană, un adevăr care nu trebuie argumentat. Simpla pronunțare a lui „Hristos a înviat!” era suficient ca să-l convingă pe el sau să-l piardă. Și am înțeles că am făcut un păcat și Dumnezeu m-a parasit. Ingerul care spusese „Adevărat a înviat”, care adusese lumina în celula plecase...

Va mai spun câteva lucruri. În perioada instalării comunismului în Rusia începuse activitatea brigazilor științifice. Au ajuns într-un sat, au adunat satenii și le-au vorbit despre imposibilitatea învierii lui Hristos. Și la sfârșit au întrebat: „Are cineva de spus ceva?” Și s-a ridicat un preot de acolo, un rus. Era ca un taran. Și a spus: „Domnilor, eu as avea ceva de spus”. „Poftim la masa aceasta roșie”. „Eu sunt un om prost, ca și un taran. Nu știu prea multe lucruri Dumneavoastră sunteți oameni destepti (la masa era chiar și un filozof). Dar un lucru tot am să spun oamenilor aceștia care sunt în sala. S-a sprijinit în masa roșie și a strigat „Hristos a înviat!” și toată sala a răspuns „Adevărat a înviat!”. Aceasta este cea mai mare demonstrație privind învierea lui Hristos. Și eu lovisem în adevărul credinței. (Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa - *Suferința ca binecuvântare*)

Anul 1996 - septembrie, clasa a IX-a științe sociale - Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”. Printre elevi, un adolescent înalt, cu niște ochi iscoditori care la sfârșitul primei ore de istorie a hotărât să se transfere la clasa de limbi moderne și a insistat până ce conducerea colegiului i-a aprobat cererea.

Era Bogdan Năstase unul din elevii cu care am avut mari satisfacții. Venea de la Școala nr.5 Principesa Elena Bibescu - Bârlad. S-a remarcat, ca de altfel toți colegii lui, prin rezultate deosebite, fiind olimpic la istorie și limba latină.

Între 2000-2004 a urmat cursurile Academiei de Studii Economice București, secția Științe Administrative după care în 2005-2006 urmează cursurile de masterat la Universitatea din Maastricht și Institutul European de Administrație Publică din același oraș în domeniul Afacerilor Publice Europene.

Între anii 2006-2012 urmează studiile doctorale la Universitatea din București obținând titlul de doctor în Management.

În 2006 a lucrat la Ministerul Integrării Europene, la Cabinetul Secretarului de stat ca negociator șef cu Uniunea Europeană, consilier personal pentru că în 2007 să fie Director de Cabinet. Trebuia să coordoneze secretariatul și

echita de comunicare și să facă analiza funcțională a sistemului de management, al documentelor în Departamentul de Afaceri Europene.

Din 2007 până în 2009 lucrează la Guvernul României - Departamentul Afaceri Externe în calitate de consilier pentru Afaceri Europene, desfășurând coordonarea națională a Afacerilor Europene, fiind delegat la Comitetul pentru Managementul Fondurilor Europene.

S-a preocupat și de transferul instrumentelor de comunicare ale Delegației Comisiei Europene către departamentul pentru Afaceri Europene.

Între 2009-2010 a fost ofițer info-desk la Banca Europeană

de Investiții din Luxemburg coordonând punctual intern de contact cu alte departamente ale băncii, privind solicitări publice de informații și punctual extern de contact cu alte instituții europene.

În anii 2011-2012 activează la The British Standards Institution ca International Development Manager pe proiecte internaționale recrutând și mobilizând la nivel global echipe de proiect, a negociat, pregătit și administrat contracte cu organizații internaționale, beneficiari și consultanți și a dezvoltat, administrat programe de dezvoltare a capacității administrative.

În 2012 ca International Development Trainer la O.S.C.E.-Academy a oferit training experților guvernamentali din țările Asiei Centrale privind elaborarea studiilor de fezabilitate, iar ca lector a oferit cursuri de International Development în cadrul Masterului de Economie și Guvernare în Republica Kyrkyz.

Din ianuarie 2013 lucrează la Bursa Română de Mărfuri în calitate de Director Clienți.

La doar 32 de ani Bogdan are o experiență bogată în Managementul Afacerilor Europene ceea ce ne îndreptățește să ne bucurăm de astfel de personalități bârlădene.

O bârlădeancă - prima româncă în Comisia Europei

Bârladul – a dat de-alungul timpului mari personalități care s-au afirmat în viața politică, în literatură, știință sau artă. Să ne reamintim faptul că din Bârlad au plecat doi șefi de Stat: Al. I. Cuza și Gh. Gheorghiu-Dej, un diplomat cunoscut Grigore Gafencu, un lider de partid Manolache Costache Epureanu, Nicolae Tonitza și alți zeci de academicieni, ofițeri superiori, oameni de știință, scriitori.

Vremurile au trecut, dar Bârladul continuă să fie o „pepinieră” de unde pleacă tineri, mulți fii sau nepoți ai membrilor C.A.R.P. „Elena Cuza” și nu numai pentru a se face cunoscuți în țară și în lume prin activitatea lor.

Despre aceste tinere personalități bârlădene, dar care au fost incluse în *Dicționarul personalităților* a profesoarei Oltea Rășcanu Gramaticu, voi încerca să vă vorbesc printr-o serie de articole.

Intr-un prim articol voi încerca să vă prezint pe scurt activitatea primei românce la Consiliul Europei.

Am cunoscut-o când era un „ghemotoc” de copil de 11-12 ani. Era elevă la Școala nr. 3 din Bârlad. Se născuse la 24 septembrie 1966 în Bârlad și de la început s-a dovedit un elev dotat și activ.

Avea rezultate deosebite la toate obiectele dar excela la limba română și limbile străine. Scrisa poezii, proză scurtă, juca teatru. A urmat cursurile liceului „M. Eminescu” apoi Facultatea de Comerț din cadrul ASE București fiind repartizată la o instituție în Ploiești.

Imediat după revoluție s-a înscris la studii post-universitare la SNAPS- reușind în primii cinci. În timpul studiilor are posibilitatea să mergă în câteva țări străine ceea ce i-a redeschis „dorul” de a cunoaște lumea. A urmat apoi un master în Filozofia Relațiilor Internaționale la Amsterdam. În acest timp a trimis articole la „Evenimentul zilei” și la „Expres Magazin”, iar I. Cârstoiu, care conducea atunci cele două publicații, îi trimitea lunar sumele de bani mamei, care avea atunci domiciliul tot în Bârlad. Și-a dorit pentru mama sa, salariată atunci la confecții, un trai decent. În același scop a luat-o un timp cu ea la Amsterdam, apoi la București. A continuat să urmeze cursuri și seminarii de specialitate.

La un moment dat, chiar de ziua ei, un prieten a sunat-o spunându-i că la București se redeschide un birou de către U.E. Imediat și-a trimis CV-ul și o scrisoare de intenție. A urmat examenul scris și interviul cu Karen Fogg-șefa delegației Comisiei Europene la București.

Așa cum afirmă într-un interviu din ziarul „Adevărul” din 11 februarie 2010 „M-a întrebat cum mi s-a părut examenul scris. După cum mi-e

firea, am spus adevărul, apreciind că întrebările au fost concepute de niște consultanți care nu știu ce presupune funcția de ofițer de presă”. D-na Fogg a replicat că s-a ocupat ea de întrebări moment în care a crezut că va pica. Dimpotrivă, a fost acceptată ca șef al biroului de presă și comunicare și purtător de cuvânt.

Și-a format o echipă pe care a condus-o până în 2006 și a colaborat cu Dl. Jonathan Scheele, pe perioada preaderării României la U.E.

În 2006 este invitată la o Conferință în Turcia unde a rămas apoi 3 ani în calitate de coordonator pentru principalul lor proiect de comunicare.

În 2009 după noi testări trecute cu bine, intră pe o listă de așteptare a celor care aspiră la funcții europene. Nu așteaptă decât două săptămâni.

La 1 septembrie 2009, în urma unui concurs E.P.S.O. ajunge șef de delegație adjunct în Egipt, fiind deci numărul doi după ambasador la ambasada U.E. din Cairo. Pentru a fi în miezul lucrărilor, pe lângă engleza, franceză, turcă începe să învețe și araba. S-a adaptat ușor la locul de muncă, pentru că așa cum afirma: “îmi plac schimbările și mă fascinează alte culturi”. Fiecare mutare a fost ca o aventură dar, România este casa ei.

Între timp s-a căsătorit, soțul ei făcând parte din echipa comisarului European Dacian Cioloș.

În 2010 acceptă să fie inclusă pe lista candidaților pentru funcția de purtător de cuvânt al comisarului șef Stefan Fulle.

S-a dus la interviu și de acasă direct la aeroport. Seara a aflat rezultatul și a doua zi era la post la Comisariatul pentru Externare și Politici de Vecinătate.

Va avea de gestionat problema spinoasă U.E.-Turcia, dosarul U.E.-Croatia, Republica Moldova.

Din 1 ianuarie 2014 a devenit șefa Reprezentanței Comisiei Europene în România.

A venit momentul să vă spun și numele ei: Angela Cristea, căsătorită Filote, și să-i urăm succes în activitatea pe care o desfășoară.

Evocarea

Joi, 27 martie 2014, la orele: 10:00, în Sala de Conferințe “A.I. Cuza” a C.A.R.P. Bârlad a avut loc manifestarea **Sensibilitate și candoare**, o evocare a scriitorilor Elena Farago și Constantin Chiriță, susținută de Lucia Munteanu.

Elena Farago

Născută la 29 martie 1878, în Bârlad, Elena Farago urma să aibă o viață despre care marele Caragiale afirma: „O viață de român, subiect de dramă”.

Părinții săi de origine greacă, Anastasia și Francisc Paximade, au avut șapte copii, Elena fiind al doilea. Școala primară și primele două clase gimnaziale le va urma în Bârlad, la pensioanele Varlaam și Dronhet. Rămânând orfană, la început de mamă, apoi și de tată, Elenei îi va reveni misiunea dificilă de a avea grijă de surorile ei mai mici.

În 1886 se îmbolnăvește și ea grav și este internată în București, la spitalul Colțea. În perioada convalescenței, locuiește la fratele ei mai mare, Ernest, stabilit în București. Se angajează în casa lui Gheorghe Panu, ziarist și om politic. În casa acestuia îl va cunoaște pe Caragiale, devenind guvernanta copiilor acestuia. Aici îl va cunoaște și pe Francisc Farago, economist, care îi va deveni soț. În casa lui Caragiale, viitoarea poetă, îl cunoaște pe Alexandru Vlahuță și pe George Ranetti.

A avut șansa de a-l cunoaște pe savantul Nicolae Iorga, la îndemnul căruia publică în 1906 primul său volum de poezii, „Versuri”, după ce debutul și-l făcuse în 1898, cu un reportaj apărut sub pseudonimul Fatma.

În 1907 se stabilește cu familia în Craiova. Din cauza afilierii ei la mișcarea țărănească din 1907, este arestată, dar la intervenția marelui prieten Nicolaie Iorga, este eliberată.

Are doi copii: pe Mihnea, adoptat, și pe Cocuța, născută în 1913.

A avut o bogată activitate literară, concretizată în volumele:

- *Versuri*, 1906;
- *Șapte din umbră*, 1908;
- *Traduceri libere*, 1908,;
- *Din țara vechilor răspântii*, 1913;
- *Șaptele amurgului*, 1920;
- *Poezii alese*, 1924;
- *Nu mi-am plecat genunchii*, 1926;
- *Poezii*, 1937.

Literatura pentru copii se îmbogățește cu câteva volume de poezii semnate de Elena Farago: „*Pentru copii*” (două volume); „*Copiilor*”, „*Din traista lui Moș Crăciun*”, „*Bobocica, să nu plângem*”, „*Să fim buni*”, „*Ziarul unui motan*” și altele.

În domeniul publicisticii, fondează la Craiova revista literară „*Năzuința*”; a patronat revista educativă pentru copii și tineret „*Prietenul copiilor*”.

Pentru întreaga sa activitate literară, culturală și publicistică, Elena Farago a fost răsplătită cu diferite premii: laureată a Academiei Române, Premiul „Adamachi”, Premiul „Neuschotz”, Premiul Internațional „Femina”. Regele Carol al II-lea îi conferă poetei medalia „*Bene Merenti*” – clasa I, și *Ordinul Meritului Cultural Cavaler* – clasa a II-a.

În 1978, la propunerea UNESCO, poeta a fost omagiată la împlinirea a 100 de ani de la naștere.

Moare în 1954 la Craiova, unde se află și Casa Memorială „Elena Farago”.

Câteva aprecieri se impun asupra creației sale poetice. Primul volum, „*Versuri*”, a apărut la Editura *Luceafărul* din Budapesta. Apreciat de Eugen Lovinescu, marele critic a invitat-o la cenaclul său, „*Sburătorul*”, afirmând: „*lubirea poeziilor doamnei Farago e o iubire discretă, tristă, duioasă. E una din acele iubiri ce se consumă, departe, în tăcere și nu se trădează decât printr-un cuvânt cu două înțelesuri, printr-o strângere de mână, printr-o privire furisă ce se șterge repede, lăsând în urmă o dungă luminoasă și dor neînvinș de lacrimi*”.

Aceste trăsături o apropie de lirica Magdei Isanos, o altă poetă de o mare sensibilitate (*Salcie îngemănată*).

Cu prilejul aniversării a 60 de ani de viață a poetei, părintele și scriitorul Gala Galaction scria că poeta este „plină de doruri și de voioșie vibratoare, de dulce și curată poezie. Darul de simțire și de frumusețe pe care le-a dăruit literaturii românești îi va fi socotit și păstrat cu recunoștință”.

Nota dominantă a liricii Elena Farago este cea intimistă, dar poeta a abordat și natura, care în

poezia sa, trăiește intens. Există în creația sa pastelul, împletit cu elemente meditative sau erotice, poezia sa descriptivă fiind plină de pitoresc, sugestie și emoție (*Pastel*, pagina 40).

Preocupată de enigmele vieții, poeta adoptă o atitudine de liniște și meditație, căutând sensuri adânci orânduirii din univers (*Era o fântână*, pagina 145).

Pe lângă temele mai sus menționate, trebuie să adăugăm că literatura pentru copii este un domeniu care a consacrat-o definitiv.

Universul specific copiilor a inspirat-o pe această creatoare sensibilă, aceasta realizând adevărate giuvaeruri ale genului: „*Gândăcelul*”, „*Cățelușul schiop*”, „*Tanu*”; multe din poeziile sale dedicate copiilor sunt ecoul dorinței de îndreptare a relor sociale din viața acestora.

Literatura Elenei Farago este una trainică, plină de sensibilitate și dăruire, asemenea autoarei, care va rămână în peisajul intelectual bârlădean o prezență merituorie.

Din scrisoarea unei bătrâne

de Elena Farago

O, lasă-ți obiceiul de-a răscoli în scrum
Prilejuri de durere în biata cale-a vieții,
Ci scaldă-ți ochii limpezi în roua dimineții,
Și nu-ntreba țărâna de urmele din drum...

E vitregă țărâna și sfatul ei avan,
La ce s-o-ntrebi de ochii ce vor fi plâns pe cale?
Ni-s scrise-n cartea vieții, la toți, și dor și jale
Și drumul fiecărui e răbojit pe-un plan,

În care-s însemnate, cu ape și poteci,
Și dragostea și ura și mila și păcatul,
Pân-vine de le-ncheie pe toate-ntunecatul
Și mutul semn al crucii din liniștea de veci...

O, sunt, de bună seamă, și lacrimi în noroi,
Căci lacrima ni-i birul cel mai de seamă-al vieții,
Și jalea și amarul vor fi de veci drumetii
Cei nelipsiți, din calea oricărui dintre noi...

De-aceea vezi tu uită cât poți cu ochi senini,
Că-i mare mângâierea în biata cale-a vieții
Să poți vedea și-n pâcla și-n roua dimineții,
Un rost, în fața cărui nu poți să nu te-nchini.

Constantin Chiriță

Născut pe meleagurile moldovene la 12 martie 1925, la Ibănești, județul Vaslui, într-o familie de învățători, Constantin Chiriță va deveni unul dintre cei mai citiți scriitori de către adolescenți.

Cursurile școlii primare le urmează în satul natal, iar liceul la „Gheorghe Roșca-Codreanu” din Bârlad. Începe studiile politehnice la Institutul Politehnic din București, dar nu le finalizează.

Se dedică ziaristicii și literaturii, devenind redactor la ziarul *Scânteia*, concomitent colaborând la revistele *Luceafărul* și *Sportul literar*.

A fost căsătorit cu Gertrud Gregor, cu care a avut trei copii: Victor, Diana și Adrian.

Înainte de 1989 se expatriază, urmându-și familia în Germania, unde moare la vârsta de 66 de ani, la 14 noiembrie 1991, la Bonn-Königswinter.

Legat sufletește de Bârlad, a participat la toate manifestările culturale ale liceului „Gheorghe Roșca-Codreanu” și ale Bârladului.

Ca scriitor debutează în 1949, cu volumul de nuvele „*Matei Ion a cucerit viața*”, dar ceea ce-l va consacra ca scriitor vor fi romanele de aventuri pentru adolescenți.

„*Cireșarii*”, operă de referință a scriitorului, este un ciclu de romane inspirate de vârsta candorii, a inocenței, cuprinzând următoarele titluri: „*Cavalerii florii de cireș*”, „*Castelul fetei în alb*”, „*Roata norocului*”, „*Aripi de zăpadă*”, „*Drum bun, Cireșarii!*”.

Succesul acestor volume a fost imens: eroii romanului serial sunt iubiți, mitizați, imitați de cititorii de aceeași vârstă cu ei. Sute de mii de liceeni s-au identificat cu eroii

romanelor lui Chiriță; se toarnă chiar și un fim, protagoniștii fiind tineri de vârsta Cireșarilor. Însuși Nichita Stănescu, marele prieten al scriitorului, este cuprins de frenezie și în semne de simpatie față de autorul „*Cireșarilor*”, va scrie un ciclu de poeme – „*Cântece de cireșari*” – surprinzând esența volatilă a adolescenței: „*Nimeni nu crede dacă sărutăm/ pasărea în zbor, iarba înverzind./ Noi suntem un fel de martori/ ai*

adolescenței ruginind.// Nimeni nu ne spune: bea, flămândule!/
Nimeni nu ne spune: însetatule!/
Curge primăvara pe sub fluturi,
visător podeaua curge pe sub tine,
patule!// Lasă-te pe somnul meu,
tu vis frumos,/ cade-mi tu în gura
mea uscată/ roșie cireășă dintr-un
chiparos,/ zână inventată.”

Constantin Chiriță, care avea o pregătire intelectuală precară (studii neterminate la Politehnica din București, redactor la ziarul *Scânteia*, muncitor pe șantierul de la Bumbesti-Livezeni etc.) ar fi rămas un anonim dacă n-ar fi avut inspirația să-și valorifice candoarea, bunătatea și romantismul naiv în *Cireșarii*.

„*Cireșarilor*” le-a urmat o

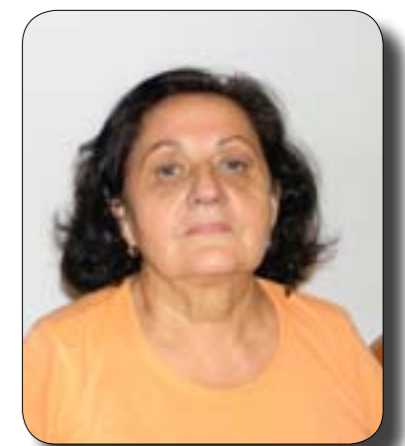
serie de romane pentru maturi: „*Întâlnirea*” – istoria asocierii unui om de știință cu un muncitor foarte inventiv în scopul găsirii unor soluții de modernizare a producției într-o uzină; „*Oțelul*” – inspirat de viața din cetatea oțelului – Hunedoara, „*Pasiuni*” – sunt lipsite de semnificație și amprentate de un accent propagandistic. „*Clasa muncitoare*”, „*intelectualitatea progresistă*” sunt în centrul atenției scriitorului format pe șantierul Bumbesti-Livezeni sau în redacția ziatului „*Scânteia*”.

La fel de neconvingătoare sunt și romanele polițiste, care compun trilogia „*Trandafirul alb*”, „*Pescărușul alb*” și „*Îngerul alb*”.

Așadar, emblematic pentru activitatea lui Constantin Chiriță rămâne ciclul „*Cireșarii*” – romane ce recrează universul mitic adolescentin, seducător prin candoarea, inventivitatea și curajul eroilor care aparțin unei anumite tipologii.

Ursu, Victor, Lucia, Tic – un gavroche modern, Dan, formează o echipă imbatabilă, fiecare cu trăsătura lui individuală: forță fizică, dublată de inteligență, logică, umor, luciditate – trăsături ce au stârnit admirația cititorilor și dorința acestora de a le semăna.

Prof. Lucia Munteanu

„CRIZANTEMA” ȘI CRIZANTEMELE

Corul “Crizantema” s-a înființat în toamna anului 2011- dintr-o simplă propunere și o primă acceptare din partea C.A.R.P. “Elena Cuza” Bârlad. Încă de la prima întâlnire eram vreo șapte doamne dornice să desfășoare o astfel de activitate, o formație corală, care pentru început nu avea nici un nume.

În scurt timp numărul coristelor s-a dublat, s-a triplet și astăzi suntem vreo 30 de doamne.

Suntem în al treilea an de activitate și acest grup coral a devenit cunoscut în orașul nostru. Am efectuat ieșiri cu scurte programe artistice la Puiești, Slănic Moldova, Pogana și chiar la anumite biserici din Bârlad: Sf. Spitiidon, Biserica Catolică, Biserica Sf. Ion și Biserica Sf. Mina.

Săptămânal ne întâlnim la repetiție. O repetiție pe săptămână, de obicei, dar foarte serioasă- toate doamnele sunt punctuale și foarte atente la ceea ce au de asimilat și de executat.

Pot spune că sunt trup și suflet pentru această formație. Când se lucrează piese mai grele, e nevoie de mai multe repetiții și de comun acord fixăm repetiții mai dese.

De ce sunt așa punctuale ? Pentru că ceea ce le leagă este plăcerea de a cânta și de a reda ceva frumos, plăcut urechii și sufletului oricărui ascultător.

Muzica, melodia oricărui cântec înnobilează sufletul, îl mângâie, îi dă putere sau îi vindecă rănilor ce nu se văd. Dorința de a reda o melodie, de a exprima într-un mod artistic, cu pasiune, un text fie cu conținut religios sau laic, aceasta le ajută pe aceste doamne ca să desfășoare această activitate nobilă.

A cânta, la o primă vedere, ar părea că e ceva simplu, dacă dispui de un auz muzical, dar dumnealor interpretează respectând strânsă legătură dintre text și melodie- fiecare melodie este redată conform textului, trăiesc ceea ce redau, voioșie, bună dispoziție, mulțumire, dorință, rugăciune, etc.

Chiar dacă nu sunt profesioniste se stăduiesc ca tot ce fac să fie plăcut, să trezească emoții ascultătorului.

Alături de tot ce realizează pe linie artistică aceste doamne urmează fiecare și un drum folositor propriilor persoane- o autoterapie- se văd utile, pentru scurt timp ies din propriul cămin, respectăm programul fix, se străduiesc să asimileze tot ce se dă și în același timp

să redea într-un mod artistic ceea ce învață.

Fiecare își lasă problemele personale la poarta C.A.R.P.-ului- socializează cu colectivul, glumesc, muncesc, ba mai mult când se întorc acasă mai fredonează și câte un fragment muzical din piesa studiată.

Dacă timpul este scurt se mai întâlnesc în grupuri mai mici, după vocea la care cântă, pentru a aprofunda melodia.

Dar nu numai ora de repetiție vine cu medicamentul “nevăzut” al sufletului- îmbrăcarea ținutei de gală, așezarea în formație, pe scenă, deschiderea cortinei și cântatul în cor, în armonie, iar apoi aplauzele spectatorilor este răsplata muncii a zeci de ore de recepție.

Există emoții, dar acestea sunt constructive și de satisfacție. Toate doamnele radiază de bucurie, de viață, sunt mai tinere, mai vesele- mulțumite pentru ce au realizat.

Acum pătrunde acel balsam pentru suflet, și au uitat, pentru moment că au probleme de sănătate, mai văd încă odată că-s utile, că pot și doresc să se repete aceste momente.

Toate doamnele din corul “Crizantema” sunt voluntare. La zile festive C.A.R.P.-ul le stimulează cu câte ceva numerar. Dar nu pentru așa ceva muncesc atât. Doamnele au trait în epoca “muncii patriotice” – iar acum dau lecții de patriotism de iubire, de mulțumire, de dăruire.

Corul “Crizantema prezintă anual cam cât patru spectacole”, fie pe scena Casei de Cultură “George Tutoveanu” sau la Teatrul “V.I.Popa” și de fiecare data caută ca piesele prezentate să fie piese noi.

În cei doi ani de activitate corală s-au studiat peste douăzeci de piese corale- jumătate dintre ele sunt piese religioase. Toate piesele sunt pe 2-3 voci și în plus s-au mai lucrat și cu acompaniament instrumental.

Exemple de piese din repertoriul corului: “Dor , dorulețule” de I.D.Chirescu, “Primăvara românească” de I. Cristinoiu, “La noi” de Aurel Manolache, “Brăul amestecat” de Pretorian Voiculescu, “Anotimpurile” de G.Verdi, “Pentru Tine, Doamne”, “Eu sunt Învierea” de I.Brătianu, “Mamă de iubire plină”, “Toate lucrurile bune” de I. Vorobchievici, “Zburați cântări ” și altele.

Memorare melodiei dar și a versurilor este un important antrenament pentru memorie.

Se știe că pentru creierul uman, se spune că se comportă ca un mare sportiv- de ce lucrează mai mult, asimilează mai repede și mai exact. Acest lucru l-au constatat și doamnele coriste, cu cât au învățat mai multe cântece, cu atât mai ușor le-au învățat și au memorat versurile mai ușor.

De obicei o piesă nouă se asimilează în 3-4 repetiții, apoi se finisează - probleme de expresie și nuanțe; dar am lucrat piese și în 7-8 repetiții, aproape două luni- exemplu: “Dor, dorulețule” de I.D.Chirescu, “Anotimpurile” de Schumann sau “Corul sclavilor” de G. Verdi.

În prezent ne pregătim de marea sărbătoare creștină “Învierea Domnului”, de aceea de Florii vom susține spectacolul la Casa de Cultură “George Tutoveanu”, apoi vom onora invitațiile la mai multe biserici din oraș- în zilele de Paști cât și după Paști.

Conducătorul formației “Crizantema”,
înv. **Maria Mihăilă**

JERTFĂ NEUITATĂ

Motto:

„A fi patriot nu e un merit, e o datorie. Numai cine nu socoate iubirea de țară drept o datorie e în stare să se laude cu ea.” George Topârceanu

D i n t r e e v e n i m e n t e l e comemorate de la începutul acestui an, la care am participat – toate speciale și importante - unul a lăsat

în sufletul meu urme mai pronunțate, plăcute și dulci, ale admirației și prețuirii. Totodată am realizat, din nou, că valoarea ființei umane nu este dată de locul unde trăim sau înălțimea poziției sociale pe care vremelnic o ocupăm, ci de aluatul din care suntem plămădiți, de înfățișarea sufletească cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, la care familia, școala, mediul de viață a mai adăugat câte ceva, pentru a dobândi, în primul rând, calitatea de OAMENI.

La începutul lunii martie 2014 am primit invitația a doi inimoși prieteni din Republica Moldova de a face o vizită în orașul Hîncești, pentru a cunoaște conducerea Inspectoratului de Poliție și polițiștii, ocazie cu care să punem bazele unei cooperări instituționale, menită să conducă la îndeplinirea cu mai mult succes a unor misiuni comune. Domnul **Mihail Lașcu**, președinte al Sindicatului "Demnitate" și domnul **Alexandru Hobjilă**, vicepreședinte al aceleiași sindicat, doctori în drept, foști polițiști cu vastă experiență profesională, foști lectori la Academia de poliție, m-au cucerit de la primele discuții purtate, când i-am cunoscut în urmă cu vreo patru ani și când i-am avut oaspeți pentru două zile în Bârlad. Instruiți, cu nenumărate experiențe de viață, fini cunoscători ai comportamentului uman, cultură generală bogată, pricepuți în folosirea cuvintelor, cei doi prieteni au făcut ca timpul să treacă plăcut și prea repede, atât în orașul nostru, cât și la Chișinău, unde i-am vizitat la scurt timp, în anul 2011. Așadar, propunerea de a reînoda firul cooperării dintre polițiștii români și moldoveni a fost binevenită, din delegația care reprezenta Inspectoratul de Poliție al județului Vaslui mai făcând parte colegii mei, subcomisarul Dumitrașcu Virgil, agentul șef principal Cojocar Gabriel și agentul șef principal Duda Ionel.

Aveam să înțeleg îndată că prietenii noștri ne-au adresat propunerea de a ne deplasa la Hîncești tocmai pentru că în ziua de 15 martie polițiștii de acolo urmau să desfășoare unele activități diferite de cele cotidiene, lucru consemnat de altfel și în invitația transmisă prin

poștă electronică cu o săptămână mai devreme.

Orașul Hîncești are cam 20 000 locuitori, este situat la vreo 40 kilometri de frontiera cu România, șoseua pe care am circulat fiind identică cu cele mai multe de pe la noi. Inspectoratul de Poliție Hîncești este situat, după părerea mea, într-o zonă semicentrală, clădirea fiind relativ nouă, cu două nivele, semănând izbitor de bine cu cele din țara noastră, destinată subunităților de poliție. Am fost întâmpinați de "șeful adjunct al inspectoratului", atunci la comanda unității de poliție, domnul **locotenent colonel Igor Colodin**, tânăr, cu alură sportivă, politicos, sobru, scump la vorbă și atent la cuvinte, foarte potrivit acestei profesii. Ne-au fost prezentate spațiile de lucru, clădirea fiind mai mult de jumătate renovată, birourile, laboratoarele, sălile de așteptare, sălile de ședințe și conferințe bucurându-se de o dotare modernă, europeană, care ne-a surprins plăcut, fiind de apreciat preocuparea Ministerului Afacerilor Interne din Republica Moldova pentru toate aceste investiții. Polițiștii se grăbeau să-și rezolve mai repede treburile pentru a participa la festivitatea anunțată pentru ora nouă.

Aliniați pe două rânduri, cu fața spre bustul **ex-comisarului MIHAI MORARU** amplasat aproape de intrarea în clădire, în atrăgătoarele uniforme negre, cu o floare în mână, polițiștii au ascultat imnul țării, deschiderea festivității, prezentarea invitaților. Atmosfera atât de modestă, dar foarte decentă, mi-a produs spontan un sentiment de admirație și emoție. Alături de primarul orașului, domnul **Alexandru Botnari**, reprezentantul procuraturii, vicepreședintele Asociației Internaționale a Polițiștilor, Secția Republicii Moldova, domnul **Chiril Moțpan**, "veteranii organelor afacerilor interne", s-a aflat soția eroului, **doamna Valentina Moraru**. Tăcută, atentă, impresionată, recunoscătoare, a ascultat slujba religioasă, alocuțiunile invitaților, veteranilor, polițiștilor care îl comemorau pe Mihai Moraru, căzut pe câmpul de luptă la 15 martie 1992, în timpul conflictului armat din Transnistria.

Auzind evocările camarazilor care l-au cunoscut, alături de care a lucrat și luptat Mihai Moraru, ofițer de poliție cu gradul de locotenent- colonel, comisar al Comisariatului de Poliție al Raionului Hîncești, mai pe înțelesul tuturor șeful unității, care avea în subordine peste 150 polițiști, parcă mi s-a arătat în fața ochilor chipul unui om aparte, în trupul și în conștiința căruia au

avut loc o mulțime de remarcabile calități, un om care a știut să-și iubească familia, prietenii, colegii și, mai ales, patria. A dovedit acest lucru prin decizia pe care a luat-o, de a lupta alături de camarazii săi, în fruntea lor, chiar dacă funcția pe care o avea îi oferea privilegiul de a nu se fi aflat în prima linie a confruntării cu un inamic organizat, bine instruit, dotat cu armament de război, căruia o mână de oameni i-au ținut piept având asupra lor scuturile și armamentul ușor, cu care sunt înzestrate forțele de ordine. Am aflat cum un plumb ucigaș a trecut tocmai pe sub braț, în locul unde se îmbină vesta antiglonț care nu i-a mai fost de folos, într-o clipă fiind curmată o viață frumoasă, de bun cetățean, exemplar profesionist, model de soț și părinte.

Ne-am deprins să comemorăm eroii căzuți în timpul unor conflicte, petrecute mai demult ori mai recent, ascultăm discursuri pompoase ale unor importante personalități, care nu sunt sigur că le-au scris ele însele, darămite să le mai creadă, privim monumente degradate, dovezi evidente ale lipsei de prețuire pentru înaintași, citim opinii din care emană indiferență și dispreț pentru valorile reale ale unei națiuni și mă întreb câți dintre participanții la astfel de evenimente ar fi capabili de asemenea sacrificiu!!

Mihai Moraru nu a ezitat să se așeze în fruntea camarazilor, dintre care unii au devenit de asemenea eroi, alții au rămas schilodiți trupește, cei scăpați întregi păstrând și astăzi sechele sufletești, adânci, durabile, cauzate de pierderea celor apropiați.

Într-o astfel de atmosferă doamna Valentina Moraru a adresat vorbe de mulțumire polițiștilor care, pentru al douăzecilea an, consecutiv, cinstesc memoria soțului ei, păstrându-i viu spiritul, respectându-i eroismul, sacrificiul, curajul și dragostea față de pământul patriei sale.

Tot în contextul acestui eveniment, s-a organizat un concurs de minifotbal, la care au participat echipe ale Inspectoratelor de Poliție ale Raioanelor Hîncești, Criuleni, Orhei, Leova, Cimișlia, Basarabeasca, Ialoveni, Nisporeni, iar aceste echipe nu au lipsit nici într-un an de la competiție, în virtutea aceluiași sentiment de solidaritate și respect față de organizatori și martirul comemorat.

După finalizarea întrecerii sportive a fost oferită o masă de pomenire, moment în care, după slujba religioasă, au fost anunțate echipele câștigătoare, ale căror reprezentanți au primit diplome, medalii și recompense bănești, fiind răsplățiți din plin cu aplauzele celor care s-au situat pe locuri mai puțin însemnate. Din partea Inspectoratului de Poliție Hîncești, a Federației Sindicatelor din Ministerul Afacerilor Interne, a Asociației Internaționale a Polițiștilor - Secția Republicii Moldova, soția eroului a primit un modest ajutor material, un alt simbol al preocupării generației de astăzi de a sprijini familia încă îndurerată. Nici nu a terminat doamna Valentina Moraru de rostit vorbele de mulțumire, încâlcite printe lacrimi de emoție, căci, pe rând, membrii echipelor de fotbal situate pe primele trei locuri, s-au ridicat în picioare și au oferit văduvei premiul în bani pe care l-au câștigat în urma concursului. Gestul acestora, deopotrivă uman și sportiv, a fost din nou răsplătit cu aplauzele colegilor și invitaților.

Am plecat de la Hîncești încântat de modestia, solidaritatea, demnitatea unor oameni, care fac cinste țării, instituției, comunității în care trăiesc. Mă bucur că am avut ocazia să ajung în cea zi la Hîncești căci Nicolae Iorga spunea: "Fiecare loc de pe pământ are o poveste a lui, dar trebuie să tragi bine cu urechea ca s-o auzi și trebuie un gram de iubire ca s-o înțelegi".

PROROOCII

DESPRE VREMEA DE ACUM

Vedenia Sfântului Ioan de Kronștadt despre antihrist, căderea în erezii a creștinilor, semnul fiarei, sfârșitul lumii

“Descoperire cerească arătată în vis:

Eu, mult păcătosul Ioan din Kronștadt, scriu aceasta descoperire cerească văzută de mine și vă spun adevărul, tot ce-am auzit și am văzut într-o vedenie ce mi s-a arătat într-o noapte de ianuarie, în 1901.

Mă înfior de cele văzute, când mă gândesc ce va fi cu lumea cea păcătoasă. Mânia lui Dumnezeu ne va lovi în curând, pe neașteptate, pentru ticăloșia noastră. Scriu și-mi tremura mâinile, și lacrimile-mi curg pe obraz. Doamne, dă-mi tărie și putere, dă-mi adevărul Tău și voința Ta de la început până la sfârșit, ca să descriu tot ce-am văzut!

Aceasta vedenie a fost așa: după rugăciunea de seara m-am culcat să mă odihnesc puțin de oboselile mele. În chilie era semiîntuneric, în fața icoanei Maicii Domnului ardea candela. Nu trecu nici jumătate de ceas și am auzit un zgomot ușor. Cineva s-a atins de umărul meu și o voce blândă mi-a zis încetșor: „Scoală-te, robul lui Dumnezeu, și să mergem cu voia lui Dumnezeu!”. M-am ridicat și am văzut lângă mine un minunat stareț, cu pletele albe, într-o mantie neagră, cu toiagul în mână; m-a privit binevoitor, iar eu de frică mai n-am căzut jos; mâinile și picioarele începură să-mi tremure, voiam să spun ceva, dar limba nu mi se supunea. Starețul m-a însemnat cu semnul crucii, și mi s-a făcut ușor și vesel pe suflet.

După aceea mi-am făcut eu singur semnul crucii. Mi-a arătat apoi, cu toiagul, spre peretele de la asfințit. M-am uitat într-acolo. Starețul a desenat pe perete următoarele cifre: 1913, 1914, 1917, 1924, 1934. Apoi, dintr-odată, peretele a dispărut, iar eu l-am urmat pe Stareț, mergând peste un câmp verde. Și am văzut o mulțime mare de cruci de lemn, mii de cruci pe morminte: cruci mari de lemn, de lut, și de aur. L-am întrebat pe Stareț: „Ale cui sunt aceste cruci?”. El mi-a răspuns cu blândețe: „Ale celor care au pățimit pentru credința în Hristos și pentru cuvântul lui Dumnezeu au fost uciși și au devenit mucenici!” Și iarăși am mers mai departe. Deodată am văzut un râu plin cu sânge, și l-am întrebat pe Stareț: „Ce sânge este acesta? Atât de mult s-a vărsat!”. Starețul a privit în jur, zicând: „Acesta este sângele dreptmăritorilor creștini!”.

Mi-a arătat apoi spre un nor, și am văzut mai multe

sfeșnice albe arzând, care începură să cadă la pământ, unele după altele, cu zecile, cu sutele. Și căzând la pământ, se stingeau, prefăcându-se în praf și cenușa. După aceea Starețul mi-a zis: „Vino și vezi!” Și am văzut pe nori șapte sfeșnice arzând. Și am întrebat: „Ce înseamnă aceste sfeșnice căzătoare?”. „Așa vor cădea în erezie Bisericele Domnului, iar cele șapte sfeșnice de pe nori sunt cele Șapte Biserici Apostolești și Sobornicești, care vor rămâne până la sfârșitul lumii”. Starețul mi-a arătat apoi în sus, și atunci am văzut și am auzit cântarea îngerilor. Ei cântau:

„Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu!”

Mulțime multă de norod înainta cu lumânări în mâini, cu fețe radioase și vesele. Erau acolo arhierii, monahi, monahii, și un mare număr de mireni, tineri, adolescenți și chiar copii. L-am întrebat pe minunatul Stareț: „Aceștia cine sunt?”. „Aceștia toți au pățimit pentru Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserica și pentru sfintele icoane!”. L-am întrebat pe Marele Stareț, dacă pot să mă alătur și eu la aceasta procesiune?

Starețul a răspuns: „E prea devreme pentru tine, mai răbda, nu este binecuvântare de la Domnul!”

Și am văzut iar un sobor de prunci, care au pățimit pentru Hristos din pricina lui Irod regele și au primit cununii de la împăratul Ceresc. Și iarăși am mers mai departe și am intrat într-o biserică impunătoare. Am vrut să-mi fac cruce, dar Starețul m-a oprit: „Nu se poate! Aici e urâciunea pustiirii!”.

Această biserică era tare mohorâtă. Pe masa din altar – stea peste stea; în jur ardeau lumânări de smoală care trosneau ca vreascurile; potirul era plin cu ceva rău mirositor; prescurile – însemnate cu stele; în fata prestolului stătea un preot cu fața cătrănită, iar sub prestol – o femeie, roșie toata, cu stea în frunte, striga de răsuna biserica: „Slo-o-bo-o-dă-ă!” (Sunt liberă!). Doamne ferește, ce grozăvie! Oamenii aceia începură să alerge ca niște smintiți în jurul prestolului, să țipe, să suiere, să bată din palme și să cânte cântece dezmățate. Și deodată a străfulgerat, s-a auzit bubuitul unui tunet năprasnic, pământul s-a cutremurat, și biserica s-a prăbușit: și femeia, și oamenii aceia, și preotul – s-au prăvălit cu toții în adâncul beznei – în abis. Doamne ferește și apăra, ce grozăvie!

Am privit înapoi. Starețul se uita la ceva, m-am uitat și eu. „Părinte, spune-mi, ce este cu aceasta înfricoșătoare biserică?” – «Aceștia-s „cetățenii cosmosului”, ereticii, cei ce au părăsit sfânta și soborniceasca Biserică și au primit inovațiile, care sunt lipsite de harul lui Dumnezeu; în astfel de biserică nu se postește și nu poți să te împărtășești!»

M-am înfricoșat, zicând: „Doamne, vai nouă, ticăloșilor – moarte!”. Starețul m-a liniștit însă, spunându-mi: „Nu te scârbi, ci roagă-te!” Și iată, am văzut o mulțime de oameni care se târau chinuți de o sete cumplită, iar în frunte aveau stele. Când ne-au zărit, au început să strige: „Sfinți părinți, rugați-vă pentru noi. Atât de greu ne este, însă nu putem să ne rugăm. Tații și mamele noastre nu ne-au învățat Legea lui Dumnezeu. N-avem nici numele lui Hristos, n-am primit Sfântul Mir, nici pe Duhul Sfânt, iar semnul crucii l-am refuzat!”. și au început să plângă.

L-am urmat pe Starețul care mi-a făcut semn cu mâna: „Vino și vezi!” Și am văzut o grămadă de trupuri neînsuflețite, mânjite cu sânge. M-am speriat foarte și l-am întrebat pe Stareț: „Ale cui sunt trupurile acestea?”. „Aceștia-s trupurile celor din cinul monahicesc, care au refuzat să primească pecetea antihristică și au suferit pentru credința lui Hristos, pentru Biserica apostolească. Pentru asta s-au învrednicit de sfârșit mucenicesc, murind

pentru Hristos. Roagă-te pentru robii lui Dumnezeu!”.

Deodată Starețul s-a întors spre nord, făcându-mi semn cu mâna. M-am uitat și am văzut un palat împărătesc. În jurul lui alergau câini, fiare turbate și scorpioni ce se cățarau, zbierau, își înfingeau colții. L-am văzut pe țar, șezând pe tron. Cu fata palida, plină de bărbăție, citea rugăciunea lui Iisus.

Deodată, a căzut mort. Coroana-i s-a rostogolit de pe cap. Unsul lui Dumnezeu a fost călcat în picioare de fiare. M-am îngrozit și am plâns amarnic. Starețul mi-a pus mâna pe umărul drept: îl văd pe Nicolai II în lințoliu alb. Pe cap – o cunună de rămurele înfrunzite; cu fața palidă, însângerată, la gât purta o cruce de aur. Șoptea încetșor o rugăciune, apoi mi-a zis cu lacrimi în ochi: „Părinte Ioane, roagă-te pentru mine. Spune-le tuturor pravoslavnicilor creștini, că am murit curajos, ca un țar – mucenic pentru credința lui Hristos și Biserica Dreptmăritoare. Spune-le păstorilor apostolești să slujească o panahidă frățească pentru mine, păcătosul. Să nu căutați mormântul meu!”. Apoi totul a dispărut în ceață. Am plâns mult și m-am rugat pentru țarul mucenic.

De frică îmi tremurau mâinile și picioarele. Starețul a rostit: „Voia lui Dumnezeu! Roagă-te și spune-le la toți să se roage! Vino și vezi!” Și iată, am văzut zăcând o sumedenie de oameni morți de foame, unii rodeau iarba și verdeața. Cadavrele altora erau sfâșiate de câini și o duhoare cumplită umplea tot locul. Doamne, nu mai au oamenii credință! Din gura lor ies cuvinte de hulă, pentru asta vine mânia lui Dumnezeu! Și iată, am văzut o movilă înaltă de cărți și printre ele se târau niște viermi ce răspândeau o duhoare insuportabilă. L-am întrebat pe Stareț, ce fel de cărți erau acelea? – „Cărți ateiste, hulitoare de Dumnezeu, care-i vor sminti pe toți creștinii prin învățături străine!” Dar, îndată ce Starețul s-a atins cu toiagul de cărți, ele s-au aprins și vântul a împrăștiat cenușa.

După aceasta m-am uitat și am văzut o biserică. Pe jos, de jur împrejur se tăvăleau vrafuri de pomelnice. M-am aplecat, vrând să le citesc, Starețul însă mi-a zis: „Aceste pomelnice zac de mulți ani și preoții le-au uitat: nu le citesc, nu au timp, iar cei răposați roagă să fie pomeniți!”. Am întrebat: „Și atunci, când vor fi pomeniți?”. Starețul a răspuns: „Îngerii se roagă pentru ei!”.

Am pornit mai departe, și Starețul mergea așa de repede, încât de-abia reușeam să mă țin după el. „Vino și vezi!” – a spus Starețul. Și am văzut o masă mare de oameni, gonită din urmă de niște draci urâcioși, care-i băteau cu pari, cu furci și cu cângi. L-am întrebat pe Stareț: „Aceștia cine sunt?”.

Starețul a răspuns: „Aceștia-s cei ce s-au lepădat de sfânta credință și de Biserica Apostolească și Sobornicească și au schimbat credința”. Erau acolo preoți, monahi și monahii, mireni, care au nesocotit Taina cununiei, bețivi, hulitori de Dumnezeu, clevetitori. Fețele lor erau strașnice, iar din gură ieșea o duhoare respingătoare. Lovindu-i fără milă, demonii îi mânu

într-o prăpastie îngrozitoare, din care izbucneau flăcări sulfuroase cu miros greu. M-am înspăimântat foarte și mi-am făcut semnul crucii: „Izbăvește-ne, Doamne, de o așa soartă!”.

Și iată, am văzut o mulțime de oameni, tineri și bătrâni, îmbrăcați în straie ciudate, cărând o stea imensă în cinci colțuri; la fiecare colț atârnav câte doisprezece draci; în centru, satana însuși sta proțâp cu niște coarne zdravene, cu căpățâna de paie, iar din gură îi curgeau balele veninoase peste norod, de-a valma cu cuvintele: „Sculați voi cei pecetluiți cu blestemul...” Imediat s-a prezentat un cârd de draci, punându-le la toți pecețile: pe frunte și la mâna dreaptă. L-am întrebat pe Stareț: „Asta ce înseamnă?”.

- „Acestea-s pecețile antihristului”. Mi-am făcut semnul crucii și l-am urmat pe Stareț.

Deodată el s-a oprit, arătând cu mâna spre răsărit. Și iată, am văzut un sobor mare de oameni cu chipurile vesele, cu cruci în mâna, pretutindeni – lumânări aprinse; în mijloc se afla un prestol înalt, alb ca zăpada: pe prestol – Crucea și Evanghelia, deasupra prestolului, în aer – o coroana împărătească de aur. Pe coroana era scris cu litere aurite: „Pentru puțină vreme”, în jurul prestolului stăteau patriarhii, episcopii, preoții, monahii, monahiile, mireni. Toți cântau: „Slavă lui Dumnezeu în ceruri și pe pământ pace!”.

De bucurie mi-am făcut semnul crucii, mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru toate! Deodată Starețul a făcut un semn cu crucea în sus de trei ori și am văzut o grămadă de cadavre zăcând în sânge omenesc, iar pe deasupra zburau îngerii, luând sufletele celor uciși pentru cuvântul lui Dumnezeu și cântând: „Aliluia!” Mă uitam și plângeam amarnic. Starețul m-a luat de mână, poruncindu-mi să nu plâng: „Voia lui Dumnezeu! Domnul nostru Iisus Hristos a pățimit, vărsându-si preacuratul Său sânge pentru noi. Așa și cei ce nu vor primi pecetea antihristului – toți își vor vărsa sângele, dobândind mucenicia și luând cununa cerească!”.

Starețul s-a rugat mai apoi pentru robii lui Dumnezeu și a arătat spre răsărit. Se împliniră cuvintele Proorocului Daniel despre „urâciunea pustirii”. Și iată, am văzut deslușit cupola templului de la Ierusalim. Sus, pe cupola, era înfipță steaua. În interiorul templului se înghesuiau milioane de noroade, și încă alții mai încercau să pătrundă înăuntru. Am vrut să-mi fac semnul crucii, dar Starețul m-a oprit, zicând: „Aici este urâciunea pustirii!”.

Am intrat și noi în templu. Era plin de lume: am văzut tronul, peste tot ardeau lumânări de seu; pe tron sta imperatorul în porfiră de culoare stacojie; pe cap avea coroană de aur cu stea. L-am întrebat pe Stareț: „Cine este acesta?”. El a răspuns: „Antihristul!”. De statură înaltă, cu ochii ca jăratecul, cu sprâncenele negre, având cioc, fioros la față, viclean, perfid, strașnic. Sta cocoțat pe tron cu mâinile întinse spre popor, iar la degete avea gheare ca de tigru și răcnea: „Eu sunt imperatorul și dumnezeul și stăpânitorul. Cine nu va primi pecetea mea, aceluia,

moarte!”. Toți au căzut la pământ și i s-au închinat, iar el a început să le pună peceti pe frunte și pe mâini, ca să primească pâine și să nu moara de foame și sete.

Între timp, slugile antihristului au adus câțiva oameni cu mâinile legate, ca să-i silească să i se închine. Dar ei au zis: „Noi suntem creștini, și credem în Domnul nostru Iisus Hristos!”. Antihristul într-o clipă le-a tăiat capetele și s-a vărsat sânge creștinesc. După aceea au adus un tânăr la tronul antihristului, ca să i se închine lui, dar tânărul a strigat cu glas tare: „Eu sunt creștin, cred în Domnul nostru Iisus Hristos, iar tu ești trimisul și sluga satanei!”. – „La moarte!” – a răcnit antihrist.

Iar cei ce primiseră pecetea, cădeau la pământ și se închinau lui. Deodată s-a auzit un tunet, au strălucit mii de fulgere, lovind cu săgeți de foc în slujitorii antihristului. O săgeată uriașă a strălucit fulgerător și o vâlvătaie de foc a căzut drept în capul antihristului, coroana s-a făcut țandări: milioane de pasări zburau sfâșiindu-i pe slujitorii antihristului cu ciocurile lor. Am simțit cum Starețul m-a luat de mână și am mers mai departe. Și am văzut iar mult sânge creștinesc. Atunci mi-am amintit de cuvintele sfântului Ioan Teologul din Apocalipsă: „Și va fi sânge... până la zăbalele cailor!”. Doamne Dumnezeule, mântuiește-mă! Și am văzut îngerii zburând și cântând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu!”. Starețul a privit înapoi și a zis: „Nu te mâhni, sfârșitul lumii este aproape! Roagă-te lui Dumnezeu. Domnul este milostiv cu robii Săi!”.

Timpul era pe sfârșite. Starețul a arătat spre răsărit, apoi a căzut în genunchi, rugându-se: m-am rugat și eu cu el. După aceea Starețul începu să se desprindă cu repeziciune de la pământ, înălțându-se spre cer: de-abia atunci mi-am amintit că nu știam cum îl cheamă, și am strigat: „Părinte, care îți este numele?”. – „Serafim de Sarov!”, răspunse blând Starețul: „Să scrii tot ce-ai văzut pentru creștinii pravoslavnic!”

Deodată, deasupra capului a răsunat parcă un clopot imens și, auzindu-i dangătul, m-am trezit „Doamne, blagoslovește și ajută-mă pentru rugăciunile Marelui Stareț! Tu mi-ai descoperit această vedenie cerească mie, păcătosului Tău rob Ioan, arhiepiscopul din Kronstadt! 1901!”.

Personalități ale muzicii

Anton Pann

Creatorul muzicii ușoare românești

NECULAI GHEȚĂU

S-ar mira până și însuși Anton Pann, dacă ar afla că muzica ușoară românească începe odată cu el.

Începe o dată cu el fiindcă a notat și a publicat primul, în culegerea sa „Spitalul amorului sau cântătorul dorului”, melodiile ce făceau deliciul petrecilor bucureștene de acum un secol și jumătate, așa cum ne asigură Ion Ghica și Nicolae Filimon.

Pe multe dintre ele le născociseră compozitorii diletanți ai vremii, unii folosind în acest scop motive de cântece populare. Răspânditorii lor au fost cântăreții și lăutarii, acești „tainici curieri ai inimilor”, cum le-a spus Alecsandri. Repertoriul lor l-a cântat cu predilecție „trubadurul” Anton Pann.

Notând cele auzite, el și-a trecut sufletul pătimaș peste ele, s-a priceput să adapteze melodiile acelea la spiritul limbii române, fără să greșească vreodată potrivirea dintre cuvânt și muzică, odată ce adunase totul de la oamenii de rând, de la „mojicimea” care nu era stricătoare de grai. Aceștia alcătuiau publicul grădinilor de petrecere – paradisul de o seară al mizerabilei lor vieți oprimate – când, sub boltele de viță și sub frunzele de tei începeau cântecele, sufletele tuturor palpau eliberate, în sferile bucuriei și visului.

Anton Pann, cântăreț dibaci, despre care Titu Maiorescu arăta că ar fi avut o voce clară și puternică, mișcându-i pe cei ce-l ascultau, s-a împrietenit curând cu târgoveții aceștia sfătoși, prin grădinițele și vile de pe dealurile Filaretului, sau prin

cele de pe malul Dâmboviței, unde erau „numai mese-ntinse/ cu făclii aprinse/ cu pahare pline/ în cântece line”.

Cântecele acestea par să fi fost, dacă le dăm crezare călătorilor străini veniți în Țara Românească, un fel de „molimă” prin partea locului. De o asemenea molimă s-a molipsit, se pare, și istețul Pann, slujind-o toată viața ca un adevărat artist și scriitor popular, dăruind celor mulți cântece, pe lângă diverse broșuri, cărți și calendare, întocmite de el pe înțelesul tuturor. Fără să fi urmat vreodată la școli înalte, a învățat tot ce-i trebuia de la popor, de la înțelepciunea, spiritul și experiența acestuia.

„Povestea vorbii”, publicată în ediții numeroase, este o carte unică în felul ei, amuzantă și totodată moralizatoare, ea fiind socotită „un

adevărat tezaur de spirit și înțelepciune a poporului român”. Urechea ascuțită a lui Anton Pann a reținut din cele auzite nu numai ceea ce era mai caracteristic, mai autentic în felul de a cânta al bucureștenilor și în repertoriul lor, ci și proverbele, zicătorile, fabulele, snoavele și istorioarele populare, toate „de la lume adunate și iarăși la lume date”, cu intenția de a satiriza moravurile strâmbe și de a transforma pe semenii săi în bine.

Chiar dacă timpurile, locurile și oamenii s-au schimbat de la Anton Pann încoace, încât nu-i mai recunoști, urechea noastră mai răspunde și azi la chemarea cântecelor lui, care poartă în ele cheful și suspinul întristării, al mahnirii înăbușite, al poporului...

Moda cântecelor „de lume” s-a dus înghițită de uitare, s-au dus și oamenii de altădată care cântau de „inimă albastră” până ce răgușeau. Cântecele însă au rămas, unele așa cum au fost pe vremuri („Bordeiaș, bordei, bordei”), altele transformate de continua schimbare a gustului, pretențiilor și artei.

A rămas îndeosebi opera lui Anton Pann, cercetată în fel și chip, încât mulți literați și muzicieni au dobândit frumoase merite prin editarea și comentarea ei. Un singur lucru pare să se uite de către mulți: anume că muzica... ușoară românească începe de la el, Anton Pann, „fiul Pepelei, cel isteț ca un proverb”, cum îl zugrăvea Eminescu în poezia „Epigonii”.

Bibliografie: G. Sbârcea, „Primii pași spre glorie”, Editura „Ion Creangă”.

IPS BARTOLOMEU ANANIA - CE NE OFERĂ EUROPA?

Parlamentul European

Turnul Babel (pictor Pieter Bruegel cel Bătrân (1525-1569))

Am meditat mai adânc gândindu-mă la vremurile noastre, dacă nu cumva procesul de admitere a României în Europa se prelungește, dacă nu cumva viziunea dostoievskiană a mers dincolo de comunism. Dumnezeu ne-a ajutat și am scăpat de povara comunismului, prin jertfele din Decembrie '89, intrând într-o altă eră. Iată însă că avem o altă perspectivă: dacă ne-am confruntat cu Răsăritul bolșevic, de data aceasta ne îndreptăm cu fața către Occidentul european - care se autodefineste drept "Europa" însăși și care ne invită să intrăm în ea, ca și cum noi n-am fi fost niciodată europeni.

În privința aceasta - dacă trebuie să fac o paranteză și vreau să o fac - doresc să afirm că noi am fost întotdeauna europeni și că nu poate fi vorba de o "intrare" a noastră în Europa, ci de regăsirea noastră în Europa, sau, mai precis, de regăsirea Europei în noi.

Ne e greu să fim tratați ca niște primitivi, cu toată sărăcia noastră, uitându-se că dacă suntem astăzi săraci și înapoiți datorită comunismului, este și prin faptul că Occidentul ne-a livrat, aproape gratuit, acestuia. Lucrurile acestea sunt știute. Cred că Apusul nu are dreptul să ne umilească, așa cum a încercat și încearcă; fără să fac politică, trebuie să subliniez atitudinea tot mai demnă a țării noastre în acest context european.

Nu așteptăm spiritualitate din Occident, pentru că nu o are. Uneori suntem tratați ca niște "balcanici", uitându-se că suntem la nordul Dunării și că,

geografic, nu facem parte din Balcani. Ei, și dacă am face? Alexandru Paleologu spune că, la urma urmei, chiar dacă am fi balcanici, ce este rușinos în asta? Platon, Aristotel și Sofocle au fost balcanici. Iar eu aș adăuga: toată doctrina teologică a lui Toma d'Aquino s-a sprijinit pe Aristotel, pe un balcanic. Iar dacă este vorba de civilizație, ar trebui să ne amintim că, în jurul anului 1000, bazele și principesele Bizanțului aveau băi de marmură, în timp ce curtenii lui Carol cel Mare se scărpinau de păduchi și râie.

Așadar, dacă este vorba de o Europă, și anume de adevărata Europă, noi am avut întotdeauna viziunea și trăirea ei. Europa este sinteza gândirii elene, a spiritualității creștine și a civilizației romane. Este singura Europă pe care o recunoaștem, dar și singura Europă care ni se refuză. Ni se propune în schimb, o Europă construită eminent pe economie și politică; nici cea mai mica adiere de cultură, că de religie nu mai vorbim. Dacă aceasta este Europa care ni se îmbie, nu avem nevoie de ea! Mai degrabă o invităm să se îndrepte ea către noi, ca să se redescopere pe ea însăși; noi nu avem de cerșit, ci de oferit.

Ce ni se propune în schimb? Economicul (pâinea). Prin pâine ni se cere libertatea. De aici, pretențiile aberante care ni se pun în față, pentru a fi acceptați în această Europă: homosexualitatea, viciul, avortul, desfrâul, sexualitatea, pornografia, adică tot ceea ce poate fi mai rău în viața unei societăți, niște rele pe

care noi, ca popor în frunte cu Biserica și, din fericire, în frunte cu tineretul nostru creștin ortodox, le respingem cu toată fermitatea, pentru că nu vrem ca, cu prețul "intrării" noastre în Europa, să ne pierdem propria identitate națională. Așadar: economie (mai avansată), pâine, robire.

În al doilea rând ni se oferă: "miracolul". Nici pomeneală de vreun miracol în numele lui Dumnezeu, așa cum încerca cel puțin, marele inchișitor. Nu, ci "miracolul" zborului cosmic, al electronicii, al calculatorului, al ingineriei genetice: un miracol perpetuu, pe care, fascinați, va trebui să-l acceptăm în locul minunilor lui Dumnezeu.

Și, în al treilea rând, tot prin economic, ni se ia puterea și, prin putere, autoritatea. Nu mai este cea comunismului, ci cea a așa-ziselor "Mari Puteri", cele îndrituite să hotărască pentru popoarele mici.

"Toleranța" mea trebuie să înceteze atunci când ceilalți abuzează de ea.

Verbul "a corupe", în accepțiunea termenului grecesc, înseamnă a altera nu numai prin

descompunere, ci și prin amestec. Toate aceste forme de sincretism religios care ni se propun, începând cu New Age și terminând cu tot felul de combinații între diferite secte neo-protestante care alcătuiesc federații "evangelice" și "evangelizatoare" și care caută să ne amețească prin aceste oferte foarte comode, seducătoare, deseori toate acestea sunt forme și manifestări ale corupției spirituale.

E bine să știți că, pe măsură ce aceste invazii devin tot mai radicale, dar ne propun concomitent, în mod repetat și stăruitor, "toleranța", e bine să știți că toleranța trebuie să funcționeze până în clipa când începe abuzul! Din momentul în care celălalt abuzează de toleranța mea, aceasta încetează și trebuie să înceteze.

De aceea, personal, voi deveni intolerant, chiar cu riscul de a fi catalogat drept fundamentalist. La urma urmei, dacă e vorba de "fundamentalism", primul fundamentalist a fost însuși Iisus Hristos: "Înapoia Mea, satano!"

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad

Salonul de înfrumusețare "Eveline"

Oferă clienților de toate vârstele
o gamă largă de tratamente
la prețuri neașteptat de mici!

TRATAMENTE	PREȚURI
Manichiură	5 LEI
Pedichiură	10 LEI
Tratament facial profesional	30 LEI
Împachetări cu parafină	30 LEI
Împachetări cu alge marină	30 LEI
Masal limfatic total	30 LEI
Masal limfatic parțial	10 LEI
Masaj relaxant spate	10 LEI
Masaj relaxant total	30 LEI
Masaj cu roci vulcanice total	50 LEI
Masaj cu roci vulcanice parțial	20 LEI

Program zilnic: 12:00-18:00
Programari: 0755-362.871

MESAJ CĂTRE CETĂȚENII BĂRLADULUI ȘI ÎNTREG POPORUL ROMÂN AL REDACTORULUI REVISTEI "VIAȚA NOASTRĂ"

SECRETELE SĂNĂTĂȚII

Încă din început declar că acest mesaj reprezintă punctul de vedere al semnatarului și **nu poziția oficială a Asociației**, care este și ea împotriva acestor abuzuri, dar care nu împărtășește toate ideile pe care subsemnatul le va exemplifica mai jos: Ne-am săturat ca românii să fie batjocoriți în propria țară, de către „frații” lor, trădători de țară! Armata (jandarmeria) apără interesele corporațiilor internaționale, nu al cetățenilor! Este nevoie să ne organizăm, dar mai ales să ne și întorcem cu fața către Dumnezeu și credința cea adevărată, strămoșească, ortodoxă, căci poporul român și țara aceasta este în mod constant atacată de puterile masonic-sioniste-sataniste care conduc lumea, în frunte cu Uniunea Europeană, Onu, Nato, Fmi, Banca Mondială și Statele Unite ale Americii, care ne sancționează că nu lăsăm homosexualii să se căsătorească și să înfieze copiii, că suntem „fundamentalisti” religioși pentru că refuzăm să ne amestecăm credința strămoșească cu toate sectele și nebuniile apărute peste noapte, dar nici un organism internațional din cele sus-citate nu se semnaleză atunci când în mod cert se produce o nedreptate, un abuz și o discriminare reală, când sătenii sunt scoși din case în toiu noapții, bătuți și nedreptățiți! Nu e glumă și nici o teorie a conspirației, înaintașii noștri știau bine acest lucru, amintesc doar câțiva: poetul Mihai Eminescu, doctorul Nicolae Paulescu, poetul Radu Gyr, filozofii Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, Nichifor Crainic, Nicolae Steindhardt, Ernest Bernea, Ioan Ianolide, Constantin Opreșan, Valeriu Gafencu, Gheorghe Jimboiu și Constantin Noica, prozatorul Constantin Gane, juristul Ghica Alexandru (prinț), profesorul Alexandru Mironescu, preoții Vasile Serghie, Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Iustin Pârnu, Daniil Sandu-Tudor, Arsenie Papacioc, Arsenie Boca, Adrian Făgețeanu, Constantin Sârbu, Sofian Boghiu, Ilie Cleopa, Dumitru Bălașa, Ilie Lăcătușu, Dumitru Stăniloae (declarat cel mai mare teolog al lumii), Ilarion Felea, Alexei Mateevici (cel care a scris poezia *Limba noastră*) și lista e lungă și conține nume impresionante, pentru cei care cunosc cultura românească (voi scrie o serie de articole-serial în care să ilustrez cât mai deslușit și simplu ideile acestora).

Voința populară e clară, de ce nu se respectă? Și dacă ar fi bine – că oricum nu e – dacă noi nu vrem explorare și exploatare, cum ne poți obliga? Și mai ales cu armata? Cine ești tu – stat român, împotriva statului român, împotriva poporului tău, acela care te-a și pus în scaun? Cine ești tu, Uniune Europeană care silești – de exemplu – națiuni întregi pentru 2 % homosexuali în toată Europa să ne convertim tradițiile și sufletele noastre la Sodoma și Gomora?!

Aceasta arată că forma de guvernare actuală a țării și a lumii este de fapt un nou comunism, o dictatură fără nici un Dumnezeu și fără nicio grijă pentru cetățean.

ROMÂNII! România trebuie re-românizată și mai ales re-înduhovnicită, cu toate că românism înseamnă automat și duhovnicie și duhovnicie înseamnă neaparat și patriotism și devotament față de neam și țară!

Odată cu venirea iernii corpul nostru are de suportat o serie de influențe pozitive și negative pe care cei ca noi, în vârstă, știi să le gestioneze, dat fiind experiența anilor. Cu toate acestea, deși avem altă rezistentă și imunitate câștigate în ani, sistemul nostru de suferințe pe care nu le putem preîntâmpina,

unii dintre noi suferind de boli cornice căpătate în timp. Știind că fiecare dintre noi este unic în ceea ce privește: genele, ereditatea, educația, temperamentul și constituția fizică sunt elemente care ne influențează viața și sănătatea la fel ca și vârsta, sexul, etnia-în aceste condiții măsurile de apărare sunt generale dar uneori unice-individualizate.

S-a constatat că nici o problemă de sănătate nu are o singură soluție- de aceea m-am gândit să consult mai multe materiale de informații provenite din diferite surse, alegând sugestiile cele mai bune în menținerea sănătății.

M-am oprit la sănătatea inimii, un organ vital, de care toată lumea se interesează să o păstreze în funcțiile ei normale rămânând câteva sfaturi, pe care însumi mi le pun în practică cu succes.

Pentru a menține inima sănătoasă, în stare bună, ar trebui să facem cel puțin 10000 de pași pe zi. De regulă noi facem în medie cam 4000 de pași pe zi. Așa se explică de ce omul de la țară e mai longeviv- el folosește rar mijloace de transport auto sau căruțe - parcurgând distanțe mari pe jos, în aer curat.

Noi care trăim în oraș, ar fi necesar să folosim mai puține mijloace auto, să facem plimbări lungi, fără bagaj, în pas lent, în zone mai puțin poluante.

Mișcarea oferă inimii activitatea de care are nevoie, punând în mișcare sângele care hrănind organele cu oxigen și nutrimente face posibilă funcționarea corectă a organismului uman ca un tot unitar.

Un alt sfat pe care vi-l dau specialiștii și de care nu ținem cont întotdeauna e durata timpului de stat la televizor sau calculator.

Cercetătorii americani amintesc că 2 ore petrecute în fața televizorului măresc riscul cardiac cu 15%. După 2 ore e bine să facem o pauză de cel puțin 40 de minute.

Aceeași recomandare și pentru calculator.

Durata somnului poate influența ritmul cardiac. Un studiu din 2010 făcut de americani pe circa 30.000 de adulți arată că cei care dorm 9 ore pe noapte erau predispuși la 1.5 ori mai mult la boli de inimă – cel mai bine se simțeau cei care dormeau 7 ore pe noapte, și

cel mai rău se simțeau cei care dormeau 5 ore pe noapte. La aceștia din urmă cresc de două ori mai mult afecțiunile cardiace.

Din experiența noastră știm ce stare avem când ne reducem somnul la câteva ore de somn pe noapte. Apar diferențe de tensiune arterială, aritmie sau palpitații.

De dragul inimii ar trebui luată decizia de a ne lăsa de fumat – mă refer la fumători. În 8 ore după renunțarea la fumat nivelul de oxigen crește și circulația sângelui se ameliorează- într-un an de zile riscul bolilor de inimă scade cu 50%.

Un alt sfat este acela de a evita pe cât posibil aerul poluat. În primul rând aerul din casă - să se facă aerisire cât mai des - în birouri, holuri, mașini - este o măsură de strictă necesitate. Uneori în aceste încăperi sunt și copii - în aceste cazuri plantele de apartament, birou au menirea de a purifica aerul.

Cel mai greu este de suportat un necaz mare, pentru care nu suntem pregătiți să-l suportăm. Dar cine este pregătit pentru un deces? Sau pentru o boală de durată a unei persoane dragi sau a unui prieten, mai ales când vine pe nepregătite. E vorba de un accident vascular sau un infarct cardiac, renal sau cerebral.

Optimiștii au un risc mai mic de atac de cord și deces decât negativiștii. Trebuie în toate cazurile să ne îmbărbătam singuri, să ne echilibrăm cautând un punct de sprijin în nepoți, prieteni, vecini apropiați din dorința de a depăși necazul. Puterea e numai în noi! Fiecare dintre noi are înscris în codul lui genetic cât trebuie să trăiască și mai ales bolile de care va suferi. Depinde numai de factorii de risc ce favorizează apariția bolii și modul în care o descoperim și cum o tratăm. Sunt și în aceste cazuri sfaturi utile pe care unii dintre noi le-am folosit în situații limită: citirea unei cărți care să ne distragă de la gândurile negre, închiderea telefonului, ascultarea unei

muzici plăcute- așa cum au fost concertele lui G. Enescu.

Să folosim culori odihnitoare în îmbrăcăminte și în aranjarea casei.

Să înlăturăm dezordinea, să evităm știrile alarmiste, dezastre, războaie, cutremure. În aceste cazuri ascultătorul va avea ritmul cardiac neregulat și un factor de risc major al accidentului vascular cerebral. Persoanele care nu știu că au o suferință, la auzul acestor știri: aritmie cardiacă, palpitații, respirație dificilă, amețelă, leșin.

Măsurile ce le avem la îndemână pentru încetinirea ritmului cardiac sunt: să ne spălăm pe față cu apă rece sau să punem un prosop ud cu apă rece pe față, să se realizeze o inspirație profundă și o expirație rapidă- să repete acest procedeu până când inima revine la ritmul normal. Inspirația profundă asigură creierul cu oxigen și reluarea ritmului cardiac.

Pentru ca inima noastră să fie sănătoasă trebuie să avem grijă mare și cu alimentația. Noi știm ce regim alimentar trebuie să ținem în boli cardiace. Totuși amintesc câteva alimente: cereale integrale, vin roșu netratat, banana - conțin potasiu și țin sub control tensiunea arterială, dar atenție la evitarea lor dacă luați diuretice, consumați mandarine, usturoi, ghimbir, avocado, lapte și brânză.

Dacă numai o parte din recomandările făcute mai sus ar fi reținute de cititori și folosite, mă declar mulțumită că studiul meu nu a fost în zadar.

Prof. pensionar **Teletin Ecaterina**

BIBLIOGRAFIE

"Peste 500 de remedii uimitoare – Secretele sănătății" – Ed. Reader's Digest

Motto: „Nu există inimă mai mare pe lume, decât inima care știe să ierte” (anonim)

ROLUL KINETOTERAPIEI ÎN RECUPERAREA BOLNAVILOR CU AFECȚIUNI VASCULARE PERIFERICE (ARTERIOPATIE OBLITERANTĂ, TROMBANGITĂ OBLITERANTĂ)

- urmare din numărul 13 -

curajului și al inspirației pentru scriitori. Aș îndrăzni să spun că este mai mult decât un simbol, INIMA este VIAȚA însăși!

Inima este atât de puternică, încât poate schimba puterea de pompă în funcție de situația în care sunteți. Dar nu este doar o pompă, ci sediul vieții afective, cu o memorie proprie, un creier propriu. Același proces care blochează arterele din inimă, poate opri și alimentarea cu sânge a picioarelor; iar urmarea ... dureri de picioare la mers (asociate cu fumatul, boli de inimă, accidente vasculare cerebrale).

Hidratarea este esențială pentru circulația sângelui, deoarece consumul de apă face minuni pentru sistemul imunitar, reglează digestia și alungă oboseala. Deasemenea, și plimbările scurte sunt ideale pentru îmbunătățirea circulației sanguine, de aceea relația SĂNĂTATE = MIȘCARE o întâlnim tot mai des. În prezent, statisticile medicale sunt îngrijorătoare, dându-ne semnale de alarmă privind sănătatea celor care au un regim de viață necorespunzător.

Soarta propriei sănătăți este în mâinile dumneavoastră, nu într-ale altcuiva.

De aceea trebuie pus în practică PROGRAMUL PENTRU A VĂ MENȚINE TÂNĂR. În ce constă? În practicarea gimnasticii, a mersului pe jos, pentru ca sângele să poată alimenta țesutul flămând. În concluzie faceți ce vă place și cum vă place, important este să ne mișcăm, să fim veseli, să fim sănătoși, să fim optimiști, să iubim.

Am să închei cu un MULȚUMESC din toată inima și profunda mea recunoștință tuturor celor care mi-au citit articolele și celor care au ajutat ca acest proiect să devină posibil.

„Înfrânt nu ești atunci
Când sângeri
Și nici când ochii-n
lacrimi ți-s,
Cele mai crâncene
înfrângeri
Sunt renunțările la vis!”
Îndemn la luptă - Radu Gyr

Specialist în kinetoterapie și
motricitate specială
Daniela T. Teodoru

OFICIU JURIDIC

Av. Aurel Hobjiță, Et. 2, Cam. 23

Casa noastră oferă consultanță gratuită tuturor membrilor săi.

BIROU DACTILOGRAFIERE

Servicii de dactilografie rapidă!

Magazinul Ecomat

al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad
cu produse de bază (alimentare și nealimentare)

Magazinul alimentar de tip "Ecomat" oferă produse la prețuri de furnizor, fără adaos comercial, cererile tot mai mari de produse fiind satisfăcute printr-o aprovizionare corespunzătoare.

Produse alimentare de bază:

- Ulei;
- Zahăr;
- Orez;
- Făină;
- Conserve (pește, pateuri, vegetale);
- Dulciuri (napolitane, biscuiți, covrigi);
- Apă de băut;
- Ceaiuri;
- Pastă de tomate;
- Zacuscă;
- Tocană de legume;
- Margarină.

Produse nealimentare:

- Prosoape;
- Pături de pat;
- Maieuri;
- Papuci de casă;
- Pulovere;
- Chiloți;
- Batiste;

- Ciorapi;
- Pijamale;
- Lenjerii de pat;
- Veselă;
- Lumânări artisanale;
- Odorizante;
- Detergenți, etc.

Magazinul de produse naturiste

Cel mai bine aprovizionat și ieftin din zonă! Prețuri de producător!

Magazinul nostru de produse naturiste este cel mai bine aprovizionat din județ și cu cea mai complexă gamă de produse.

Cei mai renumiți, curați și ecologici producători îi puteți găsi doar la Magazinul Naturist al CARP Bârlad.

- Ceaiuri
- Medicamente naturale
- Vitamine naturale
- Creme
- Tincturi
- Uleiuri naturale
- Fulgi și cereale
- Seminte
- Legume deshidratate
- Săruri
- Diferite tipuri de făină
- Paste făinoase
- Fructe și legume exotice
- Rășini

IOANA TEODORU

DOR DE MAMĂ

Mi-e dor de tine mamă,
De chipul tău cel blând,
De zâmbetul tău darnic,
De trupul tău plâpând.

Mi-e dor de casa noastră,
De florile din geam,
De mărul de la poartă,
De locul ce-l iubeam.

Mi-e dor de nucul falnic,
De cucul călător,
De zumzetul albinei,
De lanu roditor.

În podul casei noastre
În care atârnam
Ciorchini de fructe-alese
Din toate mă-nfruptam.

Tu, mamă, în trăistuță
De toate ne puneai,
Când ne duceam la școală
S-ajungem oameni mari.

La gura sobei iarna,
Când tu te odihneai,
Luai în mână cartea
Și ne verificai.

Povața era legea
Pe care-o respectam:
Să fim uniți în viață,
Să ne iubim mereu,
Să nu ne fie teamă
Decât de Dumnezeu!

MARTIE

Te aștept Martie în pridvor
Cu multă dragoste și dor.
Știu că ne aduci căldură,
Zile lungi nopți cu lumină.

Te aștept Martie să vii
Cu daruri și bucurii
Cu simbolul tău suav:
Șnurul roșu cu canaf.

Pe crenguțele de foc
Păsările cuib își fac,
Deasemeni pe răzoare
Se văd urme de tractoare.

Pe coline și câmpii
Eu te simt Martie că vii,
Ai un mers de eleganță,
Lași în urma ta verdeață,

Saluți păsările în zbor
Și pe orice călător.
Ești luna cea mai preferată,
Te așteaptă lumea toată.

Vino Martie în orice locaș
Cu bucurii nu cu necaz,
Cu soare mult și cu lumină,
Te aștept și anul care vine.

Dacă soarta îmi va zîmbi,
Sincer eu ți-oi mulțumi.
Am speranță și te aștept
Cu un mărtișor în piept.

PETRUȘ ANDREI

Cântă-mi una de-ale noastre

Cântă-mi una, lăutare,
Să-ndulcesc singurătatea,
Cântă-mi de un val de mare
Ca să uit străinătatea.

Cânt-o horă românească
Inima să îmi tresalte
C-o băbească și-o fetească
Să-mi fac mendrele încalte.

Cântă-mi una de-ale noastre
Inima să-mi îmblânzească
Și pe-un câmp de flori albastre
Macii toți să înflorească.

Și zi-mi una populară,
Nu ca asta jucăușă,
Cântă-mi de un dor de țară
Să-mi fac inima cenușă.

La Dumnezeu

Bătut-am cale și drum greu
Ca să ajung la Dumnezeu:
Am străbătut câmpii domoale
Cu pas mai iute sau agale
Și munți înalți am străbătut
Și ape repezi am trecut
Și-am mers pe dealuri pleșuvite
Și râpi în calea mea ivite.
Flămând, mâhnit și nădușit
Când am ajuns, într-un sfârșit,
Bătut-am pe nepusă-masă...

Și Dumnezeu era acasă.

MARIAN PAVEL

Să zâmbim

Motto:
"Nu frică, nu teamă
Milă de tine mi-i
Că n-ai avut niciodată mamă
Că n-ai avut niciodată copii."
(din poezia "Nu am moarte, cu tine nimic", de Grigore Vieru)

Am citit... poeți de seamă,
Doar de dragoste-au cântat,
De iubire, de flori, de mamă,
Dar de tine... au uitat. (tu însă... nu)

Pretutindeni, moartea este
Și mereu ne înconjoară,
Fără a ne da de veste
S-adunăm în valioară.

Nu cămăși, nu pijamale
Pastă de dinți sau papuci
Când tu pleci... nu pleci la mare,
Ci definitiv te duci.

Cată să faci fapte bune
Celora din jurul tău,
Ca ei să nu se răzbune
Să te vorbească de rău.

Atunci fă-le numai bine
Celor ce te înconjoară,
Nu dușmănie și ranchiune -
Fapte bune-n valioară.

Dintr-un brad de om, stând falnic
Mutând munții c-o privire,
Ce rămâne-n urmă-i jalnic
Tu rămâi o amintire.

Moartea este la tot pasu'
Însă noi nu o vedem
Peste tot își bagă nasu'
Vine tocmai din infern.

Într-o lume instabilă
Și lipsită de speranță,
Moartea este foarte-abilă
Oare n-are și ea viață?

Să cunoască ce e bine
Ce-i frumos și ce-i urătu'
Și într-una dintre zile
Să-i vine și eu sfârșitu'.

Nu ai vedea fețe triste
De necazuri, să se îmbete,
Nici persoane pesimiste
După dânsa, să regrete.

Oameni simpli, împărați
De moarte au avut parte,
Nici sfinții n-au fost iertați
Doar slăviți, în sfânta carte.

Moartea însă-i veșnică
N-are mamă, n-are tată,
Tuturor potrivnică
Pururi va fi blatemată.

Moarte-ai hâdă și urâtă
Crâncenă și nemiloasă,
Fără dinți în gură, slută
Purtând în mână o coasă.

Moartea-ntruna ne zâmbește
Fără să ne-mpotrivim,
Știm că nu ne păsuiește
Atunci, zilnic, să-i... zâmbim.

TRAIAN DORZ

Mamă, știi tu oare?...

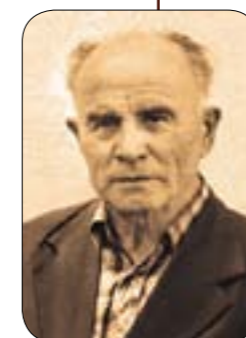
Mamă, știi tu oare, mamă, datoria ta,
știi tu cât de sfântă este, dar și cât de grea?
știi tu oare ce așteaptă Dumnezeu să fii
pentru El și pentru lume între-ai tăi copii?

Mamă, mamă, nu uita,
nu uita datoria ta,
nu-ți uita răspunsul greu
către Dumnezeu!

Mamă, nu uita că fiul care-l ții la piept
poți să-l crești ori un netrebnic, ori un suflet drept,
poți să crești din el un înger, ori un ticălos -
pentru asta vei răspunde-n fața lui Hristos.

Mamă, tremură 'naintea marelui răspuns,
mamă, pentru Ochiul Veșnic nu-i nimic ascuns,
mamă, roagă-te și plânge, trage cât de greu,
dar să-ți crești copiii numai pentru Dumnezeu.

Mamă, mântuirea ta e nașterea de fii,
dar de fii curați și vrednici pentru cer - să știi.
Căci de viitorul lumii tu răspunzi mai greu,
mamă, nu-ți uita răspunsul către Dumnezeu.

Traian Dorz

ADUNAREA GENERALĂ

MURGENI, 8 FEBRUARIE 2014

I. RAPORTUL SINTETIC AL CONSILIULUI DIRECTOR cu privire la activitatea asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” în anul 2013

2014 – Anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni
Anul omagial al Sfintei Spovedanii și Sfintei Împărtășanii

Editat și tehnoredactat de salariat Mihai Andrei-Nicolae

DATE GENERALE

1. Fond social al membrilor (cont 113) la 31.12.2013:
25.975.286.00 lei

2. Nr. de membri la 31.12.2013: **31.512.**

3. Nr. înscrieri: **1838.**

4. Nr. decese: **726.**

5. Nr. retrageri: **173.**

6. Nr. transferuri externe: **20.**

7. Denumirea localităților în care avem membri:

Sediul Central: **BĂRLAD cu 16.919 membri.**

Sucursale (nr. membri): **Al. Vlahuță - 354, Băcani – 435, Banca – 1.242, Blăgești – 165, Bogdănești – 231; Ciocani – 480, Coroiști – 335, Fălcu – 367, Floreni (Epurenii) – 434, Frunțișeni – 341, Grivița – 643, Hălărești – 280, Iana – 420, Ivești – 703, Mălușteni – 129, Murgeni – 556, Pogana – 633, Perieni – 1000, Popeni – 715, Puiesti – 558, Raiu – 144, Roșiești – 262, Slănic Moldova – 180, Șuletea – 440, Tutova – 446, Unțești – 267, Vetrișoia – 137, Vișoara – 264, Vinderei – 548, Voinești – 314, Zorleni – 1570.**

TOTAL SUCURSALE: 32 CU 14.593 MEMBRI

8. Cele mai importante momente din viața C.A.R.P.-ului în 2013:

În anul 2013 unitatea noastră, Casa de Ajutor Reciproc „Elena Cuza” Bârlad, a concesionat, amenajat și construit clădiri pentru sedii la: Ciocani, Bogdănești, Grivița, Ivești, Puiesti, Vinderei, Șuletea, Alexandru Vlahuță și Murgeni.

Sediul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

a beneficiat de lucrări de reparații și modernizare, de extindere a sistemului de supraveghere video, toate însumând 48.238 lei.

Privitor la activitatea tehnologie informațională (IT), în anul 2013, s-au

făcut investiții de 342.462 lei.

Totodată a fost primit prin donație un Laptop Benq Joybook R55 G, la valoare de piață de 800 lei;

9. Persoanele cu o contribuție importantă la viața C.A.R.P.-ului în anul 2013:

- Prefectul Județului Vaslui – Radu Renga;
- Președintele Consiliului Județean al Persoanelor Vârstnice - Alexandru Porumb;
- Primarul Municipiului Bârlad - Constantin Constantinescu;
- Protopop Vasile Lăiu;
- Preot Petru Giușcă;
- Director Teatru "V. I. Popa" - Marcel Anghel;
- Director Muzeul "Vasile Pârvan" - Mircea Mamalăucă;
- Director Casa de Cultură – Simion Ion;
- Profesor Serghei Coloșenco – Coordonator la Revista "Viața Noastră";
- Învățător pensionar Rudi Victoria;
- Poet amator Aneta Matei;
- Contabil pensionar Lucica Burghilea;
- Director Medical Clinica Romsound – Dr. Marina Prunea;
- Dr. Oftalmolog Romanescu Carmen din Iași;
- Profesor Marin Maria;
- Dr. Cojocaru Irina și Cojocaru Lucian – Cabinet Ecograf;
- Profesor Maria Mihăilă;
- Profesor Neculai Ghețău;
- Profesor Gheorghe Gherghe;
- Profesor Munteanu Lucia;
- Catinca Popa – președinta Uniunii Pensionarilor Bârlad;
- Colonel (r) Ioan Staș;
- Comisarul șef al Poliției Bârlad, Vasile Chelaru;
- Vasile Fânaru;
- Avocat Boroș Dumitru;
- Notar Lulu Fânaru;
- Colonel (r) Pavel Pavelescu;
- Profesor Ecaterina Teletin;
- Col. (r) Pavelescu Pavel;
- Reflexo-kinetoterapeut Tudorița-Daniela Teodoru;
- Inginer Valeriu Costăchescu.

SERVICIILE SOCIALE ȘI COLABORĂRI

Magazinul de tip economat cu produse naturiste care funcționează în incinta unității noastre este unul cu care ne mândrim, fiind cel mai bine aprovizionat din județ și cu cea mai complexă gamă de produse. El este frecventat de un număr de peste **15.200 membri**, volumul de desfacere fiind de **739.167 lei**. **Specificăm că toate produsele naturiste existente pe stoc la sediu pot fi comandate și la magazinele economat specifice sucursalelor**, de către oricare membru al asociației, acest lucru deja devenind un obicei încă din anul 2012.

Magazine de tip economat cu produse alimentare, nealimentare, oferă toate produsele cerute de membrii Casei, la preț de furnizor, fără adaos comercial. la sediul central și la următoarele sucursale: Al. Vlahuță, Banca, Bogdănești, Ciocani, Iana, Ivești, Murgeni, Perieni, Pogana, Puiesti, Slănic Moldova, Șuletea, Unțești, Voinești, Zorleni, totalizând un volum de desfacere de **904.157 lei și 23.400 membri** deserviți. Specificăm că toate produsele naturiste existente pe stoc la sediu pot fi comandate și la magazinele economat specifice sucursalelor.

Magazine de tip economat cu produse și servicii funerare: A deservit în anul 2013, **726 membri**, volumul de desfacere fiind de **136.016 lei**. Acest magazin funcționează în incinta unității noastre și pune la dispoziția membrilor noștri produse necesare în situații de deces și anume: sicrie de diferite mărimi și calități, îmbrăcate complet; îmbrăcăminte sicriu; coroane și jerbe; cruci (inclusiv inscripționare); lumânări artisanale; transport capelă; transport înmormântări; prosoape de diferite dimensiuni; produse alimentare de bază necesare pentru înmormântări și pomeni la preț de furnizor (în parteneriat cu magazinul de tip economat al Casei), cărbuni și tămâie etc. La cerere se asigură și transport funebru. Menționăm că serviciile noastre funerare sunt atât pentru membri, cât și pentru nemembri, cele mai ieftine din oraș, modice, calitatea fiind garantată. Menționăm că produsele magazinului funerar se găsesc de cumpărat și în majoritatea sucursalelor.

Cabinete medicale:

Nr crt	CABINET	Nr pacienți	Valoare C.A.R.P	Valoare piața	Beneficiu	Observații
1	STOMATOLOGIE 1 - dr Podaru	1606	37704	67720	30016	
2	STOMATOLOGIE 1 - dr Dornianu	1393	15770	67130	51360	
3	STOMATOLOGIE 3 - dr Ivan	381	11240	24470	13230	
	TOTAL Cabinete Stomatologie	3380	64714	159320	94606	
4	CABINET TRATAMENTE	4199	14252	41324	27072	
5	CABINET KINETOTERAPIE	2342	18150	35755	17605	
6	CABINET TERMOMASAJ	3068		122720	122720	gratuit
8	CABINET ECOGRAF	491	5450	24550	19100	
9	OFTALMOLOGIE - dr Șerban	355	791	10650	9859	
10	OFTALMOLOGIE - dr Romanescu	595		29750	29750	gratuit
	TOTAL Cabinete Oftalmologie	950	791	40400	39609	

Servicii și ateliere

Saloanele de frizerie (cu puncte în localitățile Bârlad, Puiesti și Zorleni, pe bază de contracte prestări servicii), au primit un număr total de **10.648 de membri** în anul 2013, economisind suma de **76.146 lei**, față de anul 2012, când s-au adresat acestui serviciu 7.265 membri care au economisit 39.149 lei.

Atelierele de croitorie (cu puncte în localitățile Bârlad și Pogana) au deservit în anul 2013, 1.159 membri ce au economisit **2.501 lei** suportați de Asociație. În anul 2012 au fost deserviți 920 membri, valoarea suportată de asociația noastră fiind de 2.141 lei.

Cabinetul Juridic și-a dovedit eficiența în anul 2013 cu consultații juridice la **730 membri**, economisind **57.140 lei**, valoare suportată de Casă. Consultațiile juridice au fost și sunt efectuate de juristul cu care noi avem contract - și anume domnul **avocat Aurel Hobjilă**. Membrii Casei beneficiază de servicii juridice absolut **GRATUITE**.

Cercul de gimnastică ritmică și aerobică: În anul 2013, un număr de **1.236 membri** au participat la cursuri de gimnastică ritmică și aerobică, valoarea de care au beneficiat și care a fost suportată de Casă fiind de **22.163 lei**.

Nr crt	Cabinet	Nr beneficiari	Valoare C.A.R.P	Valoare piață	Beneficiu	Observații
1	Activitati Sportive	1236	2557,5	24720	22162,5	Gratuit pens.
2	Cabinet Ingrijire Corporala	458	6308	14135	7827	
3	Cabinet Juridic	730		57140	57140	Gratuit
4	Croitorie	1159	13282	15783	2501	
5	Frizerie	10648	37311	113457	76146	
	TOTAL GENERAL	28679	162960,5	649664	486703,5	

AJUTOARE RAMBURSABILE ȘI NERAMBURSABILE

Ajutoare rambursabile (împrumuturi) acordate în anul 2013

Valoare (lei) **31.352.761**, Nr. ajutoare **14.570**.

Ajutoare nerambursabile acordate în anul 2013

Valoare (lei) **973.175**, Nr. persoane **15.458**.

Tip ajutor	Valoare (lei)	Nr. beneficiari
Alimente	23.142	453
Îmbrăcăminte	20.354	629
Tratament Stomatologic	94.606	3.380
Tratament Oftalmologic	39.609	950
Cotă parte tratament	29.442	204
Ajutor deces	545.754	726

Alte tipuri de ajutoare:

Tip ajutor	Valoare (lei)	Nr. beneficiari
Ajutoare fidelitate	24.855	360
Ajutoare împlinirea vârstei de 100 ani	1.300	5
Ajutoare „Nunta De Aur”	5.550	111

AJUTOARE DIVERSE

Dorind să venim și mai mult în sprijinul cetățeanului în aceste vremuri grele, să îi ridicăm moralul și încrederea în viitor, dar și spre a populariza mai eficient politica asociației noastre – aceea de ajutor reciproc – conducerea unității a hotărât acordarea de **ajutoare nerambursabile** persoanelor cu o situație materială dificilă sau a persoanelor înzestrate din punct de vedere artistic, dar și ca o recompensare a fiecărui membru în parte.

Cu toate că am afirmat aceasta în nenumărate rânduri, cât și la precedentele Adunări, ne simțim obligați – datorită lipsei de înțelegere a unor membri – a reafirma următoarele: conducerea asociației a realizat că datorită situației economice de fapt a României, fiecare membru al C.A.R.P. “Elena Cuza” Bârlad, **trebuie recompensat prin rotație, indiferent de venituri, astfel încât să poată beneficia de aceste ajutoare și cei care nu au beneficiat de ele până acum**. Ajutoarele nerambursabile s-au acordat în raport de nivelul fondului cotizant, în cote procentuale stabilite prin

planul de măsuri de Consiliul Director sau prin hotărâri distincte cu ocazia unor sărbători religioase sau laice. S-a urmărit ca să nu fie defavorizați acei membri cu un fond cotizant consistent, iar ceilalți membri să fie determinați a-și mări fondul în cazul în care doresc să obțină ajutoare nerambursabile mai însemnate.

Astfel că s-au acordat la un număr de **15.458 membri, ajutoare în valoare de 973.175 lei**, după cum urmează:

Ajutoare prin anchetă socială, care semnifică ajutoare pentru cei defavorizați financiar, bolnavi, cu diferite handicapuri etc., totalizând 50 de cazuri, cu o valoare de 4.839 lei; deasemenea, pe lângă suma alocată de C.A.R.P. Bârlad, Federația Națională a Pensionarilor din România a contribuit cu suma de 9000 lei la un număr de 225 de persoane.

Ajutoare cu ocazia sărbătorilor religioase și laice naționale:

- zilelor de 1 și 8 Martie: 2 ajutoare, în valoare de 900 lei;
- Sărbătorilor Pascale: 4936 ajutoare, în valoare de 119.033 lei;
- 1 iunie (Ziua internațională a copiilor): 63 ajutoare, în valoare de 6300 lei;
- 1 octombrie (Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice), respectiv 8 octombrie (Ziua C.A.R.P. “Elena Cuza”): 10 ajutoare în valoare de 380 lei;
- Ziua Armatei (25 Octombrie): 17 ajutoare, în valoare de 800 lei;
- Nașterea Domnului (Crăciunul) și Anul Nou: 1963 ajutoare, în valoare de 92.071.

Ajutoare pentru activități culturale: 5075 ajutoare, în valoare de 71.195 lei, dintre care 4 spectacole la Teatrul Victor Ion Popa Bârlad, fiind deserviți 1200 membri, valoarea fiind de 4800 lei.

Ajutoare pentru activități sportive: 360 ajutoare, în valoare de 13.880 lei.

Ajutoare pentru împlinirea vârstei de și peste 100 ani, în număr de 5, suma fiind de 1300 lei, fericiții membri aniversați fiind: Popoiu Ioniță, Bârlad (100 ani); Mucenica Natalia, Bârlad (103 ani); Teletin Ștefana, sat Tutova (101 ani); Malanca Ștefan, Bârlad (100 ani) și Enache Parascheva, Bârlad (100 ani). Vă informăm că între timp au decedat: Popoiu Ioniță, Mucenica Natalia, Enache Parascheva și Teletin Ștefana pentru care să ne rugăm ca Dumnezeu să-i ierte.

Ajutoare umanitare din sponsorizări (cămăși S.C. Confecții S.A. Bârlad), totalizând 629 de cămăși, la un număr de 629 membri, în valoare de 20.354 lei.

Ajutoare umanitare (bolnavi HIV centrul “Speranța 2000”, persoane vârstnice aflate în dificultate și pentru sprijinirea educației tinerilor cu situație materială precară): 453 ajutoare, în valoare de 23.142 lei.

Ajutoare (donații) din partea salariaților C.A.R.P „Elena Cuza” Bârlad în sprijinul a 4 membri nevoiași, însumând suma de 2100 lei.

Colaborări cu autoritățile locale:

Prefectura Județului Vaslui, Consiliul Județean, Primăria Bârlad, Consiliul local Bârlad și Primăriile și Consiliile Locale din comunele cu sucursale, organele de media locală, Poliția locală.

Colaborări cu organizații neguvernamentale

Asociația „Myosotis”, Asociația „România Dreaptă”, Asociația „Speranța copiilor 2000, Techsoup România.

Alte activități desfășurate

Campania „Declarația 230” – 2% - 1.023 persoane, cu o valoare de 28.895 lei;

Campania „Ajutați-ne să cumpărăm un ecograf” începută din februarie 2012.

Până la data de 31.12.2013 au fost donați 49.631 lei de la un număr de 10.956 persoane.

Din donațiile de 2% și Campania derulată am reușit să achiziționăm un ecograf performant în valoare de 63.918,90 lei, precum și un aparat pentru aerosoli cu ultrasunete în valoare de 12.019,55 lei.

În anul 2013 am derulat și Campania pentru cea de-a 60 aniversare a Casei și, cu acest prilej, construirea unei troițe, donându-se până în prezent 22.746 lei pentru troiță și 8.771 lei pentru aniversarea Casei. Se remarcă domnul Romașc Nelu din Voinești care a donat 4.500 lei pentru troiță.

Programe în parteneriat

Activități culturale în parteneriat cu Casa de cultură a sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Teatrul „V.I. Popa” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Centrul Eminescu, Sindicatul Uniunea Pensionarilor Bârlad, Asociația persoanelor vârstnice, Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu”, Școala „M. C. Epureanu” nr.9 Bârlad, Prefectura județului Vaslui, Protoieria Bârlad, Poliția Bârlad, Cabinet avocatură Boroș Dumitru, Cabinet notarial Lulu Finaru, Tipografia S.C. Irimpeș S.R.L., organismele locale de media, dintre care amintim televiziunile Media Tv și Cony Sat, ziarele *Obiectiv*, *Monitorul* și *Vremea Nouă*, cât posturile locale de radio etc. cu participarea unui număr de peste 2500 membri.

Activități culturale educative și artistice:

1. Revista „Viața noastră”

Nu greșim când spunem că cea mai importantă ramură a activității culturale susținute de către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad este reprezentată de revista **„Viața noastră”**, revistă care apare trimestrial.

Publicația citată a sporit considerabil în calitate, cât și în întindere, devenind foarte apreciată și căutată de membrii

noștri, unii foarte bătrâni și împovărați, care, cu toate greutățile de deplasare, vin de multe ori la sediul Casei numai spre a primi gratuit binemeritul număr al revistei „Viața noastră”.

Revista a devenit, de asemenea, foarte apreciată și pe plan local, și pe plan național – ea ocupându-și deja un loc de frunte între publicațiile cel puțin regionale și acestea nu sunt cuvinte goale. Ea a devenit citită și râvnită chiar și de salariații și membrii a multor alte Case de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din întreaga Românie, iar unii dintre aceștia a și tinut morțiș a participa la lansările noastre, cu toate că au fost nevoiți a călători zeci și sute de kilometri pentru acest fapt.

În paginile revistei noastre puteți găsi articole în primul rând despre activitățile Asociației – căci noi considerăm că transparența în activitățile întreprinse de noi este vitală și că membrii au dreptul și trebuie să știe totul despre drepturile, serviciile, facilitățile, dar și responsabilitățile și obligațiile care le au față de Asociație și ceilalți membri.

Crezul acestei reviste, coordonate ideologic de redactorul Mihai Andrei-Nicolae reprezintă **Apărarea Adevărului**, fie el religios, economic, social, istoric și național – într-un cuvânt duhovnicesc-antropologic.

Trebuie cunoscut din început că această revistă nu este opera unui singur om, ci în spatele ei se află numeroși oameni de valoare, suflete muncitoare și dedicate, dintre care enumerăm: profesorii pensionari **Serghei Coloșenco**, **Gheorghe Gherghe**, **Nicolae Ghețău**; **Maria Marin**; comisarul șef al Poliției Bârlad, **Vasile Chelaru**; **Catinca Popa**; colonel (r) **Ioan Staș**; **Vasile Fânaru** și mulți alții, oameni pe care îi iubim și apreciem, care au colaborat cu texte specifice pregătirii lor profesionale, precum: învățător pensionar **Rudi Victoria**; **Maria Epure**; colonel (r) **Pavel Pavelescu**; **Matei Aneta**; medicul Director de vânzări la Romsound, **Marina Prunea** din Cluj-Napoca, care număr de număr colaborează cu noi; medic pensionar **Ecaterina Teletin** – un exemplu de voință și dedicare; reflexo-kinetoterapeut **Tudorița-Daniela Teodoru**, un om foarte dedicat profesiei sale și oamenilor și către cabinetul căreia pe oricine îndemnăm; comisar șef **Gâlcă Marin**, și alții pe care poate i-am omis și către care ne cerem scuze, având încredere că nu se vor supăra, deoarece dacă ne cunosc cu adevărat, știu că noi oricum îi purtăm în inimi.

Dorim totuși a mai adăuga și faptul că sunt numeroși membri simpli care și-au dorit cu tot dinadinsul a colabora cu noi și de a sprijini revista, dintre care amintim pe Iftene Cioriciu, Petruș Andrei, Virginia Pugaci, Trofin Maria, Teodoru Ioana, Nicolae Obreja și mulți, mulți alții.

Specificăm fără ocoliș și fără motive obscure, că revista este publicată cu ajutorul donatorilor și sponsorilor, iar sufletul acestei reviste și cel care luptă cel mai mult ca aceasta să reziste, este chiar Președintele Casei, domnul Mihai Nicolaie.

Un fapt inedit este colaborarea revistei noastre cu diferite asociații și publicații naționale, dintre care amintim:

- Asociația „Ortodoxia Tinerilor”, Galați, prin președinte Claudiu Bălan, care a și publicat un articol în revista noastră (*Participarea la o nuntă sau un botez a ajuns un lux*, nr 13/2013) și care ne-a dat acordul de a publica orice text/fotografie ce aparține de membrii și semnatarii asociației pe care o conduce;

- Publicația națională „Familia ortodoxă”, București, prin bunăvoința bio-fizicianului Virgiliu Gheorghe.

În final, prezentăm activitățile culturale care s-au desfășurat în cadrul asociației noastre, majoritatea realizate din inițiativa Președintelui Mihai Nicolaie – chiar dacă nu toate dintre ele au fost realizate sub egida directă a Redacției „Viața noastră”, dar acestea având totuși ecou în paginile revistei noastre, după cum urmează:

2. Simpozioane, conferințe, dialoguri:

- **Simpozionul „Personalități ale Unirii Principatelor”**, dedicat zilei de „24 ianuarie 1859”, susținut de către col (r) Ioan staș și profesor Maria Marin, sâmbătă 19 ianuarie 2013, ora 11.00, în Sala de Conferințe „A.I. Cuza” a C.A.R.P. Bârlad;

- **Conferința „Femeia în percepția societății și civilizației”**, manifestare dedicată Zilei Internaționale a Mamei, susținută de către profesor Gruia Novac și redactor Mihai Andrei-Nicolae, miercuri, 3 martie 2013, orele 17:00, în Sala de Conferințe „A.I. Cuza” a C.A.R.P. Bârlad;

- **Simpozionul „Idea de unitate la români. Contribuția domnitorului A.I. Cuza la crearea României Moderne”** – susținut marți, 19 martie 2013, orele 9:00, de profesor de istorie Maria Marin în Sala de Conferințe „A.I. Cuza” a C.A.R.P. Bârlad, cu ocazia împlinirii a 193 de ani de la nașterea domnitorului Alexandru Ioan Cuza;

- **Simpozionul „300 de ani de la nașterea cronicarului Miron Costin”**, susținut sâmbătă, 30 martie 2013, orele 9:30, de profesor de istorie Elena Monu, în Sala de Conferințe „A.I. Cuza” a C.A.R.P. Bârlad;

- **EVENTIMENT SUSȚINUT: Participarea în ziua de 4 aprilie 2013, orele 15:00, în cadrul bisericii cu hramul „Sfântul Ilie” Bârlad, la Slujba religioasă dedicată împlinirii a un an de la primele proteste ale bârlădenilor împotriva exploatarea gazelor de sist prin metoda hidraulică pe teritoriul județului nostru și a României întregi;**

- **Lansarea cărții scriitoarei Dorina Stoica, „De Florii în Țara lui Iisus” sub egida asociației noastre și lansarea celui de-al 11-lea număr al revistei C.A.R.P. Bârlad „Viața noastră”, primul număr pe 2013, dedicat Zilei Mamei, Floriilor și Sfințelor Paști. Manifestarea a avut loc sâmbătă, 27 aprilie 2013, ora 11.00, în Sala de Conferințe „A.I. Cuza” a C.A.R.P. Bârlad și a fost susținută de profesorul Serghei Coloșenco și redactorul Andrei-Nicolae Mihai;**

- **Conferința „Carol I și Independența”**, susținut vineri, 10 mai 2013, orele 11:00, de profesor de istorie Maria

Marin, în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad;

- **Marșul de protest împotriva exploatării gazelor de șist prin metoda hidraulică pe teritoriul județului nostru și a României întregi, la data de 27 mai 2013**, pe platoul de la intrarea în Grădina Publică Bârlad;
- **Simpozionul "Alecsandri și Eminescu aproape de Bârlad"**, susținut sâmbătă, 15 iunie 2013, orele 11:00, de profesorii Mihaela Ghețău și Alina Coman, în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad;
- **Recital de poezie cu ocazia Zilei Limbii Române**, susținut de poetul Dumitru Olaru, în data de 31 august 2013, orele 10:00, în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad;
- **Acțiunea "Prevenirea înșelăciunilor față de persoanele vârstnice prin simularea accidentelor de circulație"**, organizată în parteneriat cu Inspectoratul de Poliție a județului Vaslui (I.P.J.) și Poliția municipiului Bârlad, ce a avut loc luni, 30 septembrie 2013, orele 13:40, în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad, fiind susținută de Comisar șef Macovei Nelu și Agent șef municipal Pascal;
- **Conferința "Pe aici nu se trece!"**, suținută joi, 24 octombrie 2013, orele 10:00, de profesor de istorie Maria Marin în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad, cu ocazia Zilei Armatei Române;
- **Inaugurarea și sfințirea noului sediu al Sucursalei C.A.R. a Pensionarilor Ciocani**, Sâmbătă, 26 octombrie 2013, orele 13:00, prilej cu care s-a realizat și o ceremonie aniversară a familiilor membre CARP din comunele Ciocani, Ivești, Coroiești, Șuletea și Bogdănești care și-au serbează în anul 2013 Nunta de aur; o manifestare de suflet, cu ocazia căreia au fost sărbătorite 20 de familii într-un mediu de înaltă ținută duhovnicească;
- **Simpozionul "George Tutoveanu, poetul albastrului"**, manifestarea, prilejuită de împlinirea a 141 ani de la nașterea poetului și omului de cultură George Tutoveanu, ce a avut loc miercuri, 20 noiembrie 2013, orele 10:00, în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad și a fost susținută de profesor de limba și literatura română Lucia Munteanu;
- **EVENIMENT SUSȚINUT: "Televiziunea și internetul – prietenii sau stăpânii noștri"**, conferință ce a avut loc în ziua de 27 noiembrie 2013, orele 18:00, la Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bârlad și a fost susținută de biofizicianul Virgiliu Gheorghe, care a prezentat un expozeu despre transformările suferite de omul contemporan în interacțiunea sa cu tehnologia informațională. Evenimentul a fost organizat de Parohia "Învierea Domnului și Sfânta Ecaterina Bârlad";

• **Conferința "Prin jertfă s-a înfăptuit România Mare"**, suținută Vineri, 29 noiembrie 2013, orele 10:00, de profesor de istorie Maria Marin, în Sala de Conferințe "A.I. Cuza" a C.A.R.P. Bârlad, cu ocazia Zilei Naționale a românilor.

3. Spectacole, manifestări artistice:

- **Spectacolul „Tinere vârstare"**, organizat în ziua de 26 mai 2013 la Sala Casei de Cultură „George Tutoveanu" Bârlad cu ocazia Zilei Internaționale a Copiilor, spectacol special, plin de gingășie și surprize delicate, cu participarea: formației de mandolină "Doina Similei" (Sc. Al. Vlahuță); formației de dansuri populare "Micii răzeși" (Pogonești); formației de dans "Magic" (Grădinița nr. 13); ansamblului folcloric "Alunelul" al școlii gimnaziale Gara Banca; grupei de teatru a Colegiului Național "G.R. Codreanu"; formației de muzică folk "Ecolul" a Colegiului Național "G.R. Codreanu" cât și a multor alte tinere talente, copii sau nepoți ai membrilor sau salariaților CARP Bârlad;
- **Ceremonia aniversară a familiilor membre C.A.R.P. comunele Iana, Pogana, Puiesti și Voinești**, la data de 21 iulie 2013 – cu ocazia inaugurării sediului Sucursalei din comuna Puiesti, județul Vaslui și a comemorării a 131 de ani de la nașterea compozitorului, dirijorului și folcloristului Gheorghe Cucu; Asociația noastră a sărbătorit 15 familii, cărora li s-a dedicat spectacolul extraordinar închinat în memoria fiului locului, folcloristul Gheorghe Cucu și dedicat tuturor familiilor care își sărbătoresc Nunta de aur. Spectacolul a fost susținut de: Corul bisericesc "Gheorghe Cucu" al Protoieriei Bârlad; Formația de mandoline "Doina Similei" din comuna Alexandru Vlahuță; Ansamblul folcloric "Răzeșii" din Pogonești; Grupul vocal "Busuic moldovenesc" al pensionarilor Vaslui; Solista vocală Zaharia Paula; solistul vocal Alexandru Jula.

În prealabil a avut loc o frumoasă și deosebită slujbă religioasă, la care au participat mai bine de 15 preoți slujitori, iar familiilor sărbătorite de Asociația noastră (în parteneriat cu primăriile Iana, Pogana, Puiesti și Voinești) li s-au oferit: câte o diplomă, un buchet de flori și un ajutor nerambursabil în valoare de 50 lei.

În parteneriat cu Consiliul Local Bârlad, familiile din mediul urban au fost sărbătorite în cadrul **unei petreceri cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a celei de-a 59-a aniversare a Casei**, pe data de 3 octombrie la Centru de Afaceri Tutova, în parteneriat cu Sindicatul Liber al Pensionarilor și Primăria Bârlad. Acestora li s-au oferit – pe lângă masa festivă – și diplome, flori și ajutoare nerambursabile de câte 50 de lei/familie. La organizarea acestei petreceri au fost prezente și invitați de marcă, cum ar fi formația folclorică Frații Răuț, care au încântat prin talentul lor artistic familiile sărbătorite.

- **Spectacolul "Toamna amintirilor"**, organizat cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a celei de-a 59-a aniversare a Casei, sâmbătă, 5 octombrie 2013, la Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bârlad. Spectacolul a înmănunchat un buchet sensibil de frunze tomatice în culori vii, pline de cântec, poezie și speranță: mângâieri pentru sufletele bătrâne. Dintre participanți amintim: grupul folcloric "Răzeșii" Pogonești;

solista Zbârcea Elena Isabela; folkistul Tufă Dragoș; ansamblul de dansuri "Hora"; rapsodul popular Huțanu Natalia din Popeni; Ansamblul de cimpoieri "Florica" din Perieni; Corul "Crizantema", C.A.R.P. Bârlad;

- **Spectacolul "Visând la dansul fulgilor de nea"**, cu participarea extraordinară a solistului vocal George Forcos Palade, ce a avut loc Sâmbătă, 14 decembrie, la Teatrul "Victor Ion Popa", Bârlad. Dintre participanți amintim: corul "Crizantema" al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad, grupul vocal al Clubului "Oliver", grupul "Voioșii", Fedești, Com. Șuletea; Pruteanu Valerica; solista vocală Elena-Isabela Zbârcea; rapsodul popular Huțanu Natalia Popeni; grupul folcloric "Rapsozii Pogoneștilor"; Aneta Matei; Grupul coral "Sfinții Împărați Constantin și Elena" Perieni; solistul folk Tufă Dragoș; solist vocal Chelaru Diana; Corul "Axios" al Cântăreților Protopopiatului Bârlad; Grupul folcloric "Rapsozii Iveștilor".

• **Concertul "Din lumina unui Crăciun"**, susținut de solistul vocal Fuego, la Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bârlad în data de 11 decembrie 2013, orele 19:00.

4. Activități sportive:

- **Cupa mărișorului la șah, cros și tenis de masă**, martie 2013;
- **Competițiile de șah, cros și tenis de masă "Tinere vârstare"**, adresate copiilor cu ocazia zilei de 1 iunie, ce au avut loc în luna mai 2013;
- **Competițiile de șah, cros și tenis de masă cu ocazia "Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice" și a celei de-a 59-a aniversare a Casei**, septembrie-octombrie 2013;
- **Crosul "Hai cu noi pe pista sănătății" organizat cu ocazia Zilei Naționale a României**; la cros a putut participa în afara membrilor C.A.R.P. și ai Sindicatului Liber al Pensionarilor, orice alt iubitor al mișcării. Startul a avut loc la Foișorul din Grădina Publică.

Acțiunea s-a organizat și în scop caritabil, deoarece sponsorii au donat bani pentru fiecare kilometru alergat de fiecare concurent în parte, bani ce vor fi direcționați către achiziționarea unui ecograf de ultimă generație;

- **Concursul de șah și tenis de masă organizat cu ocazia Zilei Naționale a României**, noiembrie 2013;
- **Competiția pentru copii la șah și tenis de masă, cu ocazia Sărbătorilor Crăciunului**, decembrie 2013.

II. DIN LUĂRILE DE CUVÂNT ALE PARTICIPANȚILOR

Doamnelor și domnilor invitați, delegați, participant la lucrările Adunării Generale Ordinare a C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad

La început de an în toate unitățile productive, economice și asociații se țin Adunări Generale Ordinare pentru a aduce la cunoștință membrilor săi despre activitatea depusă timp de un an de către salariați, șefi de sucursale din cadrul CASEI noastre, a membrilor pensionari, colaboratori cât și a Consiliului Director-Forumul ce coordonează întreaga activitate a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Elena Cuza - Bârlad.

Așa cum știți Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor are scop principal sprijinirea membrilor prin acordarea de împrumuturi rambursabile, ajutoare nerambursabile, ajutoare pentru acoperirea unor cheltuieli cu înmormântarea foștilor membri și prin prestarea serviciilor: croitorie, frizerie, magazine naturiste, magazine de obiecte mortuare, magazine alimentare economat, iar pentru sănătate: cabinete medicale accesibile tuturor membrilor casei noastre. Așa este scris în statutul Casei și așa se prezintă realitatea în organizarea Casei în prezent.

În această zi de mare însemnătate a Casei noastre care prin Raportul de activitate a prezentat Bilanțul Contabil Financiar cu părțile pozitive și negative ale Casei, fapt ce ne arată că suntem nemulțumiți de felul cum s-a încheiat anul financiar contabil în 2013.

Fiecare dintre noi în cuvântul său critic și autocritic poate să vină cu propuneri economice, cultural-sportive pentru a dezvolta și mai mult activitatea Casei și a fi mândri că suntem membri ai acestei asociații cu caracter apolitic privat, civic, de binefacere, de întraajutorare mutuală și ocrotire socială.

Ca membru al CARP Bârlad am avut posibilitatea să particip la multe evenimente cultural-sportive organizate de către conducerea Casei și am avut privilegiul de a cunoaște numeroși oameni de cultură, oameni deosebiți, profesioniști care au explicat cu atâta dăruire din cunoștințele lor teme de istorie și literatură.

În perioada anului 2013 am participat la 2 lansări de carte sponsorizate de către membri noștri din cadrul Casei de de Ajutor Reciproc "Elena Cuza" Bârlad.

Pot spune că am participat la inaugurarea sediilor CARP Puiesti și Ciocani sedii ce vin în ajutorul membrilor pensionari din aceste localități, că nu se mai deplasează la Bârlad pentru orice problemă.

La Puiesti a avut loc și lansarea volumului de versuri- *Eminescu, eternal fascinație*, sub îndrumarea profesorală a poetului Petruș Andrei, urmat de un spectacol special dedicate familiilor care au sărbătorit Nunta de Aur- familii

din șase comune limitrofe venite cu primarii lor. Tot aici s-a sărbătorit 130 de ani de la nașterea compozitorului Gheorghe Cucu, fiu al acestor locuri-Puiesti.

Am participat la sărbătoarea „Nunta de Aur” pentru membrii Casei atât la Bârlad cât și la Grivița. Sărbătoare pregătită și organizată de conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" - Bârlad.

Să nu uităm de Grupul Coral Crizantema - formațiune corală, alcătuită numai din membre ale Casei noastre prin programele susținute cu diferite ocazii culturale a reușit să fie admirat și aplaudat de spectatorii prezenți în sală pentru ca a transmis emoția cântecului de grup.

Pot spune că în anul 2013 nu au lipsit competițiile sportive: cros, șah, tenis de masă cu prilejul –Cupa Marțisorului, Cupa 1 Mai, Cupa Toamnei, Cupa 1 Decembrie, competiții la care au participat mulți membri pensionari.

Îmi pare nespuse de rău că la aceste activități cultural-sportive organizate de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor-Bârlad nu participă un număr cât mai mare de pensionari, cu toate că aceste activități sunt afișate la Panoul de Informații ale Casei cât și prin mijloacele TV în special postul local Media TV Bârlad.

Pe viitor fiecare dintre noi să dăm dovadă de mai multă preocupare și implicare în activitatea de zi cu zi a Asociației, pentru ca la sfârșitul anului 2014 să fie un an financiar economic mulțumitor, ca activitatea Casei să meargă mai departe pentru realizarea scopurilor propuse prin Strategia de Dezvoltare a anului 2014.

Anul acesta Casa noastră împlineste 60 de ani de activitate în sprijinul membrilor pensionari, eveniment ce va avea loc în luna octombrie 2014. Personal doresc mult succes, ani buni și lungi în activitatea Casei noastre, Casă pe care fiecare dintre noi trebuie să o prețuim că la momente grele ne scapă de îngrijorări.

În încheiere doresc să mulțumesc pentru activitatea pe care o desfășoară în cadrul CARP Elena Cuza- Bârlad, întregului grup salarial, Consiliului Director în frunte cu domnul magistrat Mihai Nicolae, care fac eforturi deosebite pentru a găsi cele mai eficiente soluții de a veni în sprijinul membrilor noștri care se află în situații precare. Pentru a realiza aceste dorințe trebuie să fim cu toți uniți, mai activi, cu mai multă inițiativă și dăruire sufletească. Consider că numai așa putem schimba lucrurile în mai bine.

Doresc în continuare succes deplin lucrărilor Adunării Generale Ordinare a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Elena Cuza-Bârlad.

Vă mulțumesc!

Vă doresc multă sănătate, spor la treabă și să ne vedem mereu cu bine, pensionari!

Pensionar, **Valentin Roșca**

Stimate Doamne, stimați Domni

O să vi se pară curios, dar ce vreau eu să spun acum, aici, voi prezenta prin versuri cu rimă 18 strofe.
Așadar ....

Am mai dat un an la spate,
De la Slănic la Murgeni,
Astăzi suntem toți aici
La anu poate la Plopeni.

Acum , la Darea de seamă,
Vreau să spun, spre a lua aminte:
Casa noastră-i nepereche
Un CAR ce nu se compromite.

Mare istoric ea are:
"Elena Cuza" i s-a dat.
Soția Domnitorului Unirii
Colonelul din Bârlad.

Nu exagerez deloc
Și vă spun așa, cinstit
Mi-am propus s-aduc și critici
Dar, ce să fac, că n-am găsit.

Convocarea Casei noastre
Președinte și Consiliu Director
Veghează atent, neobosit
Ca totul să aibă spor.

Cu darul de-a prevedea
C-o planificare bună,
Și-o organizare dreaptă
Succese sunt lună de lună.

Corect însă judecând
Umărul cu sârg îl pune,
Tot personalul Casei noastre
Făcând Casa cu renume.

Financiar și cenzori,
Personal medical și auxiliar,
Toți,fără rezerve
Oferă Casei hărnicia-n dar.

Aria activităților CAR e largă:
Cu peste 30 de filiale,
Și peste 30000 de membri
Se fac eforturi mari, reale.

Avem cabinete medicale,
Diverse ateliere, necesare,
Magazine economat și naturist
Toate având o reală căutare.

Preocupări instructiv- educative,
Artistice și culturale,
Sportive, vizite, excursii,
C.A.R. –ul nostru are.

Față de-al nostru CAR
Mereu să ne-amintim
C-avem și noi îndatoriri
Pe care să le îndeplinim.

Să trăim în înțelegeri,
Și cu dreaptă îngăduință
Într-ajutorare crez să fie
Să ne ferim de suferință.

Pensionarii, membri ai Casei,
Au muncit ani buni de viață,
Fac eforturi mari, acum
Nevoilor să facă față.

Și-au arvunit munca lor
Mult, puțin, cât au putut,
Ca s-alunge sărăcia
Membri CAR s-au vrut.

De criticat, n-am criticat,
O propunere fac, nu una oarecare,
"Ajutoarele bănești să fie
Oleacă mai mărișoare."

Iar acum la încheiere,
Lucrul cel mai înțelept,
E ca la chemarea Casei
Să răspundem toți PREZENT !

Doar așa a noastră CASĂ
Va fi tot mai însemnată
Mai bogată, mai frumoasă.
C.A.R.-ul să trăiască
Reputația să-i crească !

Doamnelor și domnilor,
vă mulțumesc !

COL. (R) IOAN STAȘ

CASA MEA E CASA NOASTRĂ

(poezie dedicată Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” - Bârlad)

Aceasta e casa mea,
Cu toți oamenii din ea
Ce-o iubesc cu foc și dor:
CASA PENSIONARILOR.
Ar fi mare tragedie
Fără oameni ea să fie,
Ar fi o casă pustie.
Nesiliți, de voie bună,
Vin aici gândul să-și spună.
Cei care-au trudit o viață,
Vin aici plini de speranță,
Vin cu-o forță tinerească,
Bătrânețea s-o zdrobească.
Prinși în mrejele iubirii,
Joacă hora nemuririi.
Ca să știe orișicare,
Că această CASĂ MARE
Nu-i o casă oarecare,
E o casă-așa frumoasă,
Tânără ca o mireasă,
Care poartă-n ea, măreață,
Marea dragoste de viață.
Tot mereu de oameni plină,
E o fantastică uzină.
Peste tot în ea-ntâlnești
Sfinte datini strămoșești,
Fie că vin din Ivesti
Sau că vin din Pogonești
Sau din deal de Perieni
Talentații cimpoiari.
Riguros, făcându-mi tema,
Aș face mare păcat
Și ceva de neiertat
Să uit Corul Crizantema.
Care, când atacă o melodie,
Chiar și morții stau să-nvie.
Și diverse activități
Vin de unde nu te-aștepți:
Dansuri culte, de salon,
Cros, ping-pong, șah sau maraton,
Toate vin la unison,
C-o alura tinerească,
Casa s-o împodobească!
Că-s mai tineri sau mai vechi,
Talentați, fără perechi,
Toți merg sigur spre-un temei,
Să dea tot ce-i bun din ei.
Un exemplu cert ar fi,
Fără șansă de-a greși,
Este chiar doamna Matei,
Ce prin cânt și poezie,
Toarnă-n oameni bucurie.
Un alt tânăr talentat,
Meșter mare la cântat,
Când el pieptul mi și-l umflă,
Ați ghicit: e Dragoș Tufă!

Ce vine cu mare fler
Chiar din Clubul Oliver!
Cu-a lui slovă românească
Casa noastră s-o sfințească.
Dar pe lângă acești băieți,
Talentați și înțelepți,
Mai avem, bre, și poeți!
Cum e unul, D. Olaru,
Ce îi iese pe nas harul
Ce se crede că-i deștept
Și se dă mare poet,
De recită o poezie
Intră așa-ntr-o isterie
Și de-ncepe să vorbească,
Uită să se mai oprească!
Mic și gras, precum un dop,
Spune poezii NON-STOP!
De te-aduce-n așa hal,
De te-ntrebi, așa, ca omul:
Bă, oare acesta-i normal?
Dar să nu uităm, firește,
Pe acei de prin birouri,
Ce muncesc și ei de zor,
Că nicicum nu-s bibelouri!
Cât le este cu putință,
Toți muncesc cu sârguință.
Și cei din croitorie
Și cei de la frizerie

Și șoferii trag din plin
Și cei de la magazin
Și în ritmuri triumfale
Muncesc oamenii în alb
Din servicii medicale.
Dar să nu uităm nicicum
Cei ce merg pe un drum bun,
Pe domni consilieri,
Care nici ei nu-s boieri
Și, cu mult devotament,
Sunt la posturi permanente.
La fel, sunt de neuitat,
Cei din secretariat,
Și trudesc de nu există,
Cei ce fac acea revistă.
Ce în ea se oglindește
Tot ce casa-nfăptuiește.
Și cei din administrație
Și ei fac senzație,
Printr-o muncă susținută,
Au dorința împlinită.
Și muncesc pe săturate
Cei din contabilitate,
Fără ei, nici că se poate!
Fiindcă banul e la roate!
Și-n servicii funerare
Se muncește cu ardoare,

Ce o știm că, din păcate,
Omul e dator c-o moarte.
Acei ce i-am pomenit
Muncesc toți neconținut,
Cu un scop bine gândit:
Casa mereu s-o-nflorească
Și cu ea să se mândrească!
Dar, în fruntea tuturor,
Doamnelor și domnilor,
Casei noastre să-i dea spor,
Stă un vajnic procuror.
Om cu inimă și minte,
Casei noastre PREȘEDINTE.
Care, fără a-l peria
Și nici a mă gudura
Să o țină tot așa,
C-a făcut așa o casă,
Cum alta nu-i mai frumoasă!
Că-n cele mai mici unghere
Poți să lingi, de pe jos, miere!
Și e-o ordine, măi tată,
De rămâi, așa, subit,
Cu gura total căscată!
Despre domnul președinte,
Dați-mi voie, dragii mei,
Să mai spun două cuvinte:
Știind că pe acest pământ
Oameni răi încă mai sunt,
Să fie sigur de viață,
Și-a luat cu mare grijă
Strict măsuri de siguranță.
Că-i păzit, mânca-l-ar mama,
Mai grozav decât Obama!
Și de cineva te-ntreabă
O asemenea strictețe,
N-ai să găsești nicăieri,
Nici măcar la Casa Albă.
Ușile sunt ferecate,
Broaștele-s blindate toate,
Pân-ajungi la dânsul, frate,
Te trec sudorile toate!
Dar să știți, îi dau dreptate!
Fiindcă altfel nu se poate!
Că astăzi, ca niciodată,
Derbedeii te dau roată
Și-n acest context se cere
Ca să iei măsuri severe.
Ce-am avut eu a vă spune
N-au fost poante și nici glume,
Sunt lucruri adevărate
Ce se dovedesc prin fapte!
Dar, mergând tot mai departe,
Casa noastră bârlădeană,
Brațul ei cu bunătate,
Ea prin sate și-l împarte,
Străbătând o mare cale,

Prin 32 sucursale!
Unde, cei ce cotizează,
Cu toți beneficiază
De-mprumuturi rambursabile,
Firme și valabile,
Care sunt așa de multe,
Peste 14.500!
Și nerambursabile
Pentru cei ce-s necăjiți
Și de soartă rău bătuți,
Care sunt și ei destui,
Ce trec peste 10.000.
Și așa, ca informare,
Casa noastră, casă mare,
31.000 de membrii are!
Și acum, în încheiere,
Eu vă spun La revedere,
La mulți ani, cu bucurie,
Și la anul tot mai bine să ne fie
Casa noastră să-nflorească
Și în veci să viețuiască!

În anul ce a trecut
Multe s-au mai împlinit
În domenii diferite,
Fapte multe și gândite,
Toate nemaipomenite,
Ce doresc, în mod succint,
Cu drag să vi le prezint,
Care cred că este logic
Să le prezint cronologic:

- 3 martie 2013 – Cupa Mărțișorului la Cros – Ediția a II-a;
- 4 – 7 martie 2013 - Cupa Mărțișorului la Tenis de masă;
- 4 – 7 martie 2013 - Cupa Mărțișorului la Șah;
- 6 martie 2013 – Ziua Internațională a Femeii – Femeia în percepția societății și civilizației;
- 20 martie 2013 – Simpozionul *Ideea de Unitate la Români – Contribuția domnitorului Al. I. Cuza la crearea României Moderne*;
- 30 martie 2013 – Simpozionul 380 de ani de la nașterea cronicarului Miron Costin;
- 4 aprilie 2013 – Participarea la slujba religioasă, dedicată împlinirii unui an de la primele proteste ale bârladenilor împotriva exploatării gazelor de șist;
- 12 aprilie 2013 – Lumina Învierii, Lumina Primăverii la Casa Sindicatelor din Bârlad;
- aprilie 2013 – Simpozionul *De Florii în Casa lui Iisus* – prezentat de doamna Dorina Stoica;
- 10 mai 2013 – Conferința *Carol și Independența*;

- 26 mai 2013 – Spectacolul *Tinere vlăstare* – muzică și dans;
- 26 mai 2013 – Competiție Cros – Tinere vlăstare;
- 27 mai 2013 – Manifestare împotriva exploatării gazelor de șist;
- 27-31 mai 2013 – Competiție de Șah – Tinere vlăstare;
- 21 iulie 2013 – Inaugurarea sediului C.A.R.P. Puiesti și sărbătorirea nunții de aur a familiilor din comunele Iana, Pogana, Puiesti și Voinești;
- 31 august 2013 – Recitalul de Poezie susținut de Dumitru Olaru, cu ocazia Zilei Limbii Române
- 30 septembrie 2013 – Acțiunea pentru prevenirea înșelăciunilor față de persoanele vârstnice, prin simularea accidentelor de circulație;
- 30 septembrie – 4 octombrie 2013 – Competiția de Tenis de masă, cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a celei de-a 59 aniversare a Casei de Ajutor Reciproc;
- 30 septembrie – 4 octombrie 2013 – Competiția de șah sub aceleași auspicii;
- 5 octombrie 2013 – Spectacolul Toamna Amintirilor – organizat cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a celei de-a 59 aniversare a Casei de Ajutor Reciproc – care a avut loc la Casa Sindicatelor din Bârlad;
- 6 octombrie 2013 – Concurs de Cros, organizat cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a celei de-a 59 aniversare a Casei de Ajutor Reciproc;
- 24 octombrie 2013 – Conferința Pe aici nu se trece – în parteneriat cu Asociația Națională a Cadrelor Militare în rezervă și în retragere;
- 26 octombrie 2013 – Inaugurarea și Sfințirea noului sediu al Sucursalei Pensionarilor din comuna Ciocani;
- 26 Octombrie 2013 – Ceremonia aniversară a familiilor membre C.A.R.P din comunele Ciocani, Ivesti, Coroiești, Șuletea și Bogdănești, care își serbează *Nunta de Aur*;
- 20 noiembrie 2013 – Medalionul Literar George Tutoveanu – Poetul plopilor;
- 24 noiembrie 2013 – Concurs de

- Cros – Pista sănătății;
- 24 noiembrie 2013 – Concurs de Cros cu ocazia Zilei Naționale a României;
- 25 – 28 noiembrie 2013 – Concurs de șah cu ocazia Zilei Naționale a României;
- 25 – 28 noiembrie 2013 – Concurs de Tenis de masă cu ocazia Zilei Naționale a României;
- 29 noiembrie 2013 – Conferința cu titlul *România Mare s-a înfăptuit prin jertfă* – prezentată de Maria Marin;
- 16 – 19 decembrie 2013 – Concurs de ping-pong pentru copii, cu ocazia sărbătoririi Crăciunului;
- 16 – 19 decembrie 2013 – Concurs de șah pentru copii, cu ocazia sărbătoririi Crăciunului;
- 14 Decembrie 2013 – Spectacol Extraordinar de Colinde, Obiceiuri și Plugușoare - Spectacolul *Visând la Dansul Fulgilor de Nea* – care a avut loc la Casa Sindicatelor din Bârlad;

Acțiuni la care au participat invitați din afara membrilor Casei Pensionarilor:

- 20 aprilie 2013 – Turneul Extraordinar al pianistului Horia Mihail (Pavilionul Guguianu);
- 23 noiembrie 2013 – Simpozion Naționalism Ceaușist – *Între propagandă și realitate* – care a avut loc în sediul Primăriei;
- 27 noiembrie 2013 – Conferința cu tema *Televiziunea și Internetul – prietenii sau stăpânii noștri?* – susținut de domnul Dr. Virgiliu Gheorghe;
- 8 decembrie 2013 – Spectacol extraordinar de colinde Cristian Pomohaci - care a avut loc la Teatrul “Victor Ion Popa” din Bârlad;
- 9 decembrie 2013 – Concertul extraordinar de Crăciun Regal Vienez – care a avut loc la Teatrul “Victor Ion Popa” din Bârlad
- 11 decembrie 2013 – Turneul extraordinar de colinde Fuego – *Din lumina unui Crăciun* – care a avut loc la Casa de Cultură a Sindicatelor din Bârlad
- Decembrie 2013 – Spectacolul *Două femei deștepte și nebune, nebune de legat*.

DUMITRU OLARU,
Bârlad, 28 decembrie 2013,

PROIECTE, OBIECTIVE ȘI MĂSURI PE ANUL 2014

- Consiliul Director își propune ca la sfârșitul anului 2014 asociația noastră să numere minim 32.000 de membri;
- Organizarea de excursii pentru membrii asociației, la tarife reduse cu 50% din contravaloarea transportului;
- Perfecționarea activității de acordare a împrumuturilor, a ajutoarelor nerambursabile și a ajutoarelor de deces;
- Dezvoltarea relațiilor instituționale cu organismele legislative ale administrației publice centrale și locale pentru promovarea și susținerea proiectelor legislative care fac referire la drepturile membrilor asociației, persoane de vârstă a treia;
- Realizarea de proiecte și programe de asistență socială și medicală;
- Diversificarea de către asociație și sursele sale a activităților cultural recreative de socializare și consiliere psihosocială pentru persoane vârstnice.
- Înființarea unui cabinet pentru consultații EKG.
- Procurarea de spații pentru sedii sucursale la prețuri rezonabile și avantajoase;
- Procurarea unui spațiu pentru înființarea unui CLUB cu utilități multiple: tenis masă, șah, mese pomenire, activități culturale și sportive, spectacole, etc;
- Instalarea, în clădirea administrativă a asociației, a unui sistem de alarmare în caz de incendiu.
- Sărbătorirea celor 60 de ani de la înființarea asociației, prin diverse manifestări susținute în special din donații și sponsorizări:
  - construirea unei troițe;
  - activități culturale, sportive, sociale, etc;
  - lansarea monografiei asociației, ș.a.
- Organizarea de acțiuni comune cu Federația Națională a Pensionarilor din România, acțiuni ce vor fi incluse în cadrul manifestărilor dedicate aniversării celor 60 de ani de la înființarea asociației.
- Acordarea de minim 3000 de ajutoare nerambursabile cu diverse ocazii (laice, religioase, etc), precum și pe bază de anchetă socială, în funcție de disponibilitățile bănești ale asociației.
- Promovarea diverselor activități organizate prin publicarea pe site-ul asociației a materialelor foto și video aferente acestor activități.
- Achiziționarea a cel puțin încă un autoturism de teren având în vedere numărul mare de sucursale și dificultatea cu care se ajunge la acestea în special pe timp ploios sau de iarnă.
- Renovarea spațiului în care funcționează magazinul de produse alimentare/realimentare.
- Obținerea de donații și sponsorizări.

GRUIA NOVAC

PUBLICITATE? (ÎI PUTEM SPUNE ȘI AȘA)

Pasiune de demult – „Eheu! fugaces...” – a lui **Serghei Coloșenco** s-a împlinit întotdeauna cu și prin gentilețe, aceasta fiindu-i însușietatea caracterială care-i temeinicește generozitatea cu care se înfățișează larg în vecinătatea oricui. Că e un doct total, că a slujit, la catedră, *Limba Neamului Meu* cu o dăruire aflată din ce în ce mai rar în preocupările didactice ale mai tinerilor (colegi?), o arată și sinchiseala pentru miile de texte-careuri rebusiste, posesiune în care Serghei e genial și va rămâne stăpân etern.

Dintotdeauna, în școală, fiecare disciplină și-a căutat, ades cu folos, metodele și procedeele de transmitere și însușire a informațiilor. Iată-l pe Serghei Coloșenco, pentru ca să provoace intuiția și inteligența „implicațiilor”, propunând un procedeu infailibil, pe lângă, evident, cele clasice (multe perimate!), un **REBUS ȘCOLAR**.

În septembrie, 2013, vajnicul nostru Profesor tipărește, la Editura SFERA din Bârlad, o CARTE, da, o CARTE, de „rebus școlar”, cu cel mai frumos titlu din lume: **Limba și literatura română**. Are 110 pagini, 87 de careuri și 74 de alte și alte specii rebusiste.

Un careu, de regulă, se rezolvă în intimitatea camerei de învățat (uneori a... băncii!), elevul dezlegat fiind astfel de emoțiile pricinuite de prezența profesorului sau colegului deranjant. Așa apare curiozitatea, așa dorința de a-și proba suma de acumulări față de sine, iar de aici înainte calea interesului e infinită.

La o adică, de ce ar fi valabilă afirmația globală de mai la deal? Susținerea totală o găsim în *tematica* volumului, diversă, diversificată, completă – gramatică, literatură, stilistică – accesibilă fără a fi simplistă.

Doar câteva ilustrări: noțiuni de lingvistică, alfabetul, cazurile, adjectivul, pronumele, verbul, prepoziții, conjuncții, noțiuni de sintaxă, dicționare, gala scriitorilor, folclor, versificație, genuri literare, lecturi argheziene, oameni de școală, biverb reflexiv, copertă literară etc. etc., dar nici nu e profitabil să redactez lista întreagă a temelor. Cartea o edifică.

Rebus școlar. Limba și literatura română, carte a profesorului și rebusistului **Serghei Coloșenco**, este nu o simplă apariție editorială, nu o simplă scriere de autor, e un volum a cărui utilitate informațională și formativă ar deveni truism dacă am dezbate-o exagerat.

Definițiile din careuri, pe lângă aceea că terbuie să fie exacte, sunt formulate de o minte obișnuită cu simțul limbii noastre, dar mai cu seamă cu expresivitatea exersată în miile de opere naționale și universale citite de autor.

Cartea la care, succint, mă refer, e o adevărată enciclopedie națională în două părți:

1) Gramatica limbii române, și 2) Istoria literaturii române de la origini până în prezent. Cine se îndoiește de spusele mele să citească mai întâi, **Cartea** și apoi să mă sune. La telefon...

Alo! Domnilor Profesori, mă auziți? Căutați-l pe **Serghei Coloșenco** și „furați-i” volumul.

O să vă fie de folos, mai mult decât manualul...

SERGHEI COLOȘENCO

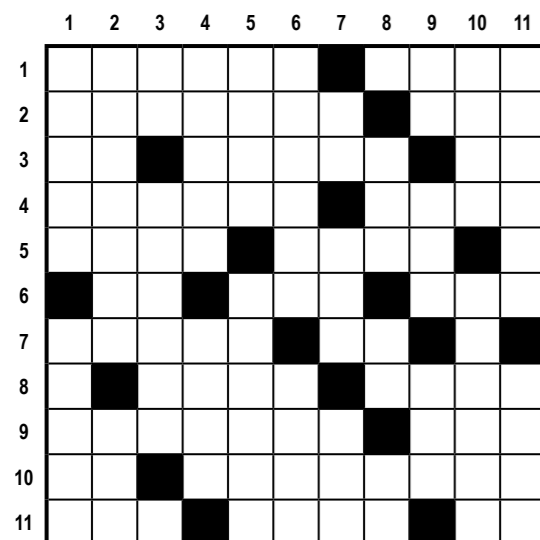
Rebus

OUĂ....

ORIZONTAL: 1) Fel de mâncare din legume și zarzavaturi în care se pun și ouă fierte tari, tăiate mărunț (pl.) ● Pește de apă dulce cu icre gustoase. 2) Ou fiert puțin, astfel încât gălbenușul să rămână moale (pl.; masc.) ● Ornament în forma unui ou. 3) Ultimele jumări! ● Oul nefiert (fem.) ● 2, 3 papanași! 4) Mâncare din ouă bătute și prăjite în grăsime ● Ouăle acestei păsări au coaja alb-verzuie. 5) Sat în județul Brașov ● Unul din ouăle de Paște. 6) Nichita Stănescu ● Grăsime animală ● Republica Sud-Africană (siglă). 7) Unul care calcă pe ouă ● Sparge coaja oului. 8) Ouă fierte mult ● Pește cu oase puține, ca să fie prăjit bine, se unge cu ouă și se tăvăleşte în făină. 9) Foile de aluat preparate pentru tort în care s-au folosit și ouăle ● Ouă fierte ca să poată fi mâncate cu lingurița. 10) Un ou în oglindă! ● Pești răpitori de mare, pescuiți pentru carnea și icrele negre. 11) Oul de furnică ● Ouăle de pește pregătite ca aperitiv ● Servește!

VERTICAL: 1) Jumări de ouă (reg.) ● Partea albă-transparentă, vâscoasă din compoziția oului, folosită, printre altele, la bezele. 2) Oul ca hrană pentru om ● Cocotier sălbatec din Brazilia. 3) Ultimele sarmale! ● Pasăre de baltă, cu pene negre și cu o pată albă între ochi, ale cărei ouă sunt comestibile (var.). 4) În acest loc (pop.) ● Grupare etnică din nord-estul Indiei. 5) Prăjitură făcută din straturi de aluat și cremă, acoperită cu glazură ornamentală, folosindu-se multe ouă ● Pasăre mare din zona tropicală a Africii cu oul mare, bun de consumat (pl.). 6) Neizbutire ● Harnic, viori (reg.). 7) Ioana Diaconescu ● Produse galinacee comestibile ● Lac în Austria. 8) Stat mult pe foc ● Carol Scrob ● Sfârșit de melodie! 9) La scrob! ● „Găina cu ouăle de...”, proză pentru copii de Alexandru Mitru ● Un om cu o jumătate de ou! 10) Pește răpitor de apă dulce ● Acești pești marini își depun ouăle vara în fluvii, în amonte, pentru reproducere. 11) Mâncare din ouă (reg.) ● Râu în Rusia.

Dicționar: BEIA, LOA, NATS, IRUC, IRR, NIIA.

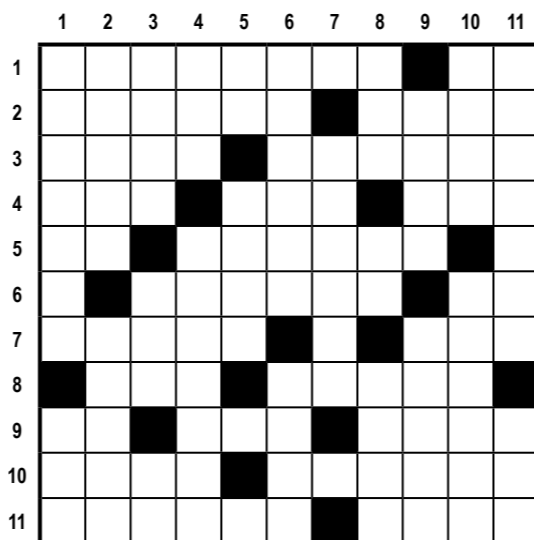
Dezlegări: OUĂ: SALATE, CRAP, CLEIOSI, OVA, RI, CRUDA, AP, OMLETA, RATA, BEIA, ROSU, R, NS, SEU, RSA, ATENT, AC, O, L, TARI, SOMN, BLATURI, MOI, UO, STURIONI, SAC, ICRE, IA. ...ROȘII: STĂNESCU, MI, CALINA, APAS, UTAN, DESERT, FOC, NOR, NEO, IS, DAVIES, R, T, SIRATO, AI, ARAMA, E, ACE, UTE, AMADO, OM, SAR, LUNA, CERC, PLANTA, ANCUTA, LAZA. DE PAȘTE: APRIL, AGATA, GOGA, FLORII, AS, MARE, APE, RTV, NICEEA, B, AB, PSI, RA, IA, ALTARE, R, CRACIUN, MAG, EA, OARDA, NH, AGAV, ARMATE, NOCIV, II, OZ, UNTARE, CANI. GHEORGHE: BLAGA, GYR, N, RANETTI, GTO, AZ, TARAN, EU, TANASE, ANCA, RO, ENESCU, E, IG, UTO, CA, COMOARA, IIR, REE, DINGO, M, AD, GE, SANDA, NICOLAE, EAT, EPITAF, ILIE.

... ROȘII ...

ORIZONTAL: 1) Poetul care în 1967 publică volumul „Roșu vertical” (Nichita) – Notă muzicală. 2) „... roșie”, filmul lui V. Șukșin – Pieile roșii (sg.). 3) Liric transilvan, autorul poeziei „Roșu și alb” – „... roșu”, film în regia lui M. Antonioni, cu Monica Vitti (nom.). 4) Face fierul roșu – Pată roșiatică pe cer – Prefix pentru nou. 5) Caise! – Actriță americană, a jucat în filmul „Moara roșie” (Marion). 6) Pictor român, a semnat pânzele „Natură statică cu casetă roșie” și „Femeie în halat roșu” (Francisc) – Posezi. 7) Metal roșiatic – Bolduri. 8) Cute pe dreapta! – Prozator brazilian, autorul romanului „Secerișul roșu” (Jorge). 9) Are și părul roșu – Cretă roșie (reg.) – „Roșie ca focul se ivea prin spărturile norilor” (Eminescu). 10) „... roșu”, film în regia lui J.P. Malville (nom.) – Macul roșu. 11) Eroină sadoveniană, „rumână la obraji” – Sat vasluian.

VERTICAL: 1) E roșie în basmul Fraților Grimm – Măsura lui Cuza. 2) A semnat regia filmului românesc „Mere roșii” (Alexandru) – Roșu la față. 3) Specie de grâu – Roșu de Iași – Roșu Cornel. 4) Începe să ningă! – Actor român, a jucat în filmul lui Peter Stein „Vagonul roșu” (Mircea). 5) În orice sens! – A povesti. 6) Actrița din filmul „Nufărul roșu” (Marietta) – Harpă (var.). 7) Pete roșii pe piele. 8) S-au întors! – Emil Oprea – Ued în Arabia Saudită, tributar Mării Roșii. 9) Localitate în Italia – A culege. 10) Întindere Roșie de apă – Pictoriță, autoarea unor „Flori roșii” (1894-1957). 11) Domeniu ce ne evocă Dumbrava Roșie – Istria!

Dicționar: ȘAR, ALAL, PENS.

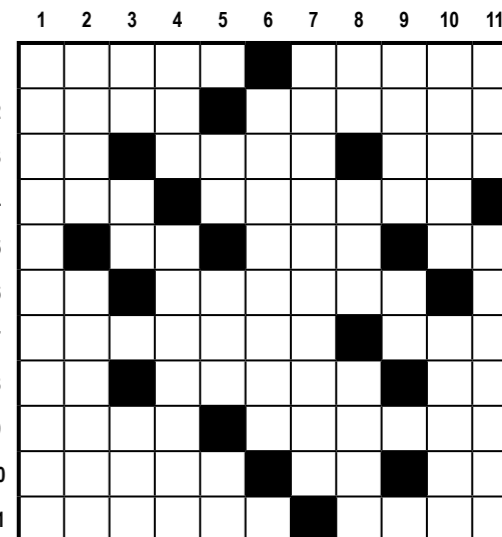

... DE PAȘTE

ORIZONTAL: 1] Luna Paștelui (pop.) – Nevasta lui Alecu Macovei din „Paștele blajinilor”, de Mihail Sadoveanu. 2] Poetul ardelean care în „E sărbătoare” evocă zilele de Paște (Octavian) – Duminica dinaintea Paștelui. 3] Birlic – Joia . . . , ultima zi de joi din postul Paștelui – „Isus pe...”, poezie de Vasile Voiculescu. 4] Radio-televiziune (abr.) – Orașul bizantin din Asia Mică unde, cu prilejul sinodului ecumenic din anul 325, s-a hotărât ca Paștele să se serbeze întotdeauna după 21 martie, în prima duminică după ivirea lunii pline. 5] Primele litere – Primii psihologi! – Radu Avram. 6] Servește! – Unde este Dumnezeu în poezia „Denie”, de Tudor Arghezi (pl.). 7] Ca și Paștele, este o mare sărbătoare creștină – Craii de la răsărit, care ar fi venit, călăuziți de o stea, să se închine lui Isus Hristos la nașterea sa (sg.). 8] Dânsa – Ceată de pradă (înv.) – Nicolae Herlea. 9] Fiul lui Priam (mit.) – Oastea Domnului (pl.). 10] Vătămator – Ion Iureș – Luat în poze! 11] Vase de lemn – A înnegri.

VERTICAL: 1] Scriitor român, autorul povestirii „De Paști” (Ion). 2] Perioadă de timp care precede Sărbătorile Paștelui, în care se gătește fără carne și grăsimi animale – Scriitor francez, autorul volumului „Săptămâna patimilor” (Louis). 3] Curge! – În viitor – Document. 4] Râu în Banat – Poet simbolist român, autorul prozei „De Paști” (George). 5] Fiecare cu Paștele lui – Nume de fată – Victor Roșca. 6] Preparate din carne, în special de miel, la masa de Paște (sg.). 7] Liric român, autorul poeziilor „Floriile” și „Paștele” (Vasile). 8] Apar gonașii! – Zeiță scandinavă – Aprobă ideea lui Lache ca să schimbe ghetetele între ei în schița „La Paști”, de I.L. Caragiale. 9] Cetate antică în Africa – În temă! 10] Pește cu carnea gustoasă – Morarul din povestirea „Bordeenii”, de Mihail Sadoveanu, care știe că „de Paște fiecare și-ar dori făina pentru cozonaci cât mai albă”. 11] Frumoasa nepoată a lui Carol cel Mare – Poet român, din a cărui creație amintim „Denie”, „De înviere” și „De Paști” (Tudor).

Dicționar: PSI, AGAV, IAM, EIR, ARAE, AIE.

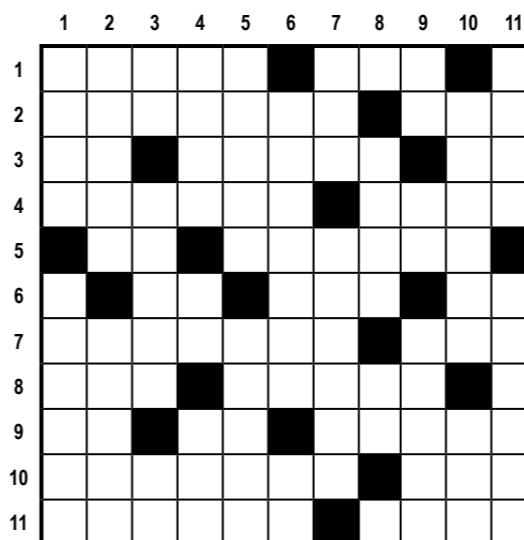
GHEORGHE

ORIZONTAL: 1) Personalitate a culturii noastre, autorul poeziei „Sfântul Gheorghe bătrân” (Lucian) – Poetul care a scris îndemnul „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!” (Radu). 2) Scriitor român, a semnat cu pseudonimele Gheorghe Biciușcă, Ghiță, Geo ș.a. (George) – Tip de automobil al firmei Pontiac, SUA. 3) Jumătate de praz! – Sensul pe care l-a avut, în timp, numele de Gheorghe, frecvent în mediul rural, de la grecescul Georgios – Subsemnatul. 4) Erou din povestirea „Moș Gheorghe la expoziție”, de Spiridon Popescu – Soția vornicului Nedelcu, care în 1492, după cum spune pisania, ridică împreună cu soțul biserica Sfântul Gheorghe Vechi, din București. 5) Inima lui Gheorghe întoarsă! – George, cel mai reprezentativ muzician român. 6) Ion Gheorghe – La buton! – Gică e pe dreapta! 7) „... dorobanțului”, povestirea lui Mihail Sadoveanu unde facem cunoștință cu verii Gheorghe și Neculai Dorobanțu (neart.) – Pseudonim al lui Ion Heliade Rădulescu. 8) Sufix cu semnificația „scurgere” – Câinele australian. 9) Puse-n ladă! – Gheorghe Eremia – Autorul cărților de rebus „Ghidul enigmistului” și „Dicționarul enigmistului” (Gheorghe). 10) Sfânt care, alături de Ioan, Gheorghe, Constantin, Petru, Pavel, Dumitru, Mihai, Vasile sunt prăznuiți de biserica ortodoxă – În ceață! 11) Poezie de George Bacovia – „Iarmaroacele Sfântului...”, povestire de Mihail Sadoveanu în care moș Gheorghe relatează întâmplări din trecut.

VERTICAL: 1) Sfântul Gheorghe al Dunării – Cadrele pe care au apărut Gheorghe Dinică, George Motoi sau Geo Barton.

2) Gheorghe . . . , cârturar român – Operă de George Enescu. 3) Perioadă de timp – Volum de poezii semnat de Ion Gheorghe – Dimpotrivă. 4) Georgeta alintată – Geo! – A locuit cândva pe teritoriul Daciei. 5) Anexe auto – Romanul lui G. Ibrăileanu, unde la Bălțătești, muzica militară cânta arii din opera „Carmen”, de Georges Bizet. 6) „Mireasa din . . .” filmul în care a jucat și Radu Gheorghe (pl.) – Urme de praf pe jos! 7) Ce pleacă de la Gică! – Ermetice. 8) Cognomenul poetului exilat la Tomis, Ovidiu, care în „Faste” descrie credințele și obiceiurile populare practicate de romani la 21 aprilie, în cadrul sărbătorii „Parilia” – Gheorghe Asachi. 9) Radu Gheorghe – Nuc găunos! – Unul din copiii boierului Gheorghies din povestirea „Doi feciori”, de Mihail Sadoveanu. 10) Oraș din Moldova amintit de Spiridon Popescu în „Moș Gheorghe la expoziție” – Râu în Vietnam. 11) „Revista . . .”, publicație literară la care a colaborat poetul Gheorghe din Moldova – Acestei instituții îi este patron Sfântul Gheorghe (pl.).

Dicționar: GTO, UTO, IIR, REE, EAT, GIA, DAI.

O CARTE POLIȚISTĂ

SERGHEI COLOȘENCO

gândeam la început), ci o voi prezenta pe scurt, poate voi trezi curiozitatea amatorilor de lectură a acestui gen de literatură.

De la bun început autorul ne avertizează că „*orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare și regretabilă*”.

Volumul are patru capitole: I – *Credeți în stafii?* ; II – *Atac cu mașina de citit gândurile asupra lui*

Thomas Adams, detectiv particular ; III – O crimă și IV – Birmingham Post.

Acțiunea începe „*într-o zi însorită din primăvara anului 198...*”, când își face apariția în biroul detectivului particular Thomas Adams de pe South Street, Irene Johnson, o domnișoară sosită la Birmingham ca să-l angajeze pe detectiv să afle în ce condiții a murit tatăl ei, Edward Johnson. Thomas sau Tom, cum va fi cunoscut în timp, acceptă și merg împreună, cu trenul, în satul Elpinshore, ultima reședință a răposatului. Îi cunoaștem pe Rudolph Gillespie, avocatul tatălui, pe Clara Clinton, verișoara mamei Irenei, pe John și Mary Wade, pe Ana Wilkins, personalul de serviciu de la reședința „Hawks’ Lodge”.

Îi întâlnim și pe polițiștii Mike Slade, Desert și pe sergentul Davies. O figură aparte este cea a pastorului Nichols.

Ca în toate romanele polițiste finalul cărții este identic: se află criminalul sau criminalii care va fi/vor fi pedepsit/ți.

Cei doi protagoniști: Irene Johnson și Thomas Adams se vor căsători și vor duce la Hong Kong colierul furat de Edward Johnson împreună cu complicii săi de la Muzeul de Artă din Kowloon, și care, colier, a aparținut lui Kublai-han.

*

Poate că vă veți întreba de ce am prezentat cartea lui Adrian Giușcă Forester în această manieră. E simplu: pentru că o analiză pertinentă a făcut-o Gruia Novac în revista „Baaadul literar”, nr.1-2 (28-29), februarie-mai/2014, la p. 34-36.

CÂȘTIGĂTORII CONCURSURILOR „CUPA MĂRȚIȘORULUI” - 2014

Cros - masculin adulți

	Nr.crt	Premiul	Nume și Prenume
MASCULIN 19 - 30 ani	1	I	NĂSTASE FLORIN
	2	II	ONU DAN IONUȚ
	3	III	BOSTACA ANDREI
MASCULIN 31 - 40 ani	4	I	MAFTEI NELU
	5	II	BOSTACA CIPRIAN
	6	III	BUTNARU IONUȚ
MASCULIN 41 - 50 ani	7	I	BUNU DINU
	8	II	PLETEA FLORINEL
	9	III	CHELARU VASILE
MASCULIN 51 - 60 ani	10	I	ANIȚA AUREL
	11	II	GHECIU MIHAI
	12	III	FLOREA IOAN
MASCULIN 61 - 70 ani	13	I	CUCU ANTON
	14	II	TUDOR GHEORGHE
	15	III	VASLUIANU CONSTANTIN
MASCULIN peste 70 ani	16	I	CATANĂ FLOREA
	17	II	ABUDICIOAI COSTICĂ
	18	III	CREANGĂ VIOREL

Cros - feminin adulți

	Nr.crt	Premiul	Nume și Prenume
FEMININ 19 - 30 ani	1	I	PETREA MIHAELA
	2	II	CALNICIUC CRISTINA
	3	III	LUNGU EMANUELA
FEMININ 31 - 40 ani	4	I	MARINESCU CRINA
	5	II	BOSCENCO IULIA
	6	III	GRIGORE MIHAELA
FEMININ 41 - 50 ani	7	I	FRUNZETE GABRIELA ANA
	8	II	RESMERIȚĂ GABRIELA DORINA
	9	III	VASILACHE SILVIA IRINA
FEMININ 51 - 60 ani	10	I	GHIMPU ANETA
	11	II	FLOREA ELENA
	12	III	VASLUIANU TEMIZA
FEMININ 61 - 70 ani	13	I	GIUȘCĂ MARIA
	14	II	GINGHINĂ MARIA
	15	III	GOGA VALENTINA
FEMININ peste 70 ani	16	I	GALAN MARIA
	17	II	MUCENICA JENICA
	18	III	

Cros - masculin copii

	Nr.crt	Premiul	Nume Prenume	Clasa	Școala
MASCULIN 4 - 10 ani	1	I	VARTOLOMEI ALIN	IV	Școala 9 „M.C.Epureanu”
	2	II	TOMA TEODOR	IV	Școala 2 „Vasile Pârvan”
	3	III	RÎMBOI EUSEBIU	III	Școala 2 „Vasile Pârvan”
MASCULIN 11 - 14 ani	4	I	RÎPANU GEORGE	VII	Școala 8 „Episcop Iacov Antonovici”
	5	II	URSU TEODOR	VI	Școala 8 „Episcop Iacov Antonovici”
	6	III	DUMITRIU FLORIN	VII	Școala 1 „Iorgu Radu”
MASCULIN 15 - 18 ani	7	I	STAN COSMIN	XI	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	8	II	GHEORGHIU TONI	IX	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	9	III	AZOIȚEI FLORIN	VIII	Școala 5 „Principesa Elena Bibescu”

Cros - feminin copii

	Nr.	Premiul	Nume și Prenume	Clasa	Școala
FEMININ 4 - 10 ani	1	I	GRIGORIU ROXANA	IV	Școala 2 „Vasile Pârvan”
	2	II	NISTOR ANA	IV	Școala 2 „Vasile Pârvan”
	3	III	FRUNZĂ ALEXANDRA	III	Școala 4 „Tudor Panfile”
FEMININ 11 - 14 ani	4	I	CĂLIN ANA MARIA	VIII	Școala 9 „M.C.Epureanu”
	5	II	NĂSUIE DARIA	V	Școala 6 „V.I.Popa”
	6	III	POPA SABINA	VIII	Școala 6 „V.I.Popa”
FEMININ 15 - 18 ani	7	I	POSTOLACHE ANDREEA	VIII	Școala Ciocani
	8	II	BOGOS DANA	XI	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	9	III	ANGELESCU ȘTEFANA	XI	Colegiul „Gheorghe Roșca Codreanu”

Categoria	Locul	Nume și Prenume
FEMININ 41 - 50 ani	I	MITU LENUȚA
	II	TOMA MONICA
	III	PINTILII ALINA
FEMININ 61 - 70 ani	I	GOGA VALENTINA
	II	ROTARU ECATERINA
MASCULIN 41 - 50 ani	I	GÎLCĂ MARINEL
	II	SÎRBU CRISTIAN
	III	POSTOLACHE VIOREL
MASCULIN 51 - 60 ani	I	COMĂNESCU VIOREL
	II	ALBU VASILE
	III	CHIRIAC DUMITRU
MASCULIN 61 - 70 ani	I	ISAC COSTICĂ
	II	HAZU GHEORGHE
	III	DUMITRIU ION
MASCULIN peste 70 ani	I	VLAD ȚARU ALEXANDRU
	II	RAFĂILĂ CLAUDIU
	III	NEDELICU GHEORGHE

ȘAH

Categoria	Locul	Nume și Prenume
FEMININ	I	VASILACHE SILVIA IRINA
	II	STUPURAC MARIA
	III	ROTARU ECATERINA
MASCULIN	I	MOCANU IOAN
	II	BOGOS COSTICĂ
	III	DIACONU DANIEL
	III	PETRACHE VALERIU

Premiile acordate la TOMBOLA „Crosul mărtișorului” din 15.03.2014

Nr crt	Nume și prenume	Premiu
1	GHEORGHU TONI	Tabletă Samsung
2	BRĂTULEANU ANDREI	Bicicletă
3	BOLGAR TEODORA	Role
4	FANTU EMA	Abonament la Kangoo jumps
5	GRIGORIU ROXANA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
6	GALAN MARIA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
7	PETREA MIHAELA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
8	GRIGORE MIHAELA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
9	MORARU GEORGE	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
10	RÎPANU GEORGE	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
11	VELIC ANDI	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
12	VASLUIANU TEMIZA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
13	NENIȚA ALBERTO	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
14	MLADIN ALEXANDRU	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
15	MOCANU MIHAELA ALEXANDRA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
16	CRUDU ANDREEA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
17	DUMITRAȘC TUDOR	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
18	RÎMBOI EUSEBIU	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
19	ICHIM VALENTINA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
20	POPA SABINA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
21	BALAN ȘTEFAN	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
22	COSTICĂ COSMIN	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
23	CATANĂ FLOREA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
24	CĂLIN ANDRA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
25	TĂBĂCARU DOINA ADRIANA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
26	GRIGORIU ANDREI	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
27	PITORAC SAFTA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
28	LEUȘTEAN IUSTIN	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
29	VRABIE IONELA GEORGIANA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
30	DUMBRAVĂ IOANA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
31	CHELARU VASILE	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
32	EPURĂȘ GICĂ	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
33	ZAMFIR ALIN	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
34	CHIRIAC ANDRA GINA	bilet spectacol Fuego(26.03.2014)
35	FANTU ALEX	bilet spectacol Tudor Gheorghe
36	VASILACHE SILVIA IRINA	bilet spectacol Tudor Gheorghe
37	BORȘ DANIEL	bilet spectacol Tudor Gheorghe
38	CIOBOTARU DAVID	bilet spectacol Tudor Gheorghe
39	ONU DAN IONUȚ	invitație Teatrul „V.I.Popa”
40	PETRACHE SORIN	invitație Teatrul „V.I.Popa”
41	DROȘU IRINEL GABRIEL	invitație Teatrul „V.I.Popa”
42	BOȘCENCO IULIA	invitație Teatrul „V.I.Popa”
43	PĂDURE MANUEL	invitație Teatrul „V.I.Popa”

PERSOANE DE BUNĂ CREDINȚĂ CARE AU CONTRIBUIT ÎN ANUL 2013 LA PROTECȚIA SOCIALĂ A MEMBRILOR ASOCIAȚIEI NOASTRE

Mulțumim tuturor persoanelor juridice și fizice, membrilor asociației, voluntarilor și colaboratorilor, precum și oricui ne-a sprijinit cumva în anul 2013 pentru bunăstarea materială și spirituală a membrilor asociației. Le purtăm adâncă recunoștință și le dorim ca Dumnezeu și Maica Domnului să le răsplătescă înmuit. Valoarea totală a sprijinului material și bănesc (donații și sponsorizări) este de 392.002,94 lei.

Dintre cei 11.188 care ne-au sprijinit, enumerăm:

MICROSOFT prin programul Techsoup
S.C. HOFIGAL EXPORT IMPORT S.A.
2% din impozitul pe venit
S.C. CONFECTII S.A.
I.I. ROMAȘC C. ALEXANDRU
Campania “Ajutați-ne să cumpărăm un ecograf”
(10.025 persoane)
S.C. DACIA PLANT S.R.L.
Federatia Nationala a Pensionarilor din Romania
S.C. SOIAPRODUKT S.R.L.
S.C. FARES TRADING S.R.L.
S.C. OTED GRUP S.A.
S.C. LIKOMAR COMPROD S.R.L.
S.C. COZELVIMON S.R.L.
S.C. TRITON S.R.L.
S.C. SANO VITA S.R.L.
S.C. ECHO PLUS S.R.L.
S.C. MEDICER BIOS S.R.L.
S.C. APCOST S.R.L.
S.C. PONTICA INVESTMENT S.R.L.
S.C. BIONATIV S.R.L.
S.C. F 64 STUDIO S.R.L.
S.C. ANTURIUM PRODUCȚIE COMERȚ S.R.L.
S.C. ALICE&CRISTI FARM S.R.L.
S.C. GELIMAN S.R.L.
S.C. MARALCOM S.R.L.
S.C. OVISIM COMERCIAL S.R.L.
S.C. DEPAL S.R.L.
S.C. SERMETO S.R.L.
S.C. BAMBUS S.R.L.
S.C. GREEN POWER DISTRIBUTION S.R.L.
S.C. PROVITA NUTRITION S.R.L.
S.C. TIS FARMACEUTIC S.R.L.
S.C. OȚET-PROD SIMILA S.R.L.
S.C. METRO CASH&CARRY S.R.L.
S.C. BERLIN S.R.L.
S.C. COSMOTE ROMÂNIA S.R.L.

S.C. Gamisoft
S.C. VERBO
INTERNATIONAL S.R.L.
S.C. DIC AUTO S.R.L.
S.C. QUBITS S.R.L.
S.C. DAMAR GENERAL
TRADING S.R.L.
S.C. TEAM PLAYR
BUSINESS S.R.L.
S.C. COMPACTUS GRIMS
S.R.L.
S.C. ALGO S.R.L.
SC Electoinst Șcințeie
S.C. VIPP FASHION S.R.L.
I.I. CAVALERU N. MARIA
S.C. VEGIS S.R.L.
S.C. LIBRARUL TAU S.R.L.
S.C. ZOLDVADASZ
INTERNAȚIONAL S.R.L.
Romasc Nelu - Voinesti
Dima Dumitru
Mihai Nicolaie
Dobrin Fanica
Rîpan Adriana
Fitcal Mircea
Hriscu Vlad
Cozma Cristian
Hriscu Cristina
Rădescu Liviu
Mihai Lenuța
Fitcal Silvia
Stoica Dorina
Arama Alexandra
Pruteanu Liliana
Talpa Milica
Talpa Aurica
Ripan Rodica
Micu Eugen

Nechita Ioan
Muntianu Maria
Bostaca Mihaela
Budeanu Gheorghe
Roșca Valentin
Dobrin Ion
Staș Ioan
Goraș Cezar
Marin Maria
Chihaia Gheorghe
Ilie Petru
Rîpan Sorin
Gherasim Luca
Apostol Grigoriță
Iacob Teodor
Mihai Andrei
Chelaru Daniela
Chelaru Victoraș
Potîrniche Daniela
Potîrniche Virgil
Siberescu Tincuta
Comănescu Claudia
Filip Stelian
Munteanu Luminita
Petrea Claudiu
Rancu Liviu
Tanase Veruta
Teodoru Dana
Enache Roxana
Codreanu Tatiana
Gifu Maricel
Pavel Livia
Pislaru Camelia
Gavrilă Mariana
Cernat Romică
Ciobîcă Paraschiva
Burghelea Lucica

Rîpan Rodica
Grigoras Florin
Chituta Frosica
Clisu Cristian
Coman Maricica
Cozma Ingrid
Croitoru Corneliu
Macsim Gabriela
Nenita Andreea
Nenita Sorin
Roibu Veronica
Siberescu Viorel
Tudorasca Paula
Țurcanu Gina
Avarvari George
Boros Dumitru
Totolici Ionut
Capraru Viorel
Creangă Ion
Florea Maria
Năstase Traian
Torcescu Ștefan
Bădrăgan Ioan
Iftimie Lenuta
Iftimie Virginia
Iorgu Mihaela
Huștiu Mariana
Bagu Laura
Nenița Andreea
Petrea Virginica
Tufaru Mihaela
Bizim Anica
Neagu Dorel
Prisecaru Victoria
Turcanu Lenuta
Chiriac Mitrita

Coordonatori:

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Andrei-Nicolae MIHAI

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR “Elena Cuza”
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, Et. 2, Cam. 22
Tel.: 0761.782.503 sau 0235 421 340, interior 47
E-mail: revista@carpbarlad.ro ; Y. Mess: carpbarlad
Web: carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

PROGRAMUL CULTURAL ARTISTIC

Pal spectacolului „Eternele renașteri”

organizat în ziua de Sămbătă, 1 martie 2014 la Casa de cultură
„George Tutoveanu” Bârlad
cu ocazia Venirii primăverii și Zilei Mamei

- 1. Corul „Crizantema” al C.A.R. al Pensionarilor Bârlad**
  - „Corul nobilor”, muzică de Verdi, versuri I. Miclea, aranjament profesor Emilia Mocanu;
  - „Primăvara românească”, muzică de Ion Cristinoiu, versuri Petre Nicolae;
  - „Dragu-mi-i, mândro, de tine”, muzică Tiberiu Brediceanu, versuri populare;
  - Potpuriu „Iubire de mamă”, artiști: Stafie Maria, Caraman Victoria, Artene Viorica, Tiron Ilinca, Mihăilă Maria, Țaga Constantin; dirijor: Maria Mihăilă; acompaniament pian: profesor Emilia Mocanu;
  - „Iubire, bibelou de porțelan” și „Un pochito contas”, solo voce cu acompaniament la chitară Țaga Constantin.
- 2. Mihai Andrei-Nicolae**, redactor al revistei „Viața noastră”
  - interpretează poezia „Mamă, știi tu oare?” de Traian Dorz.
- 3. Toma Denisa-Maria și Toma Raluca-Ioana, recital pian**
  - Toma Denisa-Maria – „Vals” de Frederich Chopin;
  - Toma Raluca-Ioana – „Mazurca” de Frederich Chopin.
- 4. Formația de dansuri a Ansamblului folcloric „Rapsozii Iveștiului”, instructor Iordache Parascheva**
  - Dansuri de vals și tango.
- 5. Grupul de dansuri „Zori de zi” al Primăriei Zorleni, instructor Mihai Micu**
  - Dansuri populare.
- 6. Pruteanu Valerica**
  - Recită poezia „Mama” de George Coșbuc.
- 7. Gheciu Mihai, interpretează melodiile folk**
  - „Balada cerbului”, cântec popular;
  - Cașoneta italiană „Mama”, de Bixio;
  - „Fostele iubiri”, muzică Ștefan Hrușcă, versuri Adrian Păunescu;
  - „Stai, mai stai!”, muzică Mihai Gheciu, versuri M. Vlădescu.
- 8. Orchestra Ansamblului folcloric „Rapsozii Iveștiului”, dirijor Aurel Spătaru, instructor Mihai Micu**
- 9. Olaru Dumitru**
  - Recită 8-10 minute.
- 10. Corul Eleison, instructor Cătălina Ciorăscu**
  - „În brațele tale”, muzică I. Chirișescu;
  - „Mama”, muzică și versuri Cătălina Ciorăscu.
- 11. Ansamblul de dansuri „Hora” al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad**
  - Dansuri de societate.
- 12. Aneta Matei**
  - Toate florile din lume.
- 13. Sbârcea Elena-Isabela**
  - „Îngerul meu”, compozitor Bujor Mescuția, textier Valeria Mescuția;
  - „Cântec pentru bunica”, muzică George Natzis, versuri Mirela Fugaru.
- 14. Ansamblul folcloric „Rapsozii Iveștiului”**
  - Program complex de dansuri, recitale ș.a.

„ETERNELE RENAȘTERI”, 1 MARTIE, BÂRLAD

„ETERNELE RENAȘTERI”, 8 MARTIE, POGANA - JUD. VASLUI

